

JANG HAE-JOO

Hôm nay
con lại nổi giận
với mẹ

Thục Anh dịch

Shine
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

JANG HAE-JOO

Là một nhà biên kịch truyền hình, rất yêu thích sách và việc làm sách. Sau cuốn sách đầu tay *Mong mẹ hãy yêu lấy chính mình*, cô tiếp tục giới thiệu đến độc giả tác phẩm *Hôm nay con lại nổi giận với mẹ* kể lại những câu chuyện nhỏ về mẹ của mình, chất chứa trong đó là lời biết ơn và yêu thương vô ngần gửi tới mẹ.

Lần đầu tiên làm một
cô con gái, lần đầu tiên làm mẹ.
Lần đầu tiên bước đi trên
một hành trình vĩ đại mang
tên “cuộc đời”.

Cho nên trong cuộc sống
đầu tiên này,
Chúng ta hãy cứ động viên
và ủng hộ lẫn nhau,
Mẹ nhé!

AZ VIETNAM

Công ty TNHH Văn Hóa và Truyền Thông

SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA
VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM

Tel/Fax: +84 -243-717-2838

Email: truyenthongazvietnam@gmail.com

Add: Số 50 đường 5, An Dương, Tây Hồ, Hà Nội

Lưu ý quan trọng

Sách được nhóm cung cấp với mục đích sử dụng cá nhân. Mỗi cuốn sách gửi tới các bạn đều có thay đổi một vài chữ nhằm mục đích tìm ra người phát tán sách (nếu có) gây ảnh hưởng lớn đến Nhà xuất bản. Mong các bạn hết sức lưu ý.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ!

Nếu có điều kiện nhớ mua sách giấy nha!

Hôm nay con lại nổi giận với mẹ

Tác giả: Jang Hae - Joo

Phát hành: AZ Việt Nam

Nhà xuất bản Dân Trí 01/2023

Mọt Truyện Group

Vui lòng quét mã QR để truy cập

LỜI NÓI ĐẦU

Có một sự thật ngang trái là càng yêu thương thì chúng ta lại càng dễ nổi giận với đối phương

Hằng năm mỗi khi đến tầm tháng Mười một, mùa của những cơn gió lạnh thổi qua, mẹ tôi sẽ lại tất bật với công việc muối kimchi. Và hễ tới thời điểm này là y như rằng mẹ con tôi lại cãi nhau rất nhiều. Nguyên nhân là bởi chuyện muối kimchi của gia đình tôi có chút đặc biệt so với những nhà khác. Quả thực “Ngày muối kimchi” của mẹ không bình thường chút nào.

“Mẹ ơi, lần này mẹ định muối bao nhiêu cây vậy ạ?”

“Muối kimchi ấy hả? Một trăm năm mươi cây?”

Mẹ tôi thản nhiên nói ra một con số như thể chừng đó mới tạm đủ chứ chẳng có gì là nhiều nhận cả. Nhưng để một mình xử lý được số lượng cải thảo nhiều như thế, mẹ sẽ phải dành trọn từ hai tới ba ngày chỉ để muối kimchi, thời gian ngủ gần như không có. Vì thế nên lần nào xong việc mẹ cũng ốm dặt dẹo tận mấy ngày, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Con phát điên mất thôi. Con đã bảo là mẹ đừng tham công tiếc việc kéo ốm ra đấy mà mẹ không chịu nghe con. Rõ ràng là thân thể mẹ mà, sao mẹ lại hành nó như vậy chứ?”

Nghe thấy lời trách móc của tôi, mẹ chỉ buồn rầu đáp lại:

“Nếu con lo lắng đến thế thì sao không xuống giúp mẹ đi, chỉ

toàn nói miệng thôi. Cứ bảo là thương mẹ nhưng có giúp gì mẹ đâu.”

Trong thâm tâm, thực tình tôi muốn bảo rằng “Mẹ ơi, mẹ đã vất vả đến thế rồi, nhờ mẹ mà năm nay nhà mình mới có kimchi ngon để ăn, con cảm ơn mẹ...” nhưng rốt cuộc, những lời tôi thốt ra miệng lúc nào cũng khác với những gì tôi đang nghĩ trong đầu.

Vì sao tôi cứ nghĩ một đằng nói một nẻo thế nhỉ? Vì sao những lo lắng trong tâm lại được thể hiện ra bằng sự giận dữ? Vì sao tôi cứ cố chấp nổi giận với mẹ mình như thế? Đúng là tôi hay cư xử mâu thuẫn thật.

Cũng bởi vì quá đổi yêu thương mẹ nên tôi rất hay nổi giận với bà. Càng lo lắng, tôi càng hay cãi nhau với mẹ, lại còn bày ra cái vẻ mặt chán ghét, cũng thường xuyên cảm thấy phiền phức nữa. Do biết chắc rằng dù thế nào đi nữa mẹ vẫn sẽ đứng về phía mình nên tôi đã hành xử thiếu suy nghĩ và có phần vô tâm.

Đi qua ngưỡng tuổi hai mươi và bước sang tuổi ba mươi, tôi cứ ngỡ mình của hiện tại hẳn đã trở thành một cô con gái chu đáo, biết ân cần với mẹ rồi, nhưng trái lại tôi càng hay thấy bức bối hơn.

Lý do khiến tôi trở nên như vậy là bởi tôi đã được chứng kiến trọn vẹn cuộc sống đầy khó nhọc và gian khổ của mẹ. Thế nên mỗi khi nhìn thấy mẹ ngày một hao gầy đi, trái tim tôi lại càng thêm bồn chồn, lo lắng, đồng thời còn có cảm giác như thể mình chính là một kẻ xấu xa đang “bòn rút” thời gian của mẹ vậy. Thực lòng tôi mong mẹ có thể sống tự do, thoải mái hơn dù chỉ một chút thôi, bởi vì tôi rất yêu mẹ.

Mặc dù hai mẹ con tôi thường cãi cọ gay gắt và gây sự với nhau, nhưng vào những ngày mệt mỏi chỉ muốn buông bỏ thế giới thờ ơ, vô cảm này, hóa ra người duy nhất có thể mang đến cho tôi hơi ấm tình thương vẫn chính là mẹ, và với mẹ cũng chỉ có tôi làm được điều đó thôi. Tháng ngày trôi qua, dù đôi khi vẫn còn sững sốt trước những điều chưa biết ở đối phương, song trong từng khoảnh khắc chúng tôi đều đang cố gắng thấu hiểu nhau nhiều hơn.

Dù thương yêu nhau hết lòng, nhưng hai mẹ con tôi vẫn không tránh khỏi có đôi lúc mâu thuẫn. Chính bởi điều đó mà sự tồn tại của chúng tôi trong cuộc đời nhau lại càng trở nên trân quý hơn.

Sau câu chuyện thứ nhất về mẹ mà tôi đã kể trong cuốn sách đầu tay Mong mẹ hãy yêu lấy chính mình, giờ đây tôi xin phép bắt đầu câu chuyện thứ hai của bản thân, để nhờ đó thổ lộ những tâm tư xuất phát từ sâu thẳm cõi lòng mà chỉ những người mẹ và con gái mới có thể hiểu được.

Mong rằng những câu chuyện đã từng được tôi khóa lại, giấu kín nơi tận cùng “ngăn tử” trái tim sẽ sáng lấp lánh tựa như những vì sao chiếu rọi tâm hồn bạn. Mong sao những đốm sáng lung linh ấy có thể len lỏi vào tâm hồn bạn, đem nỗi buồn tối tăm nhuộm thành muôn vàn sắc màu đẹp đẽ. Mong bạn sẽ cảm nhận được sự ấm áp từ cuộc sống mà bạn vốn tưởng rằng chỉ toàn là lạnh lẽo và cô độc. Mong rằng những tổn thương vẫn luôn nhức nhối trong lòng bạn rồi sẽ tan biến vào trong những ủi an, vỗ về và bung nở thành đóa hoa rực rỡ.

Xin được cầu mong những điều tốt đẹp ấy bằng tất cả tấm

chân tình của tôi.

Cuốn sách này được một cô con gái viết ra để dành tặng cho người mẹ mà cô ấy vô cùng trân quý.

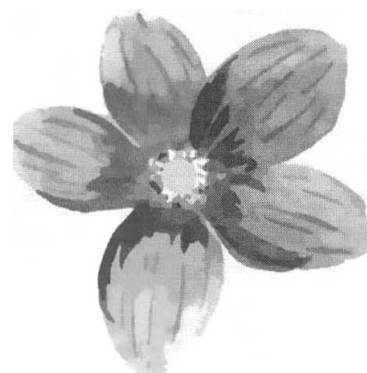
“Mẹ ơi, hôm nay vẫn là một ngày chúng ta yêu thương nhau phải không mẹ?”

Một ngày mùa thu tươi đẹp năm 2021

Jang Hae Joo

01

**NHỮNG LỜI KHÔNG THỂ NÓI RA KHI ẤY,
những lời giờ đây mới có thể giải bày**

Là bởi nhìn thấu được tâm tư

“Bởi thế mới nói! Sao mẹ phải thông cảm cho những người đó chứ? Mẹ không biết là con gái của mẹ suýt nữa thì mất mạng sao?”

Hồi còn học đại học, có một chuyện vô cùng tồi tệ đã xảy ra với tôi. Cũng chính vì nó mà lần đầu tiên trong đời tôi đã phải nằm viện điều trị suốt năm tuần. Nhưng trong khi tôi mong mỗi kẻ gây ra chuyện này phải trả một cái giá thật đắt thì trở trêu thay, mẹ tôi lại quyết định hòa giải với họ.

Phải tới khi tôi xuất viện, mẹ của kẻ đó mới hay tin và tìm đến nhà tôi. Vì không đủ dũng khí để đối diện với bà ta nên tôi đã ngồi thật xa, quay lưng lại và nhắn cho mẹ một dòng tin: *“Con không hòa giải đâu. Tuyệt đối không. Thế nên mẹ đừng tốn công giúp bọn họ làm gì!”* Mẹ cũng trả lời tôi: *“Mẹ hiểu rồi.”* Nhận được tin nhắn ấy, tôi liền thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Thế nhưng một lúc lâu sau, tôi chợt nghe thấy những tiếng cảm ơn rối rít vọng đến từ phía của mẹ. Cái gì mà “Thực lòng rất biết ơn”, cái gì mà “Ơn huệ này cả đời tuyệt đối không quên” chứ...

Chẳng lẽ... Tôi vội vàng quay sang nhìn mẹ với ánh mắt đầy bất an, bàn tay đặt lên trước ngực mình, cố gắng tự trấn tĩnh bản thân “Chắc không phải đâu. Rõ ràng mình đã nói cho mẹ biết quyết tâm không hòa giải của mình rồi cơ mà!”.

Sau khi mẹ kẻ đó rời đi, mẹ tôi chậm rãi đi về phía tôi. Nghe

tôi hỏi “Mọi chuyện sao rồi mẹ? Mẹ đã bảo với họ rằng nhà mình không hòa giải rồi chứ ạ?”, mẹ chỉ dăm dăm nhìn tôi bằng ánh mắt rưng rưng như sắp khóc tới nơi. Nhìn vào mắt mẹ, trái tim tôi bất chợt dâng lên một tầng bất an nữa. Tôi quay mặt hướng về vị trí ban nãy mẹ đã ngồi và gặng hỏi:

“Sao mẹ cứ làm con lo thế nhỉ? Mẹ đã nói rõ với họ là nhà mình không hòa giải rồi chứ ạ?”

“Con gái à...”

“Ôi trời ơi! Con biết ngay là mẹ sẽ thế mà! Mẹ không nhận thức được chuyện này rất đổi kinh khủng với con sao? Suýt nữa thì con gái mẹ đã bị con bà ta làm cho mất mạng rồi đấy. Mẹ biết không?”

Và rồi, không thể kiềm chế được sự kích động của bản thân, tôi liền bực bội bỏ ra ngoài. Chẳng phải mẹ là mẹ của tôi sao, tại sao mẹ lại làm vậy cơ chứ? Ý nghĩ đó khiến tôi cảm thấy vừa uất ức, phẫn nộ, vừa tủi thân đến mức bật khóc vì nhận ra mình đang ghét mẹ vô cùng. Con gái của mẹ vừa mới chết đi sống lại dưới tay một kẻ khác, thế mà mẹ lại có thể dễ dàng tha thứ vậy ư? Thực lòng, tôi nghĩ mãi vẫn chẳng tài nào hiểu được hành động ấy của mẹ.

Đêm đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của mẹ bên ngoài cánh cửa phòng mình đã khóa chặt, nhưng mẹ tôi chỉ lặng yên đứng đấy rồi lại rời đi, tới vài lần liền.

Ngày hôm sau, khi hai mẹ con tôi ngồi đối diện nhau trước mâm cơm, một cảm giác gượng gạo bao trùm, khiến chúng tôi đều rơi vào trầm mặc. Vì cánh tay còn chưa tháo bột nên chuyện dùng đũa gấp thức ăn với tôi thật chẳng dễ dàng gì. Thấy tôi chật vật,

mẹ liền gấp một miếng trứng chiên rồi nhẹ nhàng đặt vào bát của tôi.

Chẳng cần nhìn tôi cũng có thể biết được vẻ mặt mẹ ra sao và ánh mắt mẹ đang nhìn tôi thế nào. Lúc này chắc hẳn mẹ đang cảm thấy bồn chồn và bất an như ngồi trên đồng lửa. Tôi gấp miếng trứng được đặt ngay ngắn trên bát cơm của mình bỏ vào miệng rồi nhai trệu trạo, tựa hồ đang nhai cả lửa giận tích tụ trong lòng. Sau khi nuốt ực một cái, tôi mở miệng nói:

“Thôi, con biết rồi ạ. Dù có chọn nhượng bộ cả trăm, à không cả nghìn lần đi nữa, thì quyết định của mẹ vẫn đúng. Cứ cho là chuyện hòa giải đã xong xuôi rồi đi, vậy còn tiền bồi thường thì sao ạ? Chẳng lẽ ngay cả chi phí điều trị cho con mẹ cũng không nhận ư?”

“Chuyện đó...”

“Thực sự mẹ đã bỏ qua tới mức đó luôn ạ? Như thế không được đâu mẹ ơi.”

Chi phí nằm viện do thương tật bây giờ đều là người bệnh tự chi trả chứ bên bảo hiểm y tế sẽ không hỗ trợ, và tiền viện phí trong năm tuần của tôi đã lên tới vài triệu won. Nhưng kể từ giây phút mẹ bảo sẽ hòa giải với họ, cũng đồng nghĩa mẹ đang rộng lòng suy nghĩ cho “nỗi khổ riêng” của gia đình kia, tôi đã đoán ra có lẽ mình sẽ chẳng nhận được một đồng bồi thường nào rồi. Song dẫu vậy thì chí ít họ cũng phải đứng ra lo liệu chi phí điều trị cho tôi chứ? Họ chính là kẻ đã gây ra cơ sự này mà? Càng nghĩ, tôi càng tức sôi máu. Tôi đã làm sai gì cơ chứ? Mỗi ngày tôi đều chăm chỉ sống đời mình chứ nào có làm điều ác với ai, hà cớ gì tôi lại

phải chịu đựng tất cả những chuyện này?

Có lẽ nhận ra được tâm tư này của tôi, mẹ liền điềm tĩnh nói: “Thực ra mẹ đã mở phong bì đựng tiền bồi thường cô kia đưa rồi, nhưng trong đó chỉ có vốn vẹn chín mươi nghìn won thôi. Ban đầu khi nhìn thấy số tiền ấy, mẹ cũng tức lắm chứ, thế nhưng cô ấy lại thành linh quỳ xuống trước mặt mẹ, vừa khóc lóc vừa cầu xin. Theo lời cô ấy, số tiền đó là toàn bộ gia sản mà họ có, sau khi chuyện xảy ra, cô ấy cảm thấy vô cùng cần rút lương tâm, cho rằng mình chẳng còn mặt mũi nào để cầu xin sự tha thứ từ phía chúng ta. Song cô ấy thề thốt rằng con mình vốn không phải kẻ xấu hay tính cách bị lệch lạc gì cả, chỉ là do cuộc sống của nó quá khó khăn, lại không được cha mẹ nuôi dạy tới nơi tới chốn nên mới thành ra như thế. Nếu ngày xưa cô ấy dành nhiều thời gian cho con hơn thì đã không đến nông nỗi này. Cô ấy nhận hết mọi tội lỗi về mình, trong đó tội lớn nhất là đã không quan tâm, chăm lo cho con cái. Nghe cô ấy nói vậy, sống mũi mẹ cũng cay cay, bởi mẹ thấy hoàn cảnh của cô ấy giống mình ngày xưa quá. Những tổn thương, mất mát và đau đớn mẹ từng phải chịu sau khi ly hôn với bố con cũng đâu khác gì những cực khổ mà người phụ nữ đang ngồi trước mặt mẹ đã phải trải qua.

Chỉ cần nghĩ tới việc con của người phụ nữ ấy đang tâm làm hại con gái mình là mẹ lại không thể tha thứ được, trong lòng mẹ cũng hừng hực lửa giận lắm chứ. Nhưng mẹ cũng là một người mẹ mà, và trong mắt mẹ, dáng vẻ của người phụ nữ ấy thực sự rất giống mình. Cũng bởi nhìn nhận sự việc bằng trái tim của một người mẹ, nên mẹ càng thấu hiểu cho tâm tư và những việc làm vì

con của người phụ nữ kia con à.

Mẹ xin lỗi, con gái... Tất nhiên, mẹ không trông mong con sẽ hiểu cho quyết định của mẹ. Nếu con giận mẹ, mẹ cũng sẽ không trách cứ gì con đâu.”

Tôi đặt bát cơm xuống rồi chậm rãi nói: “Quả thực con không tài nào hiểu nổi suy nghĩ ấy của mẹ. Có lẽ đến một lúc nào đó, con sẽ hiểu được tấm lòng của mẹ, nhưng cũng có khả năng con sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Tuy nhiên chỉ cần mẹ không hối hận với quyết định ngày hôm nay của mình thì con sao cũng được.”

Thấm thoát đã mười năm trôi qua, một ngày nọ, tôi bất chợt hỏi lại mẹ về câu chuyện khi xưa. Mẹ bình thản nói rằng mình không hề hối hận, dù có quay ngược thời gian đi nữa, mẹ vẫn sẽ lựa chọn như vậy thôi.

Sau khi chăm chú nhìn mẹ một lúc, tôi đi đến kết luận rằng quả nhiên mình vẫn không thể hiểu nổi mẹ, mà cũng chưa chắc có người hiểu được mẹ của tôi. Chỉ có điều, vì lòng bao dung của mẹ quá lớn, quá đổi ấm áp, vậy nên lúc nào mẹ cũng là người chịu thiệt thòi.

Thật tốt vì chúng ta là những con người giàu tình cảm

Hồi còn nhỏ, tôi thường nghe mẹ dạy rằng: “Mỗi khi nhận được tình cảm của ai đó dành cho mình, chúng ta sẽ như có trong tay cả thế gian vậy. Tất cả mọi điều trong cuộc sống, dù là bất cứ chuyện gì hay bất cứ mối quan hệ nào đi nữa đều không quan trọng bằng việc con đang được yêu thương.”

Nhưng “việc đón nhận tình cảm của người khác” mà mẹ tôi nhắc đến ấy thực ra lại mang hàm ý rằng: Cho dù người ta chỉ trao tặng mình một chút tình cảm đi chăng nữa, mình cũng cần nhìn ra sự chân thành nơi họ và đáp lại bằng tấm lòng đong đầy yêu thương.

Vậy đó, mẹ tôi lúc nào cũng dành sự quan tâm tới tất cả mọi người, mặc dù họ chỉ ghé qua nhà thì ít nhất mẹ cũng phải mời họ được một tách cà phê. Ngay cả những con thú hoang đói bụng tìm đến kiếm miếng ăn cũng đều được mẹ cho ăn thật no.

Vì là người giàu tình cảm như vậy nên mọi người cũng thường đem biếu mẹ những nông sản tươi ngon mà họ trồng được, còn những con thú hoang được mẹ cho ăn thì hay đi xung quanh bắt chim, bắt chuột mang tới để trước sân nhà mẹ thay cho lời cảm ơn.

Nhờ có một người mẹ với tình yêu thương bao la tới mức bất kể sinh vật nào cũng muốn báo đáp, cuộc đời lắm khúc quanh tăm

tối của tôi cũng đã không ít lần được tỏa sáng rực rỡ.

Thuở còn là sinh viên, tôi từng liều mạng đi làm thêm tận ba nơi cùng lúc, gồng mình vừa học vừa kiếm tiền, bởi tôi muốn nhờ may vượt mất học bổng thì mình vẫn có thể tự bỏ tiền túi ra đóng học. Dù rất mệt mỏi, song tôi chỉ đành nghĩ rằng nghĩ lợi mà cố gắng hết sức. Nếu là những người khác, họ có thể nhận sự giúp đỡ từ bố mẹ, nhưng gia cảnh của tôi lại khác, tôi thà chết chứ không bao giờ mở miệng xin tiền mẹ.

Quả thực, sao tôi dám ngửa tay xin tiền mẹ khi mà mẹ vừa mới tái hôn chưa được bao lâu chứ? Làm vậy chẳng khác nào tôi bắt mẹ phải xin xỏ người khác vì tôi, mà tôi thì chẳng thích thế chút nào. Nhưng rồi kỳ học năm đó đột nhiên xảy ra chút vấn đề khiến tôi hụt mất học bổng, và dù đã gom góp hết số dư trong tài khoản ngân hàng tôi vẫn không có đủ tiền để đóng học phí. Đúng lúc tôi đang băn khoăn “Hay là thôi học nhỉ? Nếu không mình phải làm thế nào bây giờ?” thì đứa bạn thân của tôi gọi điện tới.

“Giọng cậu sao thế, có chuyện gì à?”

“Chỉ là...”

“Có chuyện thật hả? Cậu nói đi, sao vậy?”

“Tớ không có đủ tiền đóng học phí, đang tính thôi học đây.”

Nghe thấy tôi bảo nghỉ học, bạn tôi liền nhảy dựng lên và nói: “Cậu bị điên đấy à? Tiền học phí chứ gì, để tớ lo cho!”

Thế rồi vài ngày sau, bạn tôi đã đem sổ ngân hàng^[*] đặt trước mặt tôi, bảo tôi lấy tiền trong đó mà đóng học, còn cảm râm vì sao mấy chuyện như thôi học mà tôi cũng dám làm.

Tôi cố kìm nén nước mắt đang chực tuôn rơi, bởi tôi biết rằng sau khi tốt nghiệp cấp ba, bạn tôi đã cần mẫn làm công việc kế toán, song tiền dành dụm cũng chẳng được là bao. Vậy nên làm sao tôi có thể vui vẻ nhận lấy số tiền cô ấy đưa cơ chứ. Thấy tôi dăm chiêu nhìn cuốn sổ ngân hàng, bạn tôi tùm tùm cười và nói:

“Cái này có phải tớ cho không cậu đâu. Bây giờ tớ đang đầu tư vào nhà văn tương lai đấy nhé. Thế nên cậu nhất định phải trở thành một tác giả tuyệt vời đó. Biết chưa hả?”

Tôi do dự gật đầu. Cảm giác có lỗi xen lẫn sự biết ơn khiến bờ vai tôi khẽ run lên, nước mắt tí tách rơi từng giọt trên mu bàn tay, và rồi không kiềm chế được nữa, tôi òa khóc nức nở. Sau khi bình tĩnh lại, tôi lắp bắp hỏi cô ấy sao lại sẵn lòng giao cho tôi số tiền lớn như vậy. Bạn tôi nhẹ nhàng đáp lại như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát:

“Cậu cũng đã từng đối tốt với tớ như thế mà!”

Rồi cô ấy chậm rãi kể lại chuyện cũ, rằng trong giai đoạn mông lung, lạc lối, cô ấy đã phải đối diện với biết bao gian nan, thử thách của cuộc đời, nhưng đến cuối cùng tôi vẫn ở lại bên cô ấy. Bạn tôi bảo:

“Quãng thời gian vất vả và khó khăn trước đây, chỉ có một người bạn duy nhất không bỏ rơi tớ, người đó chính là cậu. Nhờ có cậu vẫn kiên nhẫn ở lại bên cạnh, lặng lẽ bảo vệ tớ như thế nên tớ mới có đủ dũng khí để bước tiếp đây. Cậu lúc nào cũng là một người sống tình cảm mà.”

Tình cảm tôi dành cho bạn mình vốn chẳng màng vụ lợi, không ngờ cũng chính nhờ nó, tôi đã có được một người bạn thân

quý đồng hành cùng mình suốt cuộc đời.

Ngày hôm ấy, lần đầu tiên tôi nhận ra đây chính là sự ấm áp và tình cảm mà mẹ tôi thường nhắc đến. Và trong khoảnh khắc ấy, tôi rất muốn nói với mẹ rằng: “Mẹ ơi, quãng thời gian con sống trên đời này nói ngắn cũng đúng mà bảo dài cũng không sai, nhưng dù ngắn hay dài, con vẫn thật may mắn vì có mẹ ở bên. Nếu không có mẹ, có lẽ con đã đem những tổn thương và vô vàn “gai góc” ra để đối đãi với người khác, không biết chừng con còn nhìn thế giới này qua lăng kính méo mó và đầy thù hận nữa. Con muốn nói rằng con thực sự biết ơn mẹ vì đã giúp con không phải sống với trái tim đau buồn như thế, cảm ơn mẹ đã giúp con nhìn ngắm thế gian bằng trái tim ấm áp, cảm ơn mẹ đã giúp con lớn lên thành một người mang trong mình thật nhiều tình yêu thương. Được làm con của mẹ quả là một điều quá đổi tuyệt vời. Con hạnh phúc lắm mẹ ơi!”

Kể từ sau đó, tôi bắt đầu thấy yêu thích những câu thơ này rất nhiều.

Tô cơm nóng, đĩa rau xanh,

Người mẹ ấy, cô con gái ấy,

Thứ gì trên đời cũng có đôi có cặp.

Bởi thế nên chúng ta mới là những con người giàu tình cảm.

Vì con là con gái của mẹ, nên mẹ tin rằng con sẽ ổn thôi

Khi những cơn mưa rào mùa thu bắt đầu trút xuống cũng là thời điểm thích hợp để chúng ta dọn dẹp và sắp xếp lại những món đồ cũ kỹ đã lặng lẽ nằm yên nơi góc tủ suốt những ngày tháng qua. Và đó cũng là lúc tôi lỗi lên từ dưới kho nhà mình chiếc thùng chật ních đồ, vừa mở nắp liền thấy rơi ra cả đồng sticker, ảnh chụp, những bức thư tay tôi viết cho ai đó và cả những lá thư tôi được nhận từ hồi tiểu học cho tới tận mấy năm đầu của độ tuổi hai mươi. Khoảnh khắc vô tình gặp lại mình của những năm tháng ấy, trong tôi bất chợt cảm thấy thật kỳ diệu và cũng rất đổi vui mừng.

Rồi tôi ngồi xuống bên cạnh chiếc thùng, chìm đắm vào “chuyến du hành thời gian” mà hoàn toàn quên mất chuyện phải dọn đồ đạc. Thật lòng mà nói, không phải lúc này thì chẳng biết tới khi nào tôi mới lại có dịp mang nó ra xem. Bây giờ vừa vặn có thể biện minh là do mùa mưa tới, lại cần phải dọn dẹp nên nếu tôi bỏ lỡ cơ hội này thì thật là đáng tiếc.

Thế là tôi vừa đọc lại những lá thư cũ vừa xem mấy tấm ảnh chụp bản thân với vẻ mặt kỳ quặc, khiến tôi không kìm được mà bật cười ngặt nghẽo. Đang lúc tôi ôm bụng cười, một tấm ảnh bất ngờ trượt ra và rơi xuống sàn, tôi liền khựng lại và chăm chú nhìn nó. Đó là tấm ảnh chụp tôi hồi mới đôi mươi đang đi chơi ở một câu lạc bộ nào đó cùng với những người bạn. Phải, ngày ấy

tôi rất năng nổ tham gia hết câu lạc bộ này tới câu lạc bộ nọ. Đối với một “tấm chiếu mới” như tôi, những buổi tụ tập đó đem đến cho tôi niềm vui và sự phấn khích không dứt, vì vậy tôi càng ra sức ăn chơi tiệc tùng.

Một ngày nọ, sau cuộc vui chơi thâu đêm, tôi bắt chuyến xe sớm nhất trở về nhà thì đụng mặt mẹ ngay trước cửa ra vào. Quả là một tình huống có chút không thoải mái. Thấy tôi khựng lại, ngập ngừng không dám vào nhà, mẹ liền bảo:

“Tuổi trẻ chỉ có một thời thôi con ạ... Còn trẻ không chơi thì bao giờ mới chơi.”

Hôm sau, mẹ còn mua cho tôi cả quần lửng ống bó và sơn móng tay màu đậm, rồi bảo tôi rằng: “Điều gì muốn thử, con hãy cứ thỏa sức làm cho bằng hết nhé. Bởi sau này, cho dù có người sẵn lòng mua cho con đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc đã còn cơ hội để con mặc bộ đồ đó, sơn móng tay màu đó đâu. Sau khi lấy chồng sinh con, bản thân con sẽ loay hoay nghĩ mãi về những điều mình chưa từng thử đấy. Người ta gọi đó là sự hối hận muộn màng. Vậy nên, mẹ mong con đừng đợi đến khi đã già nua mới cố vớt vát tuổi xuân nhé. Đương lúc còn trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt còn trong trẻo sáng ngời, hãy cứ làm những điều mà con muốn. Cái gì cũng có thời điểm của nó, bỏ lỡ rồi sẽ chẳng còn giữ được trọn vẹn ý nghĩa nữa. Tuổi trẻ chơi một chút cũng chẳng sao đâu mà.”

Kể từ ngày hôm ấy tới tận mấy tháng sau, nhờ có sự ủng hộ của mẹ nên tôi đã “chuyên tâm” chơi tới mức phát ngán, cho đến một thời điểm tự tôi muốn dừng lại. Lúc đó, tôi đã hỏi mẹ điều bản

thân vẫn luôn thắc mắc bấy lâu nay:

“Có đứa con gái ngày nào cũng đi chơi thâu đêm suốt sáng thế này mà mẹ không lo ả?”

“Chỉ lo thôi chắc? Ngày nào mẹ cũng thấp thỏm không ngủ được, phải thức chờ đến tận khi con về nhà mới yên lòng đấy.”

Nếu vì tôi mà mẹ lo lắng tới mức đó thì mẹ cứ đánh, cứ mắng tôi mới phải chứ, sao lại một mình chịu đựng suốt thời gian qua như vậy.

“Đáng lẽ mẹ phải đánh cho con tỉnh ra chứ ả?”

“Có một vài vấn đề giải quyết được bằng đòn roi thật đấy, nhưng không phải tất cả. Với lại mẹ tin tưởng con gái của mẹ mà.”

Có phải mẹ vừa nói mẹ tin tưởng tôi không? Tôi là cô con gái được mẹ tin tưởng à? Tôi chưa từng nhận ra mẹ mình lại ngầu tới mức tin tưởng tôi một cách vô điều kiện và chẳng cần lý do. Hơn hết, cho dù có lo lắng đi chăng nữa, mẹ vẫn giữ được niềm tin dành cho tôi. Điều đó quả thực rất tuyệt vời.

Vì con là con gái của mẹ nên mẹ tin rằng con sẽ ổn thôi.

Tới tận bây giờ, sự tin tưởng của mẹ vẫn là động lực tiếp thêm cho tôi sức mạnh, cũng như nền tảng vững chắc giúp tôi bảo vệ lòng tự trọng của bản thân. Đồng thời nó còn giúp tôi biết tự mình đưa ra quyết định và dám chịu trách nhiệm trước lựa chọn của mình. Nhờ vậy, tôi đã trở thành một người trưởng thành khỏe mạnh cả về thể chất lẫn tinh thần, chứ không phải chỉ là một “đứa trẻ to xác”.

Thi thoảng tôi lại nghĩ nếu năm xưa mẹ không chờ tôi mỗi

đêm, hoặc lần nào tôi đi chơi mẹ cũng thúc giục và mắng mỏ thì liệu tôi có thể trở thành tôi của hôm nay hay không? *(Xin được nhấn mạnh một điều rằng: Phương pháp của mẹ tôi không chắc đúng hoàn toàn, nên điều này chỉ mang tính chất tham khảo. Mỗi người đều có tính cách và khuynh hướng phát triển khác nhau nên nếu bạn là cha mẹ thì cần phải lựa chọn phương pháp phù hợp với con cái)*

Ngày ấy, tôi thực sự cảm thấy có lỗi vì đã khiến mẹ phải lo lắng nhiều, nhưng đồng thời tôi cũng rất biết ơn mẹ. Nhờ sự động viên và ủng hộ của mẹ, tôi mới có thể trở thành một người như ngày hôm nay.

Giây phút ta cần tới sự an ủi ấm áp nhất

Tôi là người thích nấu ăn. Nói chính xác hơn thì tôi thích nấu cho mọi người ăn, đặc biệt là những người mà tôi yêu quý đang phải mang trong mình trái tim tổn thương.

Thói quen này của tôi bắt đầu từ bao giờ nhỉ. Có lẽ là vào một ngày nọ, khi bạn tôi mang theo chiếc bụng đói ghé chơi và tôi đã nấu cho cô ấy một bữa cơm chẳng? Ngày hôm đó, dầu mới xúc được vài thìa, miệng vẫn ngậm đầy cơm, nhưng bạn tôi đã bật khóc nức nở trước bàn ăn. Cô ấy nói rằng cơm tôi nấu rất ngon, chẳng biết bao lâu rồi cô ấy mới được ăn một bữa cơm nóng hổi như thế.

Đối với tôi, việc nấu ăn luôn khiến tôi liên tưởng tới mẹ, bởi mẹ tôi vốn là một người rất thích nấu nướng. Đó chính là lý do ngôi nhà của mẹ lúc nào cũng có người lui tới, vì dù là tìm tới để nhờ vả hay bất chợt nổi hứng ghé chơi, thậm chí chỉ là buồn chán nên sang trò chuyện thì mọi người đều sẽ được mẹ tôi thiết đãi một bữa cơm thật ngon.

Đặc biệt, mỗi khi vào giai đoạn cao điểm của vụ mùa, công việc ở vườn trái cây quá đỗi bận bịu tới mức khiến cả cơ thể lẫn tinh thần đều kiệt quệ, mẹ sẽ lại xuống bếp nấu cơm cho tất cả mọi người. Sau khi lấy hết nguyên liệu trong tủ lạnh ra chế biến, đun nấu, nêm nếm gia vị, trong chốc lát mẹ đã làm ra một bàn đầy ắp đồ ăn. Và rồi mọi người sẽ cùng ngồi trước mâm cơm ngập tràn những món mẹ nấu, vừa chuyện trò rôm rả vừa ăn hết sạch

cơm, canh cùng các món ăn kèm. Nhìn họ ăn mà đôi mắt mẹ cong cong đượm ý cười, chắc hẳn lúc ấy mẹ cảm thấy rất mãn nguyện.

Có lẽ đó chính là giây phút đem lại niềm vui lớn nhất cho mẹ. Bởi mẹ đã “hâm nóng” trái tim của một ai đó đang mệt mỏi rã rời, tiếp thêm năng lượng và giúp họ cảm nhận được sự ấm áp. Trong lòng mẹ luôn mong mỗi có thể chia sẻ tình cảm của mình cho người khác thông qua những bữa cơm như vậy đấy.

Ngay cả những người không thể ghé chơi nhưng vẫn muốn được ăn món mẹ nấu, mẹ cũng không tiếc công chuẩn bị đồ ăn và tự tay mang qua nhà cho họ. Sự nhiệt tình đó của mẹ đã từng khiến tôi thấy thật khó hiểu. Cảm giác như thế nếu không được nấu cho người khác ăn, mẹ sẽ buồn chân buồn tay vậy. Bao gạo hai mươi cân có khi chưa tới nửa tháng đã hết nhãn, tủ lạnh chất đầy thực phẩm cũng mới được ba, bốn ngày đã chỉ còn lại những ngăn tủ trống rỗng. Dù vậy, trong nhà tôi luôn có đủ các loại thức ăn, như thế mẹ chuẩn bị sẵn để phòng khi có khách tới vào bất cứ thời điểm nào vậy.

Phải tới một ngày nọ, tôi mới hiểu được ý nghĩa của những điều mẹ làm. Bởi bản thân tôi cũng đã từng có lúc phải chịu những tổn thương, nhưng chỉ với một bữa cơm ấm áp mà người khác nấu cho, tôi đã nhận được sự an ủi mà bản thân đang cần. Mùi cơm mới nấu thơm bùi thoảng qua chóp mũi, nồi canh nóng hổi sôi ùng ục, mấy món mặn nêm nếm đậm đà, vừa ngon vừa đưa cơm khiến tâm tình của tôi nhanh chóng dịu lại. Loáng cái tôi đã xử lý xong bát cơm, cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, dường như tôi cũng quên mất nỗi đau khổ đang trĩu nặng trong tim mình.

Vậy đó, mẹ tôi lúc nào cũng an ủi người khác bằng những bữa cơm nóng hổi của mình. Đó chính là sự chân thành, ấm áp mà mẹ muốn trao gửi thay cho lời nói để giúp đỡ họ lấy lại niềm tin và chữa lành tâm hồn “vụn vỡ” của họ.

Mỗi chúng ta đều sẽ có những ngày cần được xoa dịu, vỗ về, thế nhưng lại chẳng nhận được lời an ủi nào cả. Có những ngày, chỉ cần nhận được một cái chạm nhẹ đầy ấm áp từ người bên cạnh thôi, nước mắt của ta cũng bất giác tuôn rơi. Và có những ngày, dù không thực sự đói bụng, nhưng trong ta vẫn xuất hiện thứ “ảo giác” rằng mình cần một bữa cơm, bởi trái tim chúng ta đang mong chờ cảm nhận được sự yêu thương từ người nấu ăn cho mình.

Có lẽ bạn đã từng được nghe những lời an ủi như thế này “Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà” hay “Thời gian chính là phương thuốc chữa lành tất cả”. Nhưng tôi biết dù chỉ một mảnh vỡ từ ký ức đau thương cũng đủ để tạo ra hố sâu trong suốt cuộc đời, sao có thể dễ dàng xóa nhòa được. Sự an ủi vô nghĩa sẽ chỉ càng khiến chúng ta cảm thấy náo nức và bị thương hơn mà thôi.

Mẹ tôi nấu ăn chính là để xoa dịu và vỗ về tâm hồn bị tổn thương của người khác. Chẳng cần an ủi dông dài, mẹ sẽ đặt trước mặt người đó một bát cơm dẻo thơm, rồi để bên cạnh một bát canh khoai tây nóng hổi, món trứng cuộn mềm xốp như tan ra trong miệng hay món thịt kho ngon tới mức phải xuýt xoa. Chỉ cần ăn một miếng thôi, sự ấm áp từ tình yêu thương của mẹ sẽ lan tỏa khắp cơ thể, giúp họ cảm nhận được thiện ý nơi mẹ, nhờ đó trái

tim tổn thương của họ cũng được chữa lành. Mỗi món ăn của mẹ tôi đều chan chứa tình cảm và sự chân thành như vậy đấy.

Đôi khi, tôi rất muốn nói với mẹ rằng: “Hôm nay tự nhiên con thấy mỗi mệt vì thế giới ngoài kia quá. Hôm nay tự nhiên lời nói của một người nào đó ghim chặt vào trái tim con, nhức nhối vô cùng. Hôm nay tự nhiên con chỉ hít thở không khí lạnh lẽo của tiết trời giao mùa thôi mà có cảm giác như mình đã “hóa đá” rồi. Hôm nay tự nhiên tâm trạng con u sầu còn thể xác thì rệu rã. Và hôm nay. tự nhiên con thấy rất nhớ mẹ. Mẹ ơi, bữa cơm nóng hổi do đích thân mẹ nấu, lúc này đây con đang rất cần nó!”

khi lời nói bình thường bỗng trở nên khẩn thiết

“Cô ấy sẽ chẳng bao giờ nói mấy câu ủy mị, yếu đuối như thế đâu.”

Thi thoảng tôi vẫn được nghe mọi người xung quanh nói về mình như thế. Nhưng chính những lời ấy lại khiến tôi cảm thấy cay đắng trong lòng, bởi vì không phải tôi không muốn nói ra những lời ủy mị, mà là tôi không thể nói được.

Đã rất nhiều lần tôi tự nhủ với bản thân “Mày là một người mạnh mẽ!”, “Mày là người tuyệt đối sẽ không nói ra những lời yếu đuối, ủy mị!”... nhưng đôi khi tôi cũng cảm thấy mệt mỏi và cần được an ủi, vỗ về. Những lúc như thế, cái nhìn của người khác lại xoáy sâu vào trái tim tôi, chẳng khác nào bùa chú khiến tôi không thể thốt nên lời. Dẫu thực sự muốn giải bày nỗi khổ tâm của mình với ai đó, song tôi vẫn rất khó mở lời chia sẻ.

Bởi tôi luôn lo sợ đối phương sẽ bối rối khi họ lần đầu nhìn thấy dáng vẻ ấy của tôi.

Chính vì vậy, tôi dần hình thành thói quen càng mệt mỏi càng mỉm cười nhiều hơn nữa. Tôi tự nhủ “Mày ổn mà!” để giữ sự bình thản và tỏ vẻ bản thân rất ổn, nhằm che đậy nội tâm đang chất chứa muộn phiền của mình.

Cũng bởi tôi thường giấu giếm nỗi buồn trong lòng như vậy, nên mẹ đã lầm tưởng tôi thực sự mạnh mẽ, rằng tôi có thể làm tốt

tất cả mọi việc. Song thực tế, tôi chỉ đang né tránh và không dám thú nhận bản thân mỗi một, đau đớn ra sao thôi. Thay vì than khó than khổ, tôi luôn chọn chịu đựng như thể bản thân là người vô cùng cứng cỏi. Cứ thế, tôi đã tự mình trui rèn một “tấm khiên” bảo vệ chính mình trước những sóng gió cuộc đời.

Thỉnh thoảng, mẹ và bà ngoại tôi sẽ cùng ngồi ôn lại những chuyện thời tôi còn bé. Mẹ tôi kể rằng: “Hồi con còn nhỏ, hễ mẹ đi ra ngoài là con lại khóc, ngày nào cũng như ngày nào. Con có biết mẹ đã buồn đến thế nào không?” Tôi từng là một đứa trẻ hay khóc và dễ mở lòng với người khác như vậy đấy, một đứa nhóc mau nước mắt tới nỗi chỉ bị đánh một cái thôi đã ngồi thụp xuống gào khóc nức nở, chứ chẳng dám đánh trả.

Ấy thế mà, chẳng biết tự khi nào, đứa bé đó đã bắt đầu thay đổi. À không, là bản thân tôi đã tự bắt mình phải thay đổi, bởi tôi cảm thấy nếu cứ như vậy thì mình sẽ không sống nổi mất. Tôi không cho bất cứ ai nhìn thấy hình ảnh “mong manh dễ vỡ” của mình nữa, và coi đó là cách để bảo vệ bản thân. Thay vào đấy, tôi chọn cách mỉm cười, càng đau đớn tôi lại càng cười rạng rỡ hơn, như thể chẳng có gì đáng để buồn cả.

Ngày tôi còn thơ bé, mẹ bận bịu đến mức tôi chẳng có thời gian để tâm sự hay dựa dẫm vào mẹ. Trong mắt đứa trẻ là tôi khi ấy, mẹ luôn tất bật hối hả, còn tôi thì không muốn trở thành gánh nặng của mẹ, mà luôn muốn trở thành cô con gái dù chỉ có một mình cũng làm tốt tất cả mọi việc, một cô con gái không cần mẹ phải chỉ dạy nhiều cũng tự biết giải quyết những vấn đề của bản thân.

Bởi vậy, tôi đã không kể cho mẹ nghe những suy nghĩ cất sâu trong lòng mình. Ngay cả khi bị hết nỗi lo này tới nỗi lo khác bủa vây đi chẳng nữa, tôi cũng chỉ biết im lặng chịu đựng và gồng mình tự vượt qua. Tôi cứ ngỡ rằng mình đã làm tốt, rằng mình làm vậy là vì mẹ và chính bản thân, thế nhưng... không hiểu sao tôi lại chẳng cảm thấy hạnh phúc chút nào. Càng ngày tôi càng thêm u sầu, và rồi dần đánh mất đi lý do sống, chỉ biết trải qua từng ngày với nụ cười vô cảm.

Thời gian trôi đi, tôi cũng quen với việc che giấu cảm xúc của bản thân và không muốn bày tỏ nỗi lòng cùng ai, đau đầu đờn hay mệt mỏi tôi vẫn nhẫn nhịn và chịu đựng. Những tổn thương dần chai lì, và khi đã trở thành một phiên bản khác của bản thân, tôi bắt đầu được nghe mọi người bảo tôi là “chị gái mạnh mẽ”. Vậy đó, tôi của quá khứ mít ướt và nội tâm yếu mềm đã bị chính tôi xóa bỏ mất rồi. Ngay cả đối với mẹ, tự lúc nào tôi cũng đã trở thành một cô con gái mạnh mẽ và cứng rắn.

Thế nhưng, dù tuổi của tôi ngày một nhiều hơn, hay có những việc tôi đã tự mình giải quyết được thì thi thoảng tôi vẫn muốn kể lể và làm nũng với mẹ, bởi tôi đã chán ngấy việc phải giả vờ mạnh mẽ rồi.

Nếu có một ngày tôi dũng cảm nói ra hết những tâm sự chất chứa trong lòng bấy lâu nay, không biết mẹ tôi sẽ phản ứng thế nào nhỉ. Có lẽ mẹ sẽ chỉ thở dài và nhẹ nhàng khuyên nhủ tôi, khiến tôi cảm thấy bức bối tới mức muốn nổ tung chẳng?

Tôi rất muốn được bộc lộ hết con người thật của mình với mẹ, và luôn ao ước giá như mẹ hiểu tôi hơn một chút thì tốt biết bao.

Chính kỳ vọng ấy đã thôi thúc tôi thử nhiều “phương pháp thể hiện cái tôi”, nhưng rốt cuộc tôi vẫn thường xuyên thất bại.

Trong mắt mẹ, tôi vẫn mãi là một cô con gái lạnh lùng, làm gì cũng gợn gàng đâu ra đấy, lại còn luôn vững vàng, bền bỉ, nhưng sâu trong thâm tâm, tôi thực sự muốn thoát ra khỏi hình tượng ấy và không làm một người như thế nữa...

Mẹ ơi, con chỉ muốn được làm con gái của mẹ thôi.

Không cần khoa trương gì cả, chỉ là một cô con gái bình thường của mẹ thôi, được không?

Mẹ à, con không muốn làm một cô con gái lạnh
lùng, mạnh mẽ.

Không muốn làm một cô con gái chẳng bao giờ thốt ra
bà ừ mi, yếu đuối

Con không muốn làm một người như thế đâu...

Mẹ à, con chỉ muốn được làm con gái của mẹ thôi.

Không cần khoa trương gì cả, chỉ là một cô con gái
bình thường của mẹ thôi, được không?

Mong con sẽ trở thành người tỏa sáng lấp lánh và luôn được yêu thương

Một đêm nọ, khi tôi đang hùng hực khí thế và tập trung ngồi viết bản thảo thì điện thoại bỗng rung lên, màn hình hiển thị người gọi tới là “Bạn chí cốt” - người bạn thân suốt hai mươi bảy năm của tôi.

“Không ngủ à?”

“Chưa. Làm gì đã tới giờ ngủ!”

“Cậu lại đang ngồi viết bản thảo đấy hả?”

“Thì tớ còn việc gì khác đâu. Cậu đang làm gì vậy?”

“Tớ... vừa học xong, đang trên đường về.”

Tôi nghe ra sự mệt mỏi và kiệt sức trong giọng nói của bạn mình vọng đến từ đầu bên kia. Khoảng một năm trước, cô ấy bắt đầu học qua mạng để lấy chứng chỉ chuyên nghiệp lĩnh vực môi giới nhà đất^[*], mỗi ngày cô ấy đều phải học hơn mười hai tiếng đồng hồ rồi còn phải lên thư viện nữa. Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy vấn đề khiến cô ấy khó chịu trong lòng không chỉ đơn thuần xuất phát từ chuyện học hành vất vả.

“Sao vậy? Cậu có chuyện gì à?”

Nhận ra có điều gì đó không ổn, tôi bèn hỏi, thế rồi cô ấy khẽ buông một tiếng thở dài và nói bằng giọng nức nở: “Mẹ tớ...”

“Chuyện học để trở thành người môi giới nhà đất^[*] vốn là nguyện vọng của mẹ tớ chứ không phải của tớ, chẳng qua tớ thấy

thương mẹ nên không muốn cãi lời khiến mẹ phiền lòng, bởi mẹ tớ đã phải trải qua biết bao đau khổ rồi. Nhưng mẹ lại chẳng quan tâm tới tớ mà dành hết tình yêu thương cho em trai. Nhiều khi tớ còn tự hỏi liệu mình có phải là con gái ruột của mẹ không. Mấy hôm nay, tớ cứ canh cánh trong lòng những tổn thương mẹ đem lại cho mình đến mức chẳng thể tập trung học hành được. Dù không cổ vũ, động viên tớ đi nữa, chí ít mẹ cũng nên tỏ ra quan tâm một chút để tớ yên tâm học hành mới phải.”

Tôi lặng yên lắng nghe câu chuyện của bạn mình rồi cất lời:

“Có lẽ cậu cần phải tự thay đổi cách nghĩ của mình thôi. Vì muốn mẹ cậu thay đổi trong một sớm một chiều là chuyện cực kỳ khó đấy. Nhà tớ cũng thế, hai mẹ con tớ lúc nào cũng khiến đối phương tức lộn ruột mà, nhưng chúng ta đâu thể để tâm mãi đến mấy chuyện cãi cọ đúng không? Bởi nếu vậy, chắc chắn tớ sẽ không thể yên tâm sáng tác được.”

“Tớ biết chứ, nhưng có phải muốn là làm được đâu. Hôm trước mẹ tớ còn hết lời khen ngợi con gái của cô khách quen rồi so sánh tớ với người kia, làm tớ cáu điên lên được. Tớ cũng không hiểu sao mình lại như vậy nữa...”

“Thi thoảng tại mình cũng so sánh như vậy mà. Cậu còn nhớ hồi trước tại mình từng chơi với mấy đứa hay khoe khoang bố mẹ mua cho nó cái này, làm cho nó cái kia không? Lúc đó hai đứa mình chẳng ghen tỵ chết đi được còn gì.”

Thực ra bản thân những người làm con cũng không ít lần so sánh cha mẹ mình với cha mẹ người khác. Nhưng chúng ta đều là những cá thể khác biệt và cách nhìn của mỗi cá nhân cũng có giới

hạn nhất định. Có lẽ cả tôi và người bạn ấy đều là những cô con gái khá ổn trong mắt người ngoài. Vậy vấn đề ở đây là gì? Nút thắt đã bị “thắt” nhầm ở đâu rồi? Chẳng lẽ chúng tôi buộc phải coi những cảm xúc khó chịu khi bị so sánh như một lẽ hiển nhiên hay sao?

Đã có lần tôi hỏi mẹ rằng vì sao các bà mẹ cứ phải phiền muộn khi không thể khoe khoang về con mình với người khác như vậy. Mẹ liền trả lời tối với vẻ mặt không vừa ý:

“Bao giờ đến tuổi mẹ thì tự khắc con sẽ hiểu!”

Ngày nay, trong thời đại công nghệ phát triển, các bà mẹ đã có thêm nhiều việc để làm, nhiều thứ để xem và nhiều nơi để đi hơn, nên họ cũng dành nhiều thời gian để tô điểm cho cuộc sống của chính mình chứ không còn chăm chăm lo cho con cái nữa. Nhưng những người mẹ ở thời của tôi thì không giống như vậy. Vì cuộc đời họ vốn dĩ chẳng có mấy điều để tự hào nên nếu không thể mang con cái đi khoe với người khác, họ sẽ chẳng biết kiếm đâu ra niềm vui để gượng gượng sống qua những tháng ngày vô vị dài đằng đẳng.

Một lần nọ, tôi hỏi mẹ: “Vậy mẹ cảm thấy tự hào điều gì về con ạ?” Mẹ trầm tư ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp: “Con gái mẹ là nhà văn còn gì.” Nghe mẹ nói thế, tôi “đứng hình” vì bất ngờ, đến nỗi trong giây lát tôi quên bồng mất điều mình đang định nói. Mẹ tự hào vì tôi là nhà văn ư... Liệu có phải ngoài điều đó ra thì mẹ chẳng còn thấy điều gì đáng tự hào ở tôi không nhỉ?

Mặc dù mẹ tôi có một nhược điểm nhỏ là hay căng thẳng và lúng túng trước người lạ, nhưng điều đó cũng không phải là vấn đề

ng nghiêm trọng. Thậm chí tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thích hay không thích mẹ vì một ưu khuyết điểm nào đó, bởi tôi yêu mến chính con người vốn có của mẹ, và tôi rất tự hào vì được làm con của mẹ. Mong rằng cho dù người khác không ngừng khoe khoang những thứ họ có đi chăng nữa, mẹ tôi vẫn sẽ chẳng bận tâm và không để mình bị hòa lẫn vào thế giới ấy.

Xã hội hiện tại đã thay đổi rất nhiều, cả mẹ và tôi thì đều là những người lớn cố chấp, cách sống của chúng tôi lại khác nhau, nhưng dầu bất đồng ý kiến, tôi cũng sẽ không phủ nhận những gì mẹ cho là đúng. Tôi muốn trở thành một cô con gái có thể khiến mẹ tự hào, để dù có nhìn sang ai đi chăng nữa, mẹ cũng chẳng cần phải ghen tỵ với họ.

Song mặt khác, tôi vẫn mong mẹ yêu thương tôi bởi chính con người tôi, không phải do tôi là một người có nhiều thành tựu hay là một nhà văn. Chỉ vì tôi là con gái của mẹ thôi. *(Nói vậy không có nghĩa là mẹ không yêu thương tôi đâu nhé! Chỉ là thi thoảng có những ngày buồn phiền, tôi lại bất chợt khao khát điều đó thôi)*

Giá như mỗi khi ai đó khoe con của họ một cách lộ liễu với mẹ, mẹ có thể đáp lại ngay lập tức rằng:

“Tôi yêu con gái tôi vì nó là con gái tôi, vậy thôi. Bởi nó là con gái của Lee Hee Jung tôi đây. Con gái tôi không phải là một đứa kém cỏi, tuyệt đối không.”

Thế đó, tôi luôn ao ước được một lần nghe mẹ đường hoàng nói rằng mẹ yêu tôi vì tôi là con gái của mẹ, rằng chỉ riêng sự tồn tại của tôi thôi cũng đã tỏa sáng lấp lánh rồi. Giống như tôi yêu mẹ chỉ đơn giản bởi mẹ là mẹ của tôi, chẳng phải vì mẹ nấu ăn

ngon, biết chăm lo cho người khác hay sống chân thành, không bao giờ lừa dối bất cứ ai, tôi thậm chí mong rằng một ngày nào đó, tôi cũng sẽ được thấy mẹ thể hiện tình yêu thương với mình như thế.

Con vẫn luôn mong ước rằng mẹ cũng yêu thương
con

Bà con người vốn có của con
Chứ không phải con gái mẹ là một người thành
công

Hay là một nhà văn.

Giá mà mẹ có thể đường hoàng nói rằng:

"Tôi yêu con gái tôi.

Chỉ bà nó là con gái của Lee Hee Jung tôi đây.

Nên tôi tin rằng con gái mình không phải là một
người kém cỏi, tuyệt đối không."

Bà con là con gái của mẹ.

Chỉ riêng sự tồn tại của con thôi cũng đã tỏa sáng lấp
lánh rồi.

Chúng ta đang sống trong những thế giới "khác nhau"

Mẹ tôi thích xem phim hành động, còn tôi lại mê phim tình cảm lãng mạn.

Mẹ tôi ưng thịt dê sườn, còn tôi chỉ thích ăn thịt nạc. Mẹ tôi có đôi mắt hai mí kiểu mí lót, còn tôi là kiểu mí ngoài.

Mẹ tôi sở hữu làn da trắng bóc, còn da tôi lại hơi ngăm đen.

Mẹ và tôi khác nhau về mọi thứ, từ tính cách, sở thích tới cả ngoại hình. Thậm chí chúng tôi gần như chẳng có lấy một điểm tương đồng nào.

Đương nhiên trên thế giới này sẽ chẳng có ai giống ta tới 99.9%, dù là gương mặt lẫn giọng nói hay tính cách, vì ngay đến những người cùng huyết thống như cha mẹ, con cái, anh chị em cũng không thể giống nhau toàn phần. Thế nên chắc chắn ta chính là cá thể duy nhất tồn tại trên đời này.

Nhưng sẽ có những lúc ta cảm thấy rất hân hoan, thích thú khi gặp được một người có nhiều điểm tương đồng với mình, dù cho người đó không hoàn toàn giống chúng ta. Nếu trong hơn bảy tỷ người đang sống trên Trái Đất này, ta gặp được dù chỉ một mối nhân duyên như thế đã chẳng khác nào phép màu rồi. Thế nhưng, tại sao ta vui mừng đến vậy khi bắt gặp nét tương đồng ở những người xa lạ, song lại xung đột với những người cùng chung huyết thống với mình, những người thậm chí đã gắn bó với ta hàng chục

năm trời như mẹ. Quả thực tôi không thể nào lý giải được chuyện này, liệu đây có phải là “bài toán nan giải” đối với toàn nhân loại hay không?

Một lần nọ, bà ngoại tôi tới nhà chơi. Sau khi nhìn một lượt những đồ dùng trong bếp, bà bắt đầu căn nhắc với mẹ tôi: Sao lại đặt nồi ở đây, hũ đựng gia vị phải thay cái khác đi, bát đĩa nhiều thế này đâu dùng đến... Nghe xong, mẹ tôi bèn chán nản đáp lại: “Mẹ à! Cuộc sống của con thì mẹ cứ để con tự lo, được không? Mẹ đừng nói hoài như thế nữa.”

Mỗi khi thấy dáng vẻ này của mẹ, tôi đều bật cười ha ha, vì thái độ mẹ dành cho tôi cũng y chang như bà ngoại đối với mẹ vậy.

Lần nào tới nhà tôi, mẹ cũng cầu nhàu rất nhiều thứ “Quần áo sắp chất kín cả cái phòng rồi đấy!”, “Tủ lạnh trống huơ trống hoác thế này thì con định nấu gì ăn?”... Trong mắt mẹ chỉ toàn những điều không vừa ý. Tôi biết chứ, mẹ lo lắng cho tôi nên mới rầy la như thế, nhưng cứ phải nghe đi nghe lại mãi, nói thật tôi cũng đâm ra bực mình.

Và rồi từ những chuyện nhỏ nhặt như thế, tôi bắt đầu có suy nghĩ hai mẹ con tôi “không hợp” nhau. Thời gian trôi qua, cảm giác đó ngày càng lớn dần, khiến bầu không khí giữa chúng tôi trở nên căng thẳng, đến nỗi chỉ cần mẹ hơi phàn nàn một chút, tôi đã cau có rồi cắt ngang: “Mẹ đừng nói nữa!”

Sau phản ứng đầy khó chịu của tôi, cuộc cãi vã giữa hai mẹ con chính thức nổ ra khi mẹ bắt đầu gắt gỏng vì buồn bực. Nào là “Con kiếm được tiền cũng đừng chỉ mua quần áo thế chứ, nhân lúc

còn trẻ thì hãy tiết kiệm đi!", nào là "Tính cách thế này thì lấy được ai đây!", "Lẽ ra mẹ chẳng nên mất công đến đây!".

"Hai mẹ con mình thực sự không hợp nhau gì cả!"

"Mẹ cũng không thể hòa hợp với mày được! Nói nữa chỉ tổ rước bực vào người!"

Chúng tôi trao đổi ánh mắt với nhau rồi ngẫm hiểu rằng cả hai cần tạm thời "ngừng chiến". Nhưng thời gian nghỉ cũng chẳng được bao lâu, hiệp hai lại tiếp tục. Lần này mẹ mắng phủ đầu tôi trước: "Giờ không biết tiết kiệm tiền thì sau này con sẽ phải ngửa tay ăn xin đấy!", "Còn chưa kết hôn nữa chứ, con có biết sẽ tốn bao nhiêu tiền không?", "Mua một đồng quần áo như thế mà con có mặc hết đâu hả!"...

Đến đây, tôi chợt có suy nghĩ rằng hóa ra trong mắt mẹ, mình chỉ là một đứa con ngu dại và không hiểu sự đời. Những lời của mẹ khiến tôi thấy rất buồn, cảm giác như không phải mẹ nói vì muốn tốt cho tôi, chẳng qua là do mẹ không hiểu được rằng thế giới của những người trẻ tuổi bây giờ hoàn toàn khác với thế giới mẹ sống bao nhiêu năm qua, nên mẹ chỉ muốn quở trách tôi mà thôi.

Tức nước vỡ bờ, tôi liền phản bác lại:

"Con có phải đứa ăn tiêu hoang phí rồi nợ nần chồng chất đâu! Mẹ nghĩ thời của mẹ với thời của con giống nhau sao ạ? Giờ người ta đâu còn gửi tiền vào sổ tiết kiệm rồi sống qua ngày bằng mấy đồng lãi nữa. Mẹ có biết cuộc sống của những người trẻ mệt mỏi và cực nhọc thế nào không? Mẹ thử hỏi người khác xem, ngày nay có mấy người sống mà không nợ nần chứ. Nợ tiền bây giờ cũng là một loại năng lực đấy mẹ, không có năng lực thì làm sao

người khác dám cho mình vay?”

Nghe tôi nói vậy, mẹ chỉ cười nhạt vẻ chán chường:

“Không có tiền thì thôi không tiêu xài nữa, còn có tiền thì con tiết kiệm đi, sao phải sống phức tạp như thế làm gì?”

Những bất đồng quá nhiều khiến tôi chỉ biết im lặng và tự đưa ra kết luận rằng giờ có nói thêm cũng vô ích, dẫu sao vấn đề nan giải này cũng chẳng thể nào giải quyết được trong ngày một ngày hai. Khoảng cách giữa tôi và mẹ tựa như một dòng sông vừa sâu vừa rộng vậy.

Bởi chúng tôi là những người sống trong hai thời đại khác nhau, lối sống khác nhau, thế giới quan và tư duy cũng khác nhau, nên thật khó nói rằng quan điểm của người kia là “sai”. Hai mẹ con tôi chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận rằng chúng tôi quá khác biệt, vậy thôi.

Có những lúc tôi thấy việc mong người khác thấu hiểu mình quả là vô nghĩa. Dù cùng sống trong một thời đại, hay cùng là phụ nữ đi chăng nữa thì mỗi người đều phải vất vả mưu sinh theo những cách khác nhau.

Những “dấu vết” của năm tháng đã qua lưu lại trong mỗi người là thứ không thể nào thay đổi. Khi thử vẽ ra viễn cảnh bản thân trở thành một người mẹ, tôi cũng chẳng biết mình nên trò chuyện với đứa con tầm tuổi mình bây giờ như thế nào. Có lẽ lúc đó tôi sẽ ngắm nhìn con thật lâu và rồi nhận ra hình bóng quá khứ của mình phản chiếu trong đôi mắt của nó chăng?

"Sự thật mất lòng" về người thân thiết nhất với mình

Mỗi lần tôi phản bác lời của mẹ và tỏ ra chống đối là y như rằng mẹ tôi sẽ tức đến mặt mũi đỏ gay và quát tôi: “Con lạ thật đấy! Mẹ đâu có dám làm vậy với bà ngoại mà sao con lại cư xử như thế với mẹ hả?” Đúng là mẹ muốn tôi nhìn cách mẹ đối xử với bà ngoại để ít nhiều học hỏi được điều hay, nhưng tôi cũng muốn nói với mẹ rằng “Thi thoảng mẹ cũng bảo là mẹ nhức hết cả đầu vì bà ngoại đấy thôi!”.

Bà ngoại tôi nay đã cao tuổi và rất hay buông lời nạt nộ mẹ, còn tỏ ra cố chấp nữa, dù trước đây bà không bao giờ làm những chuyện như thế. Không ít lần mẹ phải phát cáu vì chẳng thể bắt kịp sự thay đổi quá nhanh trong cách hành xử của bà ngoại. Ngược lại, tôi chưa từng bị mẹ quát nạt một lần nào. Có thể tôi không phải là một đứa con ngoan, nhưng tùy vào hoàn cảnh tôi sẽ rút lui và nhường nhịn mẹ. Dẫu sao tôi cũng là kiểu người nếu không chấp nhận được ý kiến của người khác thì sẽ chọn cách dứt khoát từ bỏ. Thay vì tốn thời gian tranh cãi mà chẳng được ích lợi gì hay ép buộc bản thân phải hiểu thứ mình không thể hiểu, tôi sẽ thừa nhận rằng đối phương và mình khác nhau, vậy là xong. Việc chấp nhận sự khác biệt sẽ giúp giảm thiểu những hao tổn về mặt cảm xúc và có hiệu quả hơn trong việc giải quyết vấn đề.

Tuy nhiên, không phải hẳn xảy ra bất đồng là chúng ta tìm mọi cách để né tránh chúng. Việc cố tình né tránh đối phương sẽ vô

hình trung dựng lên một “bức tường” ngăn cách giữa đôi bên mà thôi. Vậy nên, thay vì cố chấp, chúng ta cần thẳng thắn trò chuyện, gỡ bỏ khúc mắc và làm hòa với nhau. Mỗi khi tranh cãi, bạn hãy cứ mạnh dạn biện luận cho ý kiến của mình, qua đó bạn sẽ hiểu được đối phương, đồng thời cũng hiểu thêm về bản thân và phát hiện những sự thật mới mẻ mà trước nay mình chưa từng nhận ra.

Nếu thường xuyên lặp lại điều này thì tới một thời điểm nhất định, chúng ta sẽ học được cách hòa giải những khúc mắc trong mối quan hệ, cũng như hiểu rõ làm thế nào để an ủi, vỗ về trái tim tổn thương của đối phương. Đương nhiên, bạn sẽ phải trải qua vô số phép thử sai lầm, vướng vào những tình huống trở trêu, nhưng đây cũng là điều cần thiết để bạn có được sự hòa giải.

Trong mối quan hệ mẹ con, quá trình này sẽ đi kèm với rất nhiều cảm xúc khác nhau. Chẳng hạn như dù không có lý do gì rõ ràng nhưng mẹ vẫn đột nhiên lớn tiếng nạt nộ tôi, hay rõ ràng mẹ biết tôi nói đúng nhưng lại không muốn thừa nhận và khăng khăng làm theo ý mình. ý

Mỗi khi gặp phải những tình huống bất đắc dĩ như thế, tôi lại thắc mắc sự cố chấp của mẹ xuất phát từ tính cách vốn có, hay là do mẹ chưa có nhiều hiểu biết về thời đại mới? Nếu chịu nhường nhịn mẹ, liệu tôi có thể hiện được rằng mình đã trưởng thành hay không?

Có lần, bà ngoại tôi kể cho tôi nghe rằng:

“Mẹ cháu bây giờ có tuổi rồi nên tính cách mới trở nên cứng rắn như thế, chứ hồi còn trẻ nó cũng từng làm bà buồn thối ruột

gan đấy!”

Nghe bà ngoại “mách” mẹ từng làm bà buồn lòng không ít lần, tôi khẽ nở nụ cười, hóa ra mẹ cũng từng có thời ương bướng chẳng khác gì tôi bây giờ cả. Có lẽ bất kỳ người làm mẹ nào cũng từng có một thời nổi loạn giống như con gái của mình chẳng?

“Quý bà Yoo thân mến, cô Lee Hee Jung nhà cháu lần nào cũng phê bình cháu không chịu nghe lời đấy ạ.”

Thấy tôi nói vậy, bà ngoại bật cười:

“Quả nhiên là giống ai đó nhỉ? Cháu giống mẹ chứ còn gì nữa! Ôi chao, mẹ cháu cũng có lần nào chịu nghe lời bà đâu.”

Thế rồi một hôm, khi tôi cãi lại mẹ như mọi lần, mẹ rầu rĩ than rằng:

“Con làm mẹ buồn quá! Mẹ đâu có dám cư xử như thế với bà ngoại của con, dù bà có nói điều gì không đúng đi chẳng nữa, mẹ cũng chỉ lắng nghe và không hề cãi lại. Còn con thì cứng đầu quá thể, mẹ nói mà con cứ trợn ra thôi.”

Tôi cũng nào có vừa, liền đáp lại mẹ: “Mẹ đừng nói dối con nữa. Con được nghe bà ngoại kể hết rồi. Bà bảo mẹ cũng từng có thời không chịu nghe lời bà đấy thôi. Thậm chí bà còn bảo mình đã buồn lòng vì mẹ chẳng phải một hai lần nữa cơ.”

Mẹ ngạc nhiên hỏi lại: “Sao mẹ chưa từng nghe bà ngoại con nói thế nhỉ? Mà cứ cho là mẹ đã từng không nghe lời bà đi, thì chẳng lẽ chuyện đấy con cũng học theo sao?”

Đương nhiên tôi không cố tình làm vậy, nhưng vì tôi là con gái của mẹ, gen di truyền mang sẵn trong người rồi thì biết làm sao

đây? Hồi mẹ còn chưa làm mẹ, chỉ là con gái của bà ngoại thôi, rõ ràng mẹ cũng từng hành xử y hệt tôi, vậy mà mẹ lại làm bộ “Mẹ có bao giờ như thế đâu, sao con lại vậy?”. Nghĩ tới việc mình của hiện tại “trùng khớp” với mẹ của ngày xưa, tôi bật cười và nhẹ nhàng bảo: “Mẹ ơi, ngày đó mẹ thế nào thì giờ con cũng giống như vậy thôi. Mẹ có thể hiểu điều đó rồi bỏ qua cho con được không ạ?”

Muốn được chú ý

Tới độ tuổi này rồi, tôi bỗng nhận ra mình đang cảm thấy thiếu thốn tình thương. Thực ra ở độ tuổi nào người ta cũng có cảm giác như vậy chứ chẳng riêng gì tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại đặc biệt muốn nhận được sự quan tâm từ mẹ mình. Điều tôi muốn nói là mong muốn ấy không hề sai trái, mỗi chúng ta đều có những khát khao cần được tôn trọng mà. Tôi còn nhớ trước đây từng có ca khúc mang tựa đề Chúng ta luôn khao khát tình yêu thì phải.

Mỗi lần sách của tôi sắp được xuất bản, hay tôi có một bộ phim mới chuẩn bị khởi quay, bạn bè và người thân của tôi nghe tin đều gửi lời hỏi thăm tôi dạo này sáng tác ổn không, đang viết thể loại gì, chọn chủ đề nào... Duy chỉ có mẹ tôi từ đầu đến cuối vẫn giữ im lặng, chẳng hỏi han lấy một lời. Có lúc tôi nghĩ rằng mẹ thật vô tâm với mình, nhưng rồi tôi lại chợt nhớ tới chuyện khi xưa.

Hồi ấy, tôi đang theo học lớp Mười hai của một trường chuyên. Ở đó có một quy định rất đặc biệt là nếu học sinh hoàn thành chương trình học trong vòng hai năm thì có thể lựa chọn thi đại học sớm, không bắt buộc phải học hệ ba năm. Nhưng thời điểm chuẩn bị thi đại học, tôi lại mãi chơi tới nỗi cô chủ nhiệm phải gọi lên trao đổi:

“Năm lớp Mười cô thấy em viết văn cũng khá, sao bây giờ lại xuống dốc thế? Cứ như này thì em sẽ rất khó thi đỗ đại học đấy.

Em có biết vì em mà cô phải lo lắng nhiều thế nào không?”

Chuyện tôi chảnh mảng học hành mẹ chẳng hề hay biết gì cả. Những người khác lúc nào cũng có được sự quan tâm của cha mẹ, còn tôi thì luôn thiếu thốn điều đó từ mẹ. Tôi hiểu do mẹ quá đổi bận bịu và mệt mỏi vì cuộc sống mưu sinh nên không còn sức để quan tâm tới mình, nhưng việc mẹ thờ ơ đến mức này vẫn khiến tôi cảm thấy bất mãn. Mới nghĩ tới đó thôi tôi đã dùng dùng nổi giận và gọi điện cho mẹ:

“Mẹ à! Con không biết liệu mình có đỗ đại học được không nữa.”

“Nếu vậy thì con thi lại xem, không được cũng có thể xin việc đi làm mà.”

“Mẹ ơi, vấn đề không phải thế! Con vừa bảo là có khả năng con sẽ không thi đỗ đại học được, thế mà mẹ không thấy lo chút nào sao?”

“Ôi trời, nếu mẹ nói mẹ lo thì sẽ thay đổi được gì à? Thay vì để tâm mấy chuyện như vậy, mẹ nghĩ con nên dành thời gian chăm chỉ ôn luyện sẽ tốt hơn đấy.”

Nghe câu trả lời ấy của mẹ, trong tôi bỗng bùng lên quyết tâm “Con nhất định sẽ đỗ đại học để được mẹ công nhận. Mẹ cứ chờ mà xem!”

Chế độ giáo dục hiện nay đã có nhiều khác biệt so với ngày trước, nhưng thời ấy, với kết quả học tập của tôi mà muốn thi đậu đại học thì cần phải xin xét tuyển theo diện “học sinh năng khiếu”, chứ không đơn giản là đi thi như mọi người. Bởi vậy, nếu không đạt được giải Ba trở lên trong cuộc thi sáng tác toàn quốc thì tôi

đừng mơ được bước chân vào cổng trường đại học. Kể từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu dốc hết sức lực để tham gia cuộc thi sáng tác trong suốt bốn tháng trời. Cuối cùng, không phụ những nỗ lực của bản thân, tôi đã được giải Ba cuộc thi sáng tác toàn quốc. Lúc biết tin, tôi liền mừng rỡ gọi điện ngay cho mẹ:

“Mẹ ơi, mẹ đọc báo chưa?”

“Tự đừng bảo mẹ đọc báo làm gì?”

“Mẹ mua số báo ngày hôm nay của nhật báo A rồi xem trang X nhé. Con đạt giải nên họ có đăng bài con sáng tác đó.”

“Trời ạ, đâu cần đến mức phải mua báo chứ. Chúc mừng con nhé! Thế là sắp lên đại học rồi nhỉ.”

Lời chúc mừng của mẹ nghe thật hồ hững. Nếu là các bà mẹ khác thì chắc hẳn họ đã đi khoe khắp xóm “Văn con gái tôi viết được đăng báo đấy” rồi. Vậy mà mẹ tôi lại chỉ lạnh nhạt buông một câu “Thế là sắp lên đại học rồi nhỉ”, trong khi tôi đã phải đổ biết bao mồ hôi công sức suốt thời gian qua để có được một bài viết đăng báo này. Dù lúc trước, mẹ từng bảo nếu tôi không đỗ đại học cũng chẳng sao, chỉ cần thi lại hoặc đi làm là được, nhưng tôi tự nhủ chắc mẹ nói vậy thôi chứ mình mà trượt đại học thật thì ắt hẳn mẹ sẽ buồn lắm, thế nên tôi đã cố gắng hết sức, những mong có thể làm mẹ cảm động. Song mẹ lại phản ứng như thể chuyện chẳng có gì to tát cả, điều ấy khiến trái tim tôi bị tổn thương sâu sắc.

Phải đến vài ngày sau, tôi mới biết được sự thật nhờ cuộc điện thoại của bố, ông kể rằng ngay hôm tôi nhận được giải thưởng, mẹ đã mua báo và hớn hờ chạy khắp xóm để khoe với mọi người: “Bài

con gái tôi viết được đăng báo này mọi người ơi! Con bé còn được giải nữa đây!” Tôi thầm nghĩ “Chẳng lẽ nói với mình mấy lời khen ngợi thì mẹ mất thể diện lắm sao? Đằng nào cuối cùng mẹ vẫn khen mình mà!”. Nhưng rồi tôi hình dung ra gương mặt vui vẻ của mẹ lúc phấn khởi chạy khắp xóm khoe mà bất giác bật cười.

Mười chín năm sau, mẹ tôi vẫn hệt như xưa. Đứng trước mặt tôi, mẹ tuyệt đối sẽ không để lộ sự quan tâm, cũng chẳng chịu nói những lời cổ vũ con gái, khiến tôi thầm ao ước giá mà mẹ thể hiện tình cảm với mình nhiều hơn một chút thì tốt biết bao. Đặc biệt là khi tôi viết bản thảo hay kịch bản, sự quan tâm của mẹ đáng ra có thể trở thành nguồn động viên lớn lao, tiếp thêm cho tôi sức mạnh, nhưng mẹ vẫn mãi “vô tâm” như cũ. Tuy nhiên, trong một lần về nhà mẹ, tôi tình cờ gặp được mấy cô hàng xóm.

“Ôi chao chị ơi! Đây là con gái chị đấy hả? Con bé làm nhà văn phải không?”

Ánh mắt các cô ấy nhìn tôi khi đó ngập tràn vẻ ngưỡng mộ.

“Mẹ cháu suốt ngày khoe về cháu đấy. Mà cô cũng đọc sách của cháu đó. Chị ơi, em ghen tỵ với chị quá đi! Làm thế nào để có được một cô con gái giỏi giang như này nhỉ? Đúng là đáng tự hào chị ạ.”

Có lẽ thấy ngưỡng vì lời khen của mấy chị em hàng xóm nên mẹ liền phản bác: “Gớm, làm gì tới mức đó!” Tuy mẹ giả vờ không quan tâm và lảng đi làm mấy việc phía sau nhà rồi lại tất tả đem rơm ra trải trước sân, nhưng trông mẹ tôi khi ấy thật chẳng khác nào một thiếu nữ đang ngại ngùng, xấu hổ. Nhìn thái độ của mẹ như vậy, tôi chỉ biết phì cười.

Rồi chẳng biết từ lúc nào, mẹ bắt đầu gọi điện cho tôi cả chục cuộc mỗi ngày, khiến tôi thi thoảng cũng thấy hơi phiền phức. Hôm nào mẹ gọi đúng vào lúc tôi bận rộn hay đang chìm đắm trong mạch sáng tác thì tôi sẽ rất khó chịu. Nhưng dù vậy, tôi cũng chưa từng bỏ qua bất cứ cuộc gọi nào từ mẹ. Trái lại, mẹ càng gọi nhiều, tôi càng chăm chỉ bắt máy, bởi đó là cuộc gọi của mẹ tôi chứ nào phải ai khác.

Cuối cùng tôi đã biết được rằng, hóa ra mẹ tôi cũng là một người rất khao khát sự quan tâm. Có lẽ mẹ cũng mong muốn mình được con gái yêu thương hơn nữa. Mỗi lần nhìn thấy những cặp mẹ con xung quanh tươi cười vui vẻ với nhau, mẹ lại bất giác thấy nhớ con gái rồi gọi điện thoại cho tôi để tự an ủi bản thân rằng mình cũng có một đứa con gái như họ. Thật ra, tôi luôn cảm thấy rất may mắn và tự hào khi có mẹ ở bên, và điều đó chính là nguồn sức mạnh to lớn đối với tôi. Chỉ là trở trêu thay, đôi lúc tôi vẫn khiến mẹ phải phiền muộn, buồn rầu vì mình.

Nhưng có một điều mà tôi chắc chắn, ấy là mẹ yêu thương tôi và tôi cũng yêu mẹ rất nhiều. Bởi yêu thương nhau nên mỗi người chúng tôi lại càng tha thiết khao khát tình yêu cùng sự quan tâm của đối phương hơn bất cứ ai khác trên thế gian này.

Có một điều mà tôi chắc chắn

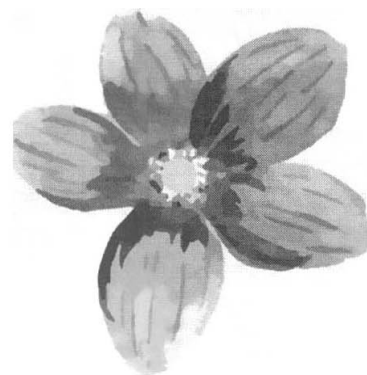
Ấy là mẹ yêu thương tôi

Và tôi cũng yêu mẹ rất nhiều

Bà vậy, mẹ mà tha thiết mong có được sự quan tâm
từ tôi

Còn tôi hơn khao khát nhận được tình yêu thương của
mẹ.

02 ÔM LẤY MẸ **theo cách của riêng con**

Con sẽ bảo vệ mẹ theo cách của riêng con

“Hình như mẹ tớ đang bước vào thời kỳ tiền mãn kinh hay sao ấy, dù chẳng ai làm gì mẹ, nhưng mẹ cứ đột nhiên khóc thôi.”

Theo lời bạn tôi kể lại thì có vẻ mẹ cô ấy đang trải qua một quãng thời gian khó khăn, bà ấy thường khóc và than thở về cuộc đời, khiến cô ấy cảm thấy thật khó xử vì chẳng biết phải đối diện với cảm xúc của mẹ thế nào, hay nên an ủi mẹ ra sao.

Tôi yên lặng lắng nghe câu chuyện của bạn mình và nghĩ về mẹ tôi, người cũng đã từng trải qua thời kỳ tiền mãn kinh như thế. Giai đoạn mãn kinh càng tới gần, nội tiết tố trong người mẹ ngày càng thay đổi, dẫn đến những cơn đau nhức khắp cơ thể. Mỗi lần soi gương và thấy trên khuôn mặt mình xuất hiện thêm nếp nhăn mới, mẹ lại buồn bã nói rằng bà không muốn tin vào hình ảnh trước mắt “Sao mình lại già nhanh thế nhỉ?” “Người đang ngồi trước gương thực sự là mình sao?”

Đó là lý do vì sao người ta hay bảo thời kỳ tiền mãn kinh của phụ nữ còn đáng sợ hơn cả “tuổi dậy thì”. Cảm xúc của mẹ cứ liên tục thay đổi, thậm chí bản thân cũng không thể kiểm soát được. Có những lúc mẹ cáu kỉnh hay bực bội, nhưng ngay sau đó lại chuyển sang trạng thái u uất, muốn buông xuôi. Vòng lặp của sự thất thường trong tâm trạng ấy khiến mẹ rất dễ tức giận và nổi cáu chỉ vì những chuyện vô cùng nhỏ nhặt.

Thực tình, người hoang mang nhất trước sự “biến hóa” này

của mẹ chính là những thành viên trong gia đình, và tất nhiên là bao gồm cả tôi. Giống như người mẹ của bạn tôi, mẹ thì thoáng cũng gọi điện cho tôi với giọng rưng rưng sắp khóc, khiến trái tim tôi phập phồng lo sợ.

“Con gái ơi... con bận lắm hả?”

Nghe giọng mẹ có chút nghẹn ngào như mới khóc xong, tôi liền hỏi:

“Mẹ vừa khóc đấy à? Có chuyện gì thế mẹ?”

“Chỉ là... cuộc sống sao buồn quá con ạ...”

Thú thực, tôi không thể hình dung được tâm trạng của mẹ khi ấy, cũng chẳng biết bản thân nên làm gì trong tình huống đó. Mặc dù rất muốn an ủi mẹ, nhưng tôi lại không biết nên nói sao cho phải. Giá mà có thể chia bớt nỗi buồn của mẹ sang cho tôi thì tốt biết mấy, nhưng chẳng có cách nào để tôi sống thay cuộc đời của mẹ được. Những lúc như thế, tôi chỉ biết nói dăm ba câu động viên, mong mẹ bớt suy nghĩ tiêu cực “Mẹ còn có con mà!” hay “Mẹ đi hóng gió với con nhé?”... Nhưng an ủi kiểu này chỉ có thể giúp mẹ quên đi nỗi buồn trong chốc lát mà thôi, chứ không giải quyết được vấn đề cốt lõi.

Dù tôi đã hỏi xin lời khuyên từ rất nhiều người, song không có lời khuyên nào giúp ích cho tôi cả. Tính cách của mỗi người vốn không giống nhau, vậy nên những biểu hiện trong thời kỳ tiền mãn kinh của mỗi người cũng không đồng nhất. Biết được nỗi bí bách trong lòng tôi, người thân hay bạn bè cũng chỉ khuyên đại khái rằng đây là giai đoạn khủng hoảng tâm lý thậm chí còn dữ dội hơn cả lúc sinh đẻ, vì thế tôi phải chăm sóc mẹ cho tốt, nếu được

thì hãy dành thời gian đi du lịch với mẹ xem sao.

Sau đó, mặc dù đã cố gắng hết sức mình, nhưng thực tình tôi vẫn chỉ là một cô con gái khờ dại mà thôi. Vậy nên tôi không có đủ khả năng để ứng phó với tâm trạng lên xuống thất thường và cảm xúc thay đổi hàng chục lần một ngày của mẹ mình.

Những người đang bước vào thời kỳ tiền mãn kinh sẽ có nhiều “triệu chứng” phát sinh bất kể giờ giấc. Họ có thể đột nhiên nổi giận hoặc bất chợt bật khóc, tâm trạng đang rất vui thoắt cái liền trở nên tồi tệ, thậm chí còn có lúc thần thờ mà chính bản thân cũng không nhận ra. Do sự khác biệt về thể chất lẫn tính cách nên khoảng thời gian để vượt qua giai đoạn này của mỗi người cũng không giống nhau, thậm chí có người phải mất vài năm mới thoát ra được. Đối với tôi, thời kỳ tiền mãn kinh của mẹ quả là một trong những thử thách lớn nhất của cuộc đời. Nó khiến tôi có cảm giác như mình đang phải giải một đề thi không có kết thúc, cũng không có đáp án chính xác. Mỗi lần cố theo kịp cảm xúc của mẹ, tôi đều cảm thấy vô cùng khó khăn và mệt mỏi. Dù tôi đã từng nói lên suy nghĩ của mình về vấn đề này, nhưng điều đó chỉ khiến mẹ tôi càng thêm u sầu và tủi thân cho rằng tôi không hiểu lòng bà. Bởi vậy, đứng trước mẹ, tôi chỉ biết cố gắng động viên:

“Có những việc dầu chúng ta nỗ lực bao nhiêu đi chăng nữa cũng chẳng thể đạt được, có những người dầu chúng ta yêu thương nhiều đến nhường nào, ta cũng chẳng thể làm được gì cho họ. Nhưng con sẽ không để mẹ phải cô đơn bước đi một mình đâu. Tuy con không thể thay mẹ gánh vác tất cả mọi chuyện, nhưng con sẽ luôn ở bên cổ vũ, ủng hộ mẹ. Khi mẹ mệt mỏi cần nghỉ

ngôi, con sẽ đưa tay đỡ lấy mẹ. Khi mẹ buồn, con sẽ đưa mẹ đi ăn những quán ngon. Khi mẹ bực tức hay nóng giận, con sẽ bình tĩnh xoa dịu cảm xúc của mẹ. Con muốn trở thành một cô con gái ấm áp như cơn gió xuân vậy. Con nhất định sẽ bảo vệ mẹ theo cách của riêng con. Thế nên mẹ ơi, hãy yên tâm mẹ nhé!”

Là tôi muốn nói với mẹ lúc này là
Dù con không thể gánh vác thay mẹ.
Quãng thời gian khó khăn mẹ đang phải trải qua.
Nhưng con sẽ ở bên động viên mẹ hết mình
Con sẽ bảo vệ mẹ theo cách của riêng con.
Nhất định con sẽ bảo vệ mẹ.
Thế nên mẹ à, hãy yên tâm mẹ nhé!

Mẹ yêu con nhiều hơn, đâu có nghĩa là con được quyền làm tổn thương mẹ

Một lần nọ, khi hai mẹ con đang nói chuyện, tôi đã lỡ thốt ra vài lời không phải khiến mẹ cảm thấy bị tổn thương, thế rồi bà tức giận trách tôi: “Mẹ sẽ luôn yêu thương con vì con là con gái của mẹ, nhưng như vậy đâu có nghĩa là con được quyền làm tổn thương mẹ chứ?”

Ý mẹ là có phải tôi đang cậy mạnh bắt nạt người yếu thế hơn là mẹ không? Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể trở thành một thứ sức mạnh nào đó đủ để gây tổn thương mẹ cả. Và tôi cứ ngỡ mẹ sẽ chẳng thể nào yêu thương tôi nhiều hơn tôi yêu bản thân mình.

Song có một hôm, mẹ thấy thời sự đưa tin về một vụ án đang gây xôn xao dư luận, liền tức tốc gọi điện cho tôi căn dặn rằng: “Giờ đang có vụ án mạng kinh khủng liên quan đến hẹn hò đó con, cô bạn gái đòi chia tay liền bị bạn trai sát hại, thế nên con yêu ai cũng nhớ phải cẩn thận nhé!” Vậy đấy, mỗi lần đứng trước những vấn đề của xã hội, quan điểm của hai mẹ con tôi lúc nào cũng khác nhau. Trong khi tôi chọn tiếp cận chúng bằng sự bình tĩnh, không để bản thân “liên hệ trực tiếp” với sự việc ấy dù vẫn nhận thức được rằng thế giới này tồn tại rất nhiều rủi ro thì mẹ tôi lại khác, chỉ một tiêu đề báo thôi cũng khiến bà liên tưởng ngay tới cuộc sống của tôi và lo lắng không yên.

Thế nhưng, hóa ra người yêu thương tôi hơn cả bản thân lại

chính là mẹ. Vì yêu thương tôi nhiều hơn nên mẹ lúc nào cũng để bản thân chịu thiệt, còn tôi lại quá vô tâm và dần biến mẹ trở thành người yếu thế hơn mình. Với suy nghĩ rằng bất kể tình yêu mẹ dành cho tôi lớn đến đâu đi nữa thì nó vốn dĩ luôn là của mình, tự lúc nào tôi đã coi đó là điều hiển nhiên, không cần bận tâm tới.

Dù bản thân tôi đã từng trải qua nhiều mối tình và không ít lần rơi vào cảnh là người “yếu thế”, chịu thiệt thòi nhiều hơn trong mối quan hệ ấy, thế nhưng đối với mẹ, tôi lại là kẻ xấu xa “lộng quyền” không khác gì người yêu cũ của mình. Tôi biết mẹ yêu tôi rất nhiều. Có lẽ bởi biết rõ điều đó nên tôi mới ngày càng trở nên tệ bạc, chỉ biết lợi dụng tình yêu của mẹ để thỏa mãn bản thân. Tôi thậm chí còn cho rằng mẹ tồn tại vì mình, cái gì của mẹ cũng là của mình, kể cả “trái tim” hay “cuộc đời” mẹ. Vì tình yêu thương lớn lao dành cho tôi, mẹ sẵn sàng trao hết những gì mà mình có. Thậm chí những thứ tôi muốn mà mẹ không có, mẹ cũng sẽ dốc sức tạo ra nó cho tôi. Mẹ chưa từng chần chừ mỗi khi con gái cần mình, nhưng tôi lại quá đổi xem nhẹ tình yêu ấy. Sao tôi dám cho rằng tình yêu thương của lẽ hiển nhiên để rồi đứng đưng với nó cơ chứ? Dù biết rõ bản thân lúc nào cũng phải chịu thiệt thòi, nhưng vì yêu thương tôi nên mẹ vẫn vờ như không biết, bao dung bỏ qua mọi lỗi lầm của tôi. Tình yêu của mẹ vĩ đại đến nhường ấy, hà cớ gì tôi lại luôn làm bà tổn thương?

Thực lòng, tôi không mong việc mẹ yêu tôi nhiều hơn sẽ trở thành điểm yếu của mẹ, nhưng sâu trong thâm tâm, tôi lại có chút vui mừng vì mẹ yêu thương tôi nhiều đến thế. “Mẹ yêu con nhiều hơn đâu có nghĩa là con được quyền làm tổn thương mẹ chứ”. Lời

trách móc ấy của mẹ khiến tôi có cảm giác trái tim mình tựa như một tảng đá nứt toác dưới con sóng khổng lồ, vỡ vụn thành vô vàn mảnh nhỏ, vương vãi khắp mọi nơi. Mẹ luôn sẵn lòng trao cho tôi tất cả những gì tôi muốn, còn tôi thì lại vô tâm, bàng quan với những điều mẹ làm và bỏ mặc mẹ. Dẫu chỉ cần một câu “Mẹ ơi!” tôi gọi bằng giọng vui vẻ, hân hoan thôi cũng đủ để mẹ tha thứ cho tất cả lỗi lầm của tôi. Ngày hôm nay cũng vậy, mẹ nở nụ cười rạng rỡ và bảo tôi: “Mẹ trân trọng và yêu thương con gái của mẹ hơn bất cứ ai trên thế gian này”.

Sau khi nghe những lời ấy, tôi cũng muốn nói với người mẹ tuyệt vời của mình rằng:

“Mẹ ơi, kể từ bây giờ, con sẽ không để mẹ phải chịu thiệt thòi nữa đâu. Ngày mai, ngày kia và những ngày sau nữa, mỗi ngày con sẽ yêu thương mẹ nhiều hơn. Con yêu mẹ nhất trên đời!”

Cũ ngỡ rằng tình yêu mẹ trao cho mình là lẽ hiển nhiên.

Cũ ngỡ rằng việc mẹ phải chịu trách nhiệm và con cái là điều vốn dĩ.

Cũ ngỡ rằng bà mẹ là "mẹ" nên tất thấy những gì mẹ làm cho mình đều là tất yếu.

Vậy nên ta đã từng sống tệ bạc như thế sao?

Dẫu vậy, lý do để yêu thương mỗi ngày

Cách đây vài năm, tôi từng làm biên kịch của một đài truyền hình. Vì đảm nhận vai trò biên kịch chính nên suốt mấy tháng liền tôi lúc nào cũng bận bịu. Nhiệm vụ của tôi là phải chuẩn bị tư liệu và kịch bản kịp thời quay những chương trình phát sóng trực tiếp hằng tuần, vậy nên ngày nào tôi cũng thấp thỏm không yên. Để chuẩn bị cho một tiếng đồng hồ phát sóng, tôi sẽ phải đảm trách rất nhiều hạng mục, nào là chuẩn bị cho công tác tạo dựng bối cảnh, xây dựng kịch bản, mời người tham gia, quản lý tiến độ thực hiện... Áp lực công việc dồn dập khiến tôi trở nên nhạy cảm, thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng. Người khác nhìn vào có lẽ sẽ cho rằng biên kịch chính của đài truyền hình là người đứng trên cao “chỉ tay năm ngón”, nhưng thực ra khối lượng công việc tôi phải làm rất nhiều. Thậm chí, chính áp lực chỉ đạo công việc ấy còn khiến tôi không ít lần to tiếng với những hậu bối làm cùng.

Hôm đó cũng là một ngày như thế.

“XX ơi, em đã xác nhận lại CCTV của đồn cảnh sát chưa?”

“Ôi... Em xin lỗi ạ. Bây giờ em sẽ đi kiểm tra ngay đây ạ!”

“Em có còn tỉnh táo không đấy? Giờ mới làm là thế nào hả?”

“Em xin lỗi ạ...”

“Chỉ cần xin lỗi là xong sao? Rốt cuộc em bị cái gì mà không kiểm tra vậy hả! Muốn chương trình không chiếu nữa hay sao?”

Chương trình lần này lấy chủ đề là đi tìm sự thật, sử dụng tư

liệu trong các vụ án và tai nạn nên đương nhiên phải có video trích xuất từ CCTV hoặc hộp đen. Tôi đã dặn hậu bối đó từ một tiếng trước rằng nhất định phải kiểm tra nhưng cô ấy lại không làm. Ngay lập tức trong đầu tôi vẽ ra tình huống xấu nhất là tư liệu chưa được kiểm tra kia có thể không dùng được. Nếu tình huống ấy xảy ra, tôi sẽ phải gấp rút tìm tư liệu mới rồi tốn nhiều công sức để thuyết phục bên công ty mẹ xét duyệt, trong khi từ giờ đến lúc phát sóng chỉ còn vỏn vẹn ba ngày.

Thậm chí tôi còn tưởng tượng ra viễn cảnh chương trình của mình biến thành một “trò cười trên sóng truyền hình”. Càng nghĩ càng tức tối, cơn bực bội dâng lên khiến tôi thấy mình như thể sắp phát điên đến nơi. Tôi bèn đi hóng gió đôi chút để thư giãn tinh thần, bởi nếu ở lại nhìn mặt người hậu bối kia, chắc tôi sẽ thốt ra thêm những lời độc địa mất. Thế rồi tôi rời khỏi văn phòng ngột ngạt, bí bách và đi lên sân thượng tòa nhà để hít thở chút không khí mát mẻ. Cơn giận ngàn ngút bốc lên ban nãy nhờ vậy cũng nhanh chóng dịu xuống. Sau khi đứng trên đó khoảng mười phút, tôi đang định quay lại văn phòng thì vô tình nghe thấy tiếng nói ghen ngào của người hậu bối vừa mắc lỗi vang lên tại một góc sân thượng.

“Mẹ ơi! (giọng nức nở) Con sắp bị mụ biên kịch chính đuổi việc rồi...”

Phụt! Tôi phì cười rồi giữ im lặng, định bụng nghe thêm chút nữa. *(Đúng là tôi đang nghe lén thật, nhưng nếu từng rơi vào tình huống này thì hẳn bạn sẽ hiểu được tâm trạng của tôi thôi)*

Hậu bối kia đang kể lại cho mẹ cô ấy nghe sự tình và thốt ra

rất nhiều lời khó nghe về tôi. Lẽ ra tôi định bỏ qua, nhưng người đó lại tiếp tục than vãn với mẹ rằng:

“Hình như mẹ biên kịch chính kia chỉ ghét mỗi con hay sao ấy, tức quá đi mất, con phải đánh cho mẹ ta một trận mới được!” Đã thế cô ấy còn bảo tôi không đủ tư cách làm biên kịch và đặc biệt là câu cuối cùng: “Chị ta tưởng làm biên kịch chính thì là nhất đấy à?”

Lời mắng chửi nghe vô lý đến nỗi tôi chỉ biết cười khẩy. Tuy vậy, trong thâm tâm, tôi cũng khá bức vì mình bị “nói xấu sau lưng”. Thế rồi tôi tự nhủ “Này, mình cô có mẹ à? Tôi cũng có một người mẹ đấy nhé! Cô có tin tôi đi mách mẹ tôi bây giờ không hả? Rằng tại cô làm ăn không ra hồn nên tôi bị căng thẳng tới mức muốn rụng tóc đây này!”. Nghĩ tới đó, tôi chợt phì cười rồi bất giác lướt màn hình điện thoại, chạm vào cái tên trong danh bạ “Mẹ”. Nên gọi hay không đây? Sau một hồi lưỡng lự, cuối cùng tôi vẫn quyết định tắt màn hình đi. Kể từ khi nào tôi bắt đầu trở nên xa cách với mẹ vậy nhỉ?

Quả thực, hai mẹ con tôi ngày nào cũng có mâu thuẫn và những vấn đề cần phải giải quyết. Cùng một sự việc, song chúng tôi lại luôn có cách nhìn nhận khác nhau. Không chỉ vậy, mỗi khi tranh luận, chúng tôi đều cố chấp với lập trường của bản thân “Con thế này, sao mẹ lại thế kia?”, “Mẹ thế này, sao con lại thế nọ?”. Cũng bởi những quan điểm thường xuyên đối chọi kịch liệt ấy mà chúng tôi rất khó hiểu được suy nghĩ của đối phương. Sau khi ngẫm nghĩ thật cẩn thận nguyên do nảy sinh mâu thuẫn, tôi mới phát hiện ra sự thật rằng đó là bởi tôi và mẹ chưa từng thẳng thắn

truyền đạt tâm tư của mình tới đối phương.

Bạn có từng mong mỗi người khác sẽ hiểu được tấm lòng của mình dẫn cho bạn không nói ra không? Bản thân tôi chính là như thế đấy, tôi từng buồn bã vì cho rằng mẹ không hiểu nỗi mình, nhưng thật ra đã bao giờ tôi nghiêm túc thổ lộ lòng mình với mẹ đâu. Hẳn là mẹ đã khó khăn lắm để cố gắng đoán được tâm ý của ý tôi “Mình nói vậy chắc con gái sẽ có phản ứng thế này nhỉ?”, “Hay nó sẽ nói thế kia?”...

Là do tôi không thể biểu đạt được tâm tư của mình với mẹ hay tôi đã cố tình không làm? Từ bao giờ tôi chẳng còn chủ động tâm sự với mẹ nữa, cũng không tìm tới mẹ mỗi khi gặp khó khăn? Đứng trước một vấn đề nào đó, tôi luôn muốn mình phải thật bình tĩnh, nhưng oái ăm thay, tôi luôn cãi nhau với mẹ vào đúng những ngày có nhiều chuyện đau đầu khác cần giải quyết. Dù trong lòng có nhiều nỗi niềm nhưng tôi lại không tâm sự với mẹ, rồi tôi chọn cách im lặng để không phải lún sâu vào những tranh cãi không cần thiết giữa hai mẹ con. Kết cục là một bức tường vô hình đã được dựng lên, khiến chúng tôi không thể chạm tới trái tim nhau. Tôi muốn mẹ công nhận điều tôi cho là đúng, nhưng mẹ không hiểu và cũng chẳng nói với tôi những lời tôi muốn nghe. Trái lại, mẹ muốn tôi nghe lời khuyên bảo của mẹ, nhưng tôi đâu hiểu được nên chỉ mãi tranh cãi mà không quan tâm tới cảm xúc của mẹ ra sao.

Dẫu vậy, hãy cứ cố gắng bày tỏ nỗi lòng của bản thân với đối phương khi còn có thể bạn nhé. Dù cho tâm ý giữa mình và họ đôi lúc chẳng tương thông thì mong bạn cũng đừng bi quan hay nản

lòng, bởi một khi đã thổ lộ được tâm tư của bản thân thì bất chấp những khác biệt, chúng ta vẫn có thể yêu thương nhau và tiếp tục chung sống.

Chưa biết chừng, cũng chính vì những khác biệt đó mà mỗi ngày chúng ta sẽ càng yêu thương đối phương nhiều hơn.

Dẫn tâm ý giữa mình và họ đôi lúc chẳng tương
thông

Nhưng bạn hãy cố gắng bày tỏ nỗi lòng của bản
thân ta đôi phương khi còn có thể nhé.

Bà chưa biết chừng chính vì những khác biệt đó
Mà mỗi ngày chúng ta sẽ lại càng yêu thương đôi
phương nhiều hơn.

Dù sao đi nữa cũng vẫn là yêu thương

Một người quen của tôi vừa mới sinh em bé và cô ấy đã nói với tôi thế này: “Người ta bảo trở thành mẹ rồi mới hiểu lòng mẹ mình ra sao. Nhưng đến giờ chị vẫn chưa thể hiểu được nỗi lòng của mẹ chị.”

Tâm sự đó khiến tôi chợt nhớ tới một câu mình từng bắt gặp trong sách: “Làm mẹ là điều cần phải học”. Lúc đọc được nội dung ấy, tôi đã cảm thấy hơi ngạc nhiên “Vì sao làm mẹ lại là điều cần phải học?”. Bởi luôn tin rằng việc làm mẹ chính là “bản năng” của người phụ nữ, thế nên tôi khá hoang mang không hiểu tại sao người ta lại dày công nghiên cứu rồi đưa ra một kết luận như thế.

Có lần, tôi đã dốc hết dũng khí để hỏi lý do mẹ bỏ lại chúng tôi ở nhà ông bà sau khi ly hôn với bố:

“Mẹ ơi, về chuyện ngày trước ấy, vì sao mẹ lại không dắt chúng con theo ạ?”

Dường như câu hỏi của tôi khiến mẹ nhớ lại quá khứ, bà thở hắt ra một hơi rồi đáp: “Hồi đó mẹ vô cùng mệt mỏi, tới nỗi chỉ có mong muốn duy nhất là buông bỏ mọi thứ rồi chết đi thôi. Lúc ấy, mẹ đã ước giá như có người nói cho mẹ biết mình cần phải làm gì. Thế nhưng chẳng có ai giúp mẹ cả. Bởi vậy, những tháng ngày đó, mẹ chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ tới các con nữa. Mẹ biết nói thế này sẽ có người trách móc là mẹ không đủ tư cách làm mẹ, nhưng họ đã từng trải qua hoàn cảnh đó chưa, hay chỉ toàn thốt ra

những lời sáo rỗng thôi?”

Vừa lắng nghe những tâm tư ẩn sâu trong lòng mẹ, tôi vừa tưởng tượng nếu bản thân sống trong hoàn cảnh ấy, liệu mình có thể làm khác mẹ hay không. Và tôi đã có được câu trả lời, chính là “Tôi không thể”. Dù có cố bám víu vào cuộc sống đang dần đổ vỡ đi nữa, tôi cũng sẽ không có đủ dũng khí để tiếp tục chăm sóc con cái, càng chẳng đủ mạnh mẽ mà ôm chúng vào lòng. Trái tim mẹ khi ấy đã mách bảo mẹ rằng “Mình phải lo cho bản thân trước đã rồi mới lo được cho con cái”. Nghe thì có vẻ vô trách nhiệm, nhưng tôi tin đến chính mẹ cũng không lường trước được cuộc đời mình rồi sẽ có lúc phải lựa chọn như vậy. Và dù muốn hay không thì hoàn cảnh ấy cũng đã tạo nên mẹ của ngày hôm nay.

Tôi vẫn thường nghe người ta động viên nhau rằng “Càng muốn chết thì càng phải cố mà sống!”, song bản thân tôi hiểu rất rõ với một người đang phải chịu đau khổ cùng cực, câu nói ấy vừa giúp họ gắng gượng sống, nhưng cũng phần nào khiến họ thấy cuộc đời thật nghiệt ngã và tàn nhẫn. Nó không thể an ủi những người đang phải trải qua cuộc sống tựa như địa ngục trần gian, bởi tâm hồn họ đã trở nên mong manh giống như ngọn nến leo lắt trước cơn gió nơi mép vực thẳm.

Thiết nghĩ, nếu tình mẫu tử thực sự thuộc về bản năng của người phụ nữ thì cuộc đời họ sẽ chỉ càng thêm gánh nặng mà thôi. Tình mẫu tử chính là lý do khiến các bà mẹ chấp nhận hy sinh và chịu đựng để vượt qua những khổ đau, biến chúng thành “kinh nghiệm” truyền lại cho con cái. Họ không muốn con đi theo “vết xe đổ” của bản thân, cũng không muốn con phải nhận những tổn

thương mà mình từng chịu. Có lẽ cũng vì vậy nên họ không chỉ đơn thuần gửi gắm tình cảm vào con, mà còn đang nỗ lực dạy bảo con cái như một người đi trước. Chắc hẳn mỗi người mẹ trên thế gian này đều đang ấp ủ một lời thỉnh cầu tha thiết: “Mong con hãy sống một cuộc đời tốt đẹp hơn mẹ!”

Tuy nhiên, vẫn sẽ có những lúc người làm mẹ muốn được ích kỷ sống cho bản thân, mong người khác quan tâm và tôn trọng cảm xúc của bản thân mình. Bởi vì mẹ cũng là con người, mẹ cũng muốn được sống như bao người bình thường khác, vậy thôi.

Dù cùng mang thân phận “người mẹ”, nhưng không phải tình mẫu tử của ai cũng giống ai. Chúng ta vừa sống vừa rút ra bài học từ việc trải nghiệm những thăng trầm trong cuộc sống, nhưng không phải lúc nào điều này cũng mang tính tuyệt đối. Có lẽ vì thế mà người quen kia của tôi mới thấy tuy đã làm mẹ nhưng cô ấy vẫn chưa thể hiểu được mẹ của mình.

“Mẹ” và “con gái”, thân phận này đã gắn kết tôi với người mẹ của mình. Và cũng bởi ý nghĩa thiêng liêng và cao quý của nó, nên chúng tôi mới chọn yêu thương đối phương vô điều kiện, không đòi hỏi sự phục thù, cống hiến hay hy sinh mù quáng. Vì chúng tôi là mẹ con của nhau nên dù có ra sao đi nữa, đến cuối cùng vẫn sẽ là yêu thương.

"Mẹ" và "con gái", thân phận này đã gắn kết tôi với
người mẹ của mình.

Bà ý nghĩa của nó nên chúng tôi mãi chọn yêu
thương đôi phương vô điều kiện.

Thông đôi hỏi sự phục tùng, cống hiến hay hy sinh
mù quáng.

Vì chúng tôi là mẹ con của nhau nên dù có ra sao đi
nữa.

Đến cuối cùng vẫn sẽ là yêu thương.

Mẹ là người thế nào?

Sau bao ngày không gặp, tôi bất chợt nhận ra khuôn mặt của bà ngoại trông mới tươi sáng rạng rỡ làm sao. Tôi tự nhủ chắc bà đang có chuyện gì vui thì bà tũm tũm cười và khoe rằng mẹ mới mua cho bà một chiếc áo khoác thật đẹp, mỗi sáng mẹ đều gọi điện thoại cho bà, rồi mẹ còn lên chơi với bà mấy hôm và nấu cho bà những món ăn bà thích, cả chuyện dạo trước nghe tin bà ốm, mẹ liền bỏ hết công việc bận bịu để lên chăm nom bà suốt cả tháng trời.

“Bà nói cháu nghe nè, con gái bà quan tâm chăm lo cho bà nhất luôn đấy. Không ai yêu thương bà được như thế đâu.”

Thấy bà ngoại đang rất đổi vui mừng tựa như một đứa trẻ, tôi bật cười: “Quý bà Yoo nhà chúng ta thích đến thế cơ ă?”

“Đương nhiên là thích rồi. Cháu cũng phải đối xử với mẹ cháu thật tốt vào nhé! Đối với các bà mẹ thì con gái bao giờ cũng là nhất đấy!”

Liệu mẹ có nghĩ về tôi giống như cách bà ngoại nghĩ về mẹ không nhỉ? Nếu được đứng vị trí số một trong lòng mẹ thì hẳn tôi sẽ vui lắm. Nhưng nghĩ kỹ lại thì chắc tôi không được xếp hạng cao thế đâu, bởi những gì tôi làm cho mẹ thậm chí còn chẳng được bằng một nửa những gì mẹ làm cho bà ngoại. Vả lại có những lúc tôi còn coi bản thân mình quan trọng hơn cả mẹ mà.

Mặc dù vẫn thường biếu mẹ tiền tiêu vặt, mua cho mẹ thuốc

bỏ hay đột nhiên về thăm tạo bất ngờ cho mẹ, nhưng tất cả những điều đó tôi đều làm khi có thời gian rảnh, nếu bận rộn với công việc và bị cuốn vào nhịp sống tất bật, tôi sẽ lại sao nhãng và quên bằng đi chuyện mình phải chăm sóc cho mẹ. Tôi tự biện minh rằng chẳng qua vì mình quá bận, và miễn là tôi thể hiện cho mẹ thấy tôi đã và đang cố gắng hết sức, vừa hoàn thành công việc vừa quan tâm mẹ, chắc mẹ sẽ hiểu cho mình thôi. Ở thời điểm hiện tại, đó là tất cả nỗ lực của tôi, thế nhưng tôi biết nó không đủ để xoa dịu lòng mẹ. Tôi lại tự huyễn hoặc rằng bản thân đã rất cố gắng, chỉ là mẹ chưa công nhận đấy thôi. Thực ra mối quan hệ giữa tôi và mẹ không tốt lắm, dầu tôi có nỗ lực bao nhiêu đi chăng nữa, vẫn luôn có những khoảng trống trong trái tim mẹ mà tôi chẳng thể nào lấp đầy.

Vốn là con gái của bà ngoại nên chắc mẹ cũng rất mong chờ tôi chăm lo cho mẹ như cách mẹ đối xử với bà, nhưng khi tôi không đáp ứng được kỳ vọng đó thì chỉ một việc rất nhỏ thôi cũng có thể khiến mẹ buồn bã và tủi thân. Để trở thành một cô con gái lý tưởng như mẹ mong muốn, tôi cũng cần thời gian “tìm hiểu” mẹ. Tôi không dám đồng ý nói rằng vì mình là con gái của mẹ nên chắc chắn hiểu rõ hết về mẹ, hay vì mẹ là mẹ của tôi nên thế nào mẹ cũng thấu hiểu lòng tôi, bởi điều đó chỉ khiến cho hai bên càng thêm xa cách nhau mà thôi. Đôi khi tôi thấy rất ngưỡng mộ và ghen tỵ với tình cảm của mẹ và bà ngoại, cả hai có rất nhiều chuyện để hồi tưởng, nhưng hai mẹ con tôi hầu như chẳng có được những kỷ niệm như thế.

Hồi tôi còn nhỏ, có vài năm hai mẹ con tôi từng phải sống xa

nhau, tới khi được về sống cùng mẹ thì chúng tôi lại chẳng có thời gian để tâm sự hay vun đắp tình cảm. Mỗi ngày mẹ đều bận bịu lo toan gánh nặng cơm áo gạo tiền, đến thời gian dành cho bản thân mẹ còn chẳng có thì việc quan tâm đến con gái quả là một điều xa xỉ. Bởi vậy, tôi đã học được cách chấp nhận rằng mẹ không có thời gian cho mình thay vì cố gắng tìm hiểu nguyên nhân sâu xa. Những lý do kiểu như mẹ đang bận, hôm nay mẹ rất mệt hay sợ mẹ phải lo lắng về mình khiến tôi cho rằng mình phải tự làm được mọi thứ... Mặc dù thi thoảng tôi cũng không hiểu được và khó lòng thông cảm với hoàn cảnh của mẹ, nhưng tôi vẫn tự nhủ “Mẹ là mẹ của mình mà, mình phải hiểu cho mẹ, phải chấp nhận mẹ chứ”. Sự gượng ép bản thân ấy làm tôi quên mất mong muốn được biết thêm về mẹ, khiến tôi càng ngày càng xa cách với mẹ.

Kể từ sau đó, mọi thứ đều thay đổi. Tôi không còn tâm sự với mẹ nữa và trở thành một người “tự thân vận động”, thậm chí ngay đến những chuyện cần tới sự giúp đỡ của mẹ, tôi cũng tự mình suy nghĩ và giải quyết. Vậy là cô con gái muốn biết thêm về mẹ đã biến mất, thay vào đó chỉ còn một cô con gái nỗ lực để chấp nhận mẹ mà thôi.

Cũng đã không ít lần chúng tôi bất đồng ý kiến và tranh cãi với nhau. Có một hôm, tôi còn hơi xăng giọng với mẹ: “Con tự biết làm mà! Mẹ cứ để đó đi! Một mình con cũng có thể làm được việc này, mẹ không cần lo làm gì!”

Đặc biệt, tôi không cho mẹ vào danh sách những người mình có thể tâm sự, vì tôi nghĩ mình chỉ cần cố gắng thấu hiểu mẹ thôi, không cần phải kể cho mẹ nghe những chuyện xảy ra với mình.

Những ngày chúng tôi mâu thuẫn với nhau mỗi lúc một nhiều hơn, mẹ chẳng hiểu được tôi, hay nói đúng hơn là tôi đã không cho mẹ cơ hội hiểu được mình.

Khi căng thẳng cứ thế kéo dài hơn, mối quan hệ giữa hai mẹ con tôi cũng càng lúc càng trở nên xa cách. Dù tôi rất muốn chúng tôi được như bao cặp mẹ con khác, vô tư kể cho nhau nghe mấy câu chuyện vặt vãnh, cùng nhau đi du lịch, chia sẻ với nhau mọi bí mật, nhưng lại chẳng thể làm được. Rốt cuộc, chúng tôi chỉ biết chăm chăm đổ trách nhiệm lên đầu đối phương mà thôi. Hai mẹ con tôi vẫn cần thêm nhiều thời gian để tìm hiểu về nhau.

Vì lẽ đó, tôi biết mình phải nỗ lực hơn nữa để có thể hiểu thêm về mẹ. Thời gian dần trôi, tôi càng mong mẹ có thể chờ tôi. Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành cô con gái tuyệt vời nhất và không thua kém bất cứ ai để mẹ được tự hào về mình.

Dững cảm cho "lần đầu tiên"

Một ngày mùa xuân nắng ấm chan hòa nọ, hai mẹ con tôi ngồi kế bên nhau ngoài hiên căn nhà ở quê, chăm chú ngắm nhìn cây đào đang trổ hoa trắng muốt. Gió xuân thổi nhẹ nhàng khiến tâm trạng con người vui vẻ, ngay cả những nỗi lo âu trong lòng cũng phần nào lắng xuống. Tôi lặng thinh nhìn ra vườn đào và khẽ nhắm mắt lại tận hưởng hương thơm cây cỏ mùa xuân. Bất chợt tôi nảy ra một câu hỏi:

"Mẹ ơi, ngày xưa trong mắt bà ngoại, mẹ là cô con gái như thế nào ạ?"

Bàn tay đang rút điều thuốc lá từ bao của mẹ bỗng khựng lại, mẹ ngạc nhiên nhìn tôi rồi nói: "Ừm, để xem nào... Cách nghĩ của bà về mẹ trước đây hoàn toàn khác bây giờ. Mẹ đã thay đổi rất nhiều rồi."

Bà ngoại tôi từng nói: "Trước kia mẹ cháu là cô con gái ngoan hiền và rất nghe lời đấy nhé!"

Quả nhiên lúc nhỏ, tôi cũng từng giống mẹ. Trong ký ức tuổi thơ của tôi, nếu có người dặn là "Phải đi trên làn đường dành cho người đi bộ để tránh xe cộ" thì chắc chắn tôi sẽ đi đúng ở làn đường đó thôi. Hồi năm, sáu tuổi, tôi chỉ loanh quanh gần nhà, rất ít khi dám chạy sang nhà khác chơi dù mẹ có cho phép đi chẳng nữa. Tôi từng là một đứa trẻ ngây thơ và nghe lời như thế đấy. Nhưng cũng như mẹ, tôi bây giờ đã khác rất nhiều so với tôi ngày

ấy. Năm tháng trôi qua, môi trường sống thay đổi và những mối quan hệ không thể bất biến mãi đã khiến “tôi của ngày xưa” biến mất, chỉ còn lại một “tôi của hôm nay” được lấp đầy bởi những điều mới mẻ, khác xa với dáng vẻ ban đầu. Hẳn là chính mẹ cũng đã từng trải qua sự “chuyển mình” như thế.

Trong quá trình trưởng thành, chúng ta sẽ có lúc oán trách rồi nổi giận với người khác, hay rầu rĩ tâm can bởi không thể an ủi đối phương, và cũng có vô số thời điểm chúng ta muốn buông xuôi tất cả. Để bước vào thế giới của một ai đó, ta phải vượt qua được rào cản ngăn cách giữa bản thân và họ. Đó cũng chính là điều cần làm trong mối quan hệ của hai mẹ con tôi. Nhưng muốn làm được vậy, chúng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài gác lại “cái tôi” của bản thân và học cách vỗ về, xoa dịu trái tim đối phương. Đồng cảm không có nghĩa là ta phải hy sinh cái tôi của chính mình, mà tất cả những gì ta cần làm chỉ là sự an ủi. Nó giúp chúng ta khóa lấp nỗi đau và hiểu đối phương hơn. Thế nhưng, việc thấu hiểu một ai đó đôi ba lần thì dễ, chứ hiểu cả một đời lại là chuyện vừa khó vừa dễ nản lòng. Bản thân tôi là một người có nhiều khát vọng, và khi khát vọng càng lớn thì tôi càng dễ bị tổn thương. Cũng vì vậy, tôi nhận ra mình đã phải chịu đựng rất nhiều vết thương. Nhưng nhờ có mẹ với tình mẫu tử thiêng liêng, cuối cùng tôi đã học được cách buông bỏ, thấu hiểu và nhìn nhận đúng về tổn thương của người khác.

Có lần hai mẹ con tranh cãi, tôi hỏi mẹ: “Ngày trước mẹ cũng từng mắc lỗi mà phải không? Mẹ không thể rộng lượng bỏ qua cho con như bà ngoại đã làm với mẹ được ạ?” Nghe xong, mẹ bật cười

đáp lại: “Giờ mẹ đang rất rộng lượng với con rồi đấy thôi. Con là con của mẹ, nhưng những lúc con không nghe lời và làm những hành động đáng ghét, mẹ từng muốn đem con vứt đi lắm, không phải chỉ một, hai lần đâu nhé!”

Ngay cả bản thân tôi cũng vậy, nhiều lần cãi nhau to với mẹ, tôi cũng bức tới nỗi muốn “từ mặt” mẹ, giống như trong một bộ phim truyền hình nào đó từng có câu: “Nếu thực sự có thể vứt bỏ điều gì đó, vậy thì thứ mà tôi muốn vứt bỏ chính là gia đình mình.”

Nhưng mỗi người chúng ta đều chỉ sống một lần trong đời, vậy nên tất cả trải nghiệm đều là “lần đầu tiên”. Lần đầu tiên làm con gái, lần đầu tiên làm mẹ, lần đầu tiên bước đi trên hành trình vĩ đại mang tên “cuộc đời”. Chúng ta sẽ mắc sai lầm thật nhiều, có khi gục ngã hay kiệt sức, cũng có những khoảnh khắc muốn từ bỏ. Cuộc sống nhiều lúc chẳng vui vẻ, cũng chẳng hạnh phúc, thế nhưng chúng ta vẫn phải gồng gượng bước qua những buồn bã và khổ đau để đi tiếp. Một cách bình đẳng, chúng ta đều “lần đầu tiên” được đến với thế gian này. Điều đó không đáng để chúng ta động viên và ủng hộ nhau hay sao?

Một ngày hè nọ, tôi và mẹ đã lần đầu tiên cùng nhau đi mua sắm. Chúng tôi cùng lựa quần ống thụng, cùng khen họa tiết da báo thật đẹp, cùng ướm thử chiếc quần vải in 3D màu xanh dương. Rồi chúng tôi còn cùng đi đến trung tâm thương mại để chọn nội y cho mẹ. Ngay cả mấy đôi giày giá rẻ bán ở vỉa hè cũng lọt vào tầm ngắm của hai mẹ con, thế rồi chúng tôi tay xách nách mang, khệ nệ ôm túi lớn túi nhỏ trở về nhà. Đường về nhà hôm ấy sao mà hạnh phúc quá. Không chỉ tôi mà mẹ cũng thấy rất vui vẻ: “Lần

đầu mẹ được đi mua sắm với con gái đấy nhỉ! Có con gái hóa ra lại sướng thế này!” Chẳng hiểu sao, trong lời nói của mẹ lại có chút gì đó ghen ngào. Cứ tưởng chỉ có mình tôi ngóng chờ ngày này từ lâu lắm rồi, nhưng hóa ra mẹ cũng mong mỗi giây phút chúng tôi được cùng nhau làm mọi thứ y như tôi. Điều đó khiến tôi bất giác nhớ tới những ngày mình ngó lơ mẹ với lý do bận công việc của đài truyền hình hay viết lách. Mỗi lần như vậy, mẹ đều chỉ lặng im, kìm nén mong muốn được cùng con gái đi đây đi đó, làm cái này cái kia. Thực sự tôi thấy rất có lỗi vì trong suốt một năm ròng rã, tôi đã chẳng dành ra nổi một giờ đồng hồ để ở bên mẹ. Bận rộn có lẽ chỉ là cái cớ thôi, đâu ai nhiều việc đến nỗi không dư ra được một tiếng để đi mua sắm cùng mẹ của mình chứ.

Một người lần đầu “làm mẹ”, một người lần đầu “làm con gái”, chúng tôi đã lần đầu cùng nhau đi mua sắm như thế đấy. Tiếp theo sẽ là chuyến du lịch đầu tiên của hai mẹ con do đích thân tôi chuẩn bị, bởi tôi rất mong niềm vui của những “lần đầu tiên” chúng tôi làm điều gì đó với nhau sẽ tồn tại mãi. Dù phải trải qua bao khó khăn trên hành trình khám phá những điều bản thân chưa biết đi nữa, tôi mong rằng mình sẽ luôn vững vàng và bình thản để nắm bắt tâm tư của mẹ, cũng như của chính mình.

Tôi và mẹ dừng cảm tiến tới những “lần đầu tiên”.

Tôi muốn hiểu về mẹ nhiều hơn nữa.

Tôi muốn nhìn thấu tâm tư bên trong của chính bản thân mình.

Mỗi ngày tôi đều muốn mình và mẹ yêu thương nhau nhiều hơn.

Bên nhau, chúng tôi đã, đang và sẽ có thật nhiều “lần đầu tiên”.

Mỗi người chỉ sống một lần trong đời, tất cả những gì
chúng ta làm đều là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên làm con gái, lần đầu tiên làm mẹ.

Lần đầu tiên bước đi trên hành trình vì đại mang
tên "cuộc đời".

Thế nên, trong cuộc sống này,

Chúng ta hãy cứ đồng viên và ủng hộ lẫn nhau.

Bởi tất cả chúng ta đều lần đầu tiên đến với thế gian
này, đúng không nào?

Dù khóc cũng không sao

Tôi lặng im ngồi suốt một tiếng đồng hồ nghe người bạn mới chia tay người yêu sụt sùi khóc nức nở. Những lời tâm sự của cô ấy khiến tôi chẳng rõ là cô ấy đang tức giận, ân hận hay là than thở nữa.

“Sao anh ấy có thể làm vậy với tớ chứ? Tớ đã đối xử rất tốt với anh ấy cơ mà, thật không ngờ trên đời này lại có một gã tồi như thế. Tớ mong cả đời anh ấy sẽ phải sống trong hối hận vì đã chia tay tớ. Nhưng cũng không phải, dù sao đó cũng là người tớ từng yêu thương. Dù có chia tay với tớ thì cũng phải sống cho thật tốt vào... Anh ấy nói không biết mình đã làm sai điều gì hay mọi thứ bắt đầu sai từ đâu. Trước đây bạn trai tớ từng vì một chuyện không đáng mà nổi cáu với tớ, phải chăng anh ấy đã thay lòng đổi dạ từ lúc đó? Hay là do khoảng một tháng trước chúng tớ cãi nhau to, rồi tớ lặn mất tăm trong hai ngày nhỉ? Cũng có thể là bởi mỗi lần anh ấy về nhà lại bị tớ cản nhàn và bắt làm cái này cái nọ, do tớ quá đáng chăng? Chắc anh ấy đã bị tổn thương lòng tự trọng và thấy tớ là đứa phiền phức lắm.”

Nhìn cô ấy cố kìm nén dòng lệ chực tuôn trào, tôi chỉ nói một câu: “Cậu cứ khóc đi, khóc cho nhẹ lòng!”

Sau khoảng ba, bốn tiếng an ủi bạn mình, tôi lên xe buýt trở về nhà, thẩn thờ ngắm nhìn những hạt mưa đang rơi bên ngoài khung cửa sổ thì bất chợt mẹ tôi gọi điện đến.

“...”

“Alo, mẹ ạ?”

Cứ tưởng điện thoại bị mất tín hiệu nên tôi đã kiểm tra màn hình nhưng không phải thế, chỉ là mẹ tôi đang không nói gì mà thôi.

“Mẹ, mẹ đang khóc à?”

Giọng mẹ nghẹn ngào rồi bật khóc nghe thật xót xa. Tôi lặng thinh vài phút, chờ đến khi tiếng nức nở dịu dần.

“Mẹ khóc xong chưa ạ?”

“Ch... ưà.”

“Sao mẹ lại khóc vậy? Đã có chuyện gì ạ?”

Sau khi nghe tôi hỏi, mẹ lại òa khóc thêm lần nữa.

“Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, mẹ nói với con, được không mẹ?”

Nhưng mẹ lại đột nhiên cúp máy, khiến tôi chỉ biết nhìn màn hình điện thoại và thở dài: “Mẹ phải cho con biết là chuyện gì hay mẹ đang giận ai thì con mới an ủi được chứ. Có phải con bảo mẹ đừng khóc nữa vì thấy phiền phức đâu mà!” Việc mẹ cứ thế cúp máy khiến tôi vừa bức lại vừa đau lòng. Sau khi bình ổn những cảm xúc hỗn độn, tôi gọi lại cho mẹ, nhưng cả một đêm mẹ vẫn không chịu nghe điện thoại của tôi.

Ngày hôm sau, trong lúc viết lách rồi dọn dẹp, giặt giũ, cứ một chốc tôi lại kiểm tra điện thoại, nhưng mãi chẳng thấy mẹ gọi điện đến. Rốt cuộc, bỏ dở hết những việc đang làm, tôi cầm chiếc điện thoại nằm im lìm trên bàn cả buổi lên, băn khoăn có nên gọi cho mẹ hay không. Song cuối cùng tôi chỉ lắc đầu, quyết định đặt điện

thoại xuống. Đúng lúc đó, tôi nhận được tin nhắn của người bạn mình gặp tối hôm qua: *“Tớ đã khóc thỏa thích như lời cậu nói và rồi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều lắm. Cảm ơn cậu nhé. Và cũng xin lỗi vì đã làm phiền đến cậu.”*

Tôi bật cười vui vẻ, nhưng đột nhiên nhớ lại lời tôi đã nói với mẹ ngày hôm qua. À, thì ra là vậy. Tôi đã không nhận ra mẹ cũng cần được an ủi như cách tôi an ủi bạn mình. “Mẹ khóc ạ? Dù mẹ có khóc cũng không sao đâu nên cứ khóc cho nhẹ lòng mẹ nhé.”

Mẹ tôi vốn là người rất mau nước mắt. Mỗi khi mẹ khóc, tôi thường nói “Thôi mẹ đừng khóc nữa!”, “Sao mẹ nhiều nước mắt thế nhỉ?”... mà chưa một lần nhẹ nhàng vỗ về mẹ “Mẹ cứ khóc đi, không sao đâu mẹ”.

Con người chúng ta ai cũng có nỗi buồn, niềm đau và cả sự thống khổ. Bởi thế, những giọt nước mắt đi kèm với nó cũng là một thứ rất đổi hiển nhiên. Vậy mà tôi lại phủ nhận tâm tư ấy của mẹ, và không hề biết rằng điều mẹ cần nhất lúc này là được khóc. Những cảm xúc tiêu cực bị cất giữ trong lòng lâu ngày sẽ trở thành chất độc, không chỉ làm tổn thương mẹ mà còn ảnh hưởng không tốt tới tất cả mọi người trong gia đình. Có thể nói sự u uất tựa như những tế bào ung thư ác tính âm thầm sinh sôi trong cơ thể mỗi người. Chúng ta có thể chữa lành cho bản thân bằng cách bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, mà “phương tiện” dễ thấy nhất là nước mắt. Chẳng cần phải nói lời hoa mỹ, cũng chẳng cần phải tâm sự dông dài, chỉ đơn thuần là tiếng khóc hòa cùng những giọt nước mắt đã có thể cứu vớt được tâm hồn của những người đang khổ đau rồi.

Khóc là cách giải tỏa vẫn thường được mọi người sử dụng để thể hiện nỗi buồn, không chỉ riêng với mẹ tôi. Nhưng bản thân tôi lại không hay khóc, thậm chí tôi rất ghét phải khóc và không thể chịu được việc mình rơi nước mắt. Tôi lấy mẹ làm cái cớ ép buộc bản thân phải mạnh mẽ, nhưng chẳng qua là tôi sợ thấy mình yếu đuối, sợ người khác nghĩ mình nhu nhược mà thôi. Bởi vậy, tôi không khóc kể cả khi đau lòng, tôi chịu đựng kể cả khi buồn bã. Đáng ra nếu muốn khóc thì tôi hãy cứ vô tư mà khóc, nhưng chỉ vì ngại bị người khác đánh giá nên tôi mới chẳng dám một lần khóc cho thỏa lòng. “Dù có khóc cũng không sao đâu”, giờ tôi đã nhận ra câu nói ấy cần thiết cho cả mẹ và tôi.

Thế nên mẹ cũng vậy, con cũng vậy, kể từ bây giờ mẹ con mình hãy cứ khóc thỏa thích nếu muốn, mẹ nhé. Dù là mừng vui, cô đơn hay muốn xoa dịu lòng mình đi chẳng nữa, hãy cứ khóc vì bản thân ta, mẹ ạ...

Con vẫn luôn chịu đựng những nỗi đau.
Dẫu tổn thương thế nào cũng không bao giờ khóc.
Vì sợ người khác nghĩ rằng mình yếu đuối.
Nên con đã cố giấu đi những giọt nước mắt mà
chưa một lần giải bày với mẹ.

Mẹ cũng vậy, con cũng vậy, kể từ bây giờ.
Mẹ con mình hãy cứ khóc thỏa thích nếu muốn.

Dù là mừng vui, cô đơn.

Hãy muốn xoa dịu lòng mình đi chàng nữa
Hãy cứ khóc vì bản thân ta, mẹ à...

Vì không biết cách yêu thương

“Mẹ không cần mười triệu, cũng chẳng cần trăm triệu, điều tuyệt vời nhất với mẹ là một lần con hiểu được lòng mẹ mà thôi.”

“Vậy nếu con kiếm được một trăm triệu nhưng không đưa mẹ đồng nào, mẹ cũng sẽ không buồn đâu mẹ nhỉ?”

Nghe tôi nói vậy, mẹ liền trừng mắt lườm tôi một cái. Rõ ràng tôi biết lời mẹ nói không mang ý như vậy nhưng vẫn thích trêu mẹ. Thực ra, tôi không biết phải làm thế nào để hiểu được lòng mẹ, dù đã từng thử vô số lần nhưng cuối cùng tôi đành phải lắc đầu từ bỏ. Dầu mẹ tha thiết mong tôi có thể thấu hiểu được tâm tư của bà, nhưng đối với tôi, việc này khó khăn và phức tạp hơn bất kỳ vấn đề nào trên đời. Hồi còn nhỏ, tôi cứ tưởng rằng yêu mẹ là không gây chuyện khiến mẹ phải buồn lòng. Lúc học đại học, tôi lại tưởng yêu mẹ là không than vãn, dầu có khó khăn, mệt mỏi đến đâu đi chăng nữa cũng phải bình tĩnh xử lý như một người trưởng thành. Đến khi đi làm, tôi lại định ninh yêu mẹ là đều đặn gửi mẹ tiền tiêu vặt và nhớ kỷ các ngày lễ tết, kỷ niệm. Thậm chí tôi còn ngỡ dù không nói ra thành lời, nhưng nếu mình thể hiện những hành động như vậy thì sẽ khiến mẹ thấy hài lòng. Thế rồi, một lần nọ tôi bỗng hỏi mẹ rằng:

“Mẹ mong muốn điều gì nhất ở con hả mẹ?”

“Chẳng có điều gì hết. Mẹ đâu muốn gì chứ.”

“Thực sự không có sao mẹ?”

“À! Có một điều đấy.”

“Là gì thế ạ?”

“Con có thể thân thiết với mẹ hơn được không? Mẹ thấy con thường đối xử với người khác rất ân cần, nhưng hình như chỉ có mẹ là con không như thế.”

Tôi thử suy ngẫm và nhận ra hình như mẹ nói đúng thì phải. Sự thực là tôi đã thiếu quan tâm, chăm sóc mẹ. Đôi lúc nghe mẹ cần nhắc cùng một chuyện vài lần, tôi liền tỏ vẻ bực bội: “Mẹ đã nói câu đó năm lần rồi mà”. Nếu mẹ gọi điện thoại cho tôi lúc đang uống rượu, tôi sẽ hỏi một cách rất thờ ơ: “Mẹ lại uống say sao?” Có một hôm, mẹ buồn bã gọi cho tôi để tâm sự, nhưng tôi lại thờ dãi và lạnh nhạt nói: “Mẹ lại khóc nữa ạ?” Lẽ ra tôi không nên như vậy, mà phải an ủi và bày tỏ với mẹ rằng mình rất yêu thương mẹ. Ngay cả khi trở về thăm nhà, tôi cũng hành xử thật vô tâm. Hôm đó, vì đã lâu rồi con gái mới về chơi nên mẹ rất hào hứng nấu món này món kia cho tôi ăn, còn gói ghém đủ thứ bảo tôi mang lên thành phố, song tôi lại một mực từ chối “Mẹ gói nhiều thế thì bao giờ con mới ăn hết được. Lỡ như không ăn hết phải bỏ đi thì phí lắm”, “Mẹ đừng gói nữa mà, làm sao con mang hết chỗ này được chứ”. Mẹ đã dành rất nhiều yêu thương cho tôi, ấy thế mà tôi lại chẳng chịu học cách chấp nhận, thấu hiểu và yêu thương mẹ. Dù hay nói rằng mình mong mẹ hạnh phúc, muốn làm mẹ vui, nhưng tôi chỉ biết nói mà không làm được, thậm chí đôi lúc còn tỏ thái độ vô tâm khiến mẹ buồn lòng nữa.

Dẫu tôi không phải là một cô con gái giỏi thể hiện tình cảm, song tôi hiểu rõ rằng từ trước đến nay mình chưa bao giờ biết cách

yêu mẹ. Có lẽ vì mẹ luôn thấu hiểu con người tôi nên mới cố gắng gửi gắm tình yêu cho tôi theo cách riêng như vậy. Mẹ không bao giờ từ bỏ con gái mình, nếu có điều gì tôi không biết, mẹ sẽ dạy lại cho tôi. Lúc nào mẹ cũng nhìn tôi, nở nụ cười rạng rỡ và gọi tên tôi bằng giọng đầy tình cảm: “Hae Joo à!” Có thể tôi không biết cách thể hiện tình yêu với mẹ, nhưng tôi chắc chắn rằng tình yêu mẹ dành cho mình lớn lao hơn bất cứ điều gì.

Tất cả mọi điều trong cuộc sống của tôi, từ việc học cách yêu thương cho tới võ vè, an ủi người khác đều bắt nguồn từ mẹ cả. Nếu không có mẹ, tôi tuyệt đối sẽ không học được cách yêu thương. Nếu không có mẹ, tất cả mọi thứ trong đời tôi đều trở nên vô nghĩa. Mẹ đã dạy cho tôi biết yêu thương chính là nguồn sống của trái tim mình.

Lạ lùng thay, tôi đã học được cách yêu thương người khác, nhưng lại chưa bao giờ yêu thương mẹ mình đúng nghĩa. Vì muốn tìm ra cách riêng của bản thân nên tôi đã suy nghĩ rất lâu để viết ra mấy dòng này:

[Điều tốt nhất dành cho mẹ]

1. Mỗi ngày gọi điện thoại cho mẹ một lần để nghe giọng mẹ.
2. Thường xuyên nói yêu mẹ.
3. Tuyệt đối không từ chối những gì mẹ cho mình.
4. Phải luôn nghe lời mẹ.

Và cuối cùng, dầu bản thân tôi vẫn còn nhiều thiếu sót, song mỗi ngày tôi sẽ dốc hết một trăm phần trăm sự chân thành và

tấm lòng của mình để yêu thương mẹ.

Tất cả mọi điều trong cuộc sống của tôi
Từ việc học cách yêu thương cho tôi vô vàn, an ủi người
khác đều bắt nguồn từ mẹ cả.

Nếu không có mẹ, tôi sẽ không học được cách yêu
thương.

Nếu không có mẹ, tất cả mọi thứ trong đời tôi đều trở
nên vô nghĩa.

Mẹ đã dạy cho tôi biết yêu thương chính là nguồn
sống của trái tim mình.

Đừng làm tổn thương mẹ

“Chị cũng có khác gì mẹ đâu!”

Trong cơn say, em trai tôi đã mĩa mai tôi như thế đấy.

Mọi chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ Tết mới đây, đối với gia đình tôi, đây luôn là thời điểm rất dễ nảy sinh nhiều vấn đề. Khởi đầu cho “sóng gió” của kỳ nghỉ ấy chính là việc em trai tôi nổi giận với mẹ ngay trong bữa cơm. Có vẻ những bất mãn đã tích tụ quá lâu trong lòng nó, chỉ chờ cơ hội để “bùng nổ”. Chẳng biết từ lúc nào, em trai tôi bắt đầu tỏ thái độ lấm lì, không chịu nói ra tâm sự của bản thân và càng ngày càng có nhiều chuyện nó âm thầm chịu đựng một mình. Có lẽ nguyên nhân là bởi trọng trách của một “trưởng nam” mà thằng bé đang phải gánh trên vai. Đương nhiên, những người thân trong gia đình hoàn toàn có thể bộc lộ cảm xúc trước mặt nhau, nhưng vấn đề là em trai tôi lại tỏ ra khó chịu với mẹ và nói rằng: “Mẹ biết không? Mẹ thực sự rất ích kỷ!”

Câu nói ấy tựa như mũi dao nhọn đâm vào trái tim mẹ tôi, và rồi mẹ đã bật khóc. Tôi muốn đứng ra hòa giải, vì nếu câu chuyện đi xa hơn thì sẽ không thể văn hồi được nữa. Nhưng đột nhiên lại có thêm một “trái bom” nổ bên cạnh, đưa em út mới cãi nhau với mẹ mấy ngày trước cũng bắt đầu hòa theo. Tôi chỉ biết thở dài bất lực, dẫu tôi có nói gì đi nữa, hai đứa em tôi vẫn giữ thái độ hung hăng như thế. Trong khi đó, bố tôi chỉ lặng im uống rượu, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

“Dừng lại đi. Ở đây chỉ có hai đứa thôi à? Hai đứa đang làm trò gì vậy?”

Thấy mẹ vẫn khóc, bố đã đứng dậy đưa mẹ sang phòng bên, để lại ba chị em tôi tiếp tục cãi vã.

“Dù sao thì hai đứa cũng không nên nói như vậy với mẹ. Bọn em hơi nặng lời rồi đấy!”

Tôi đang định xoa dịu cơn giận của em trai mình trước rồi cố gắng hiểu cho cảm xúc của cả hai, nào ngờ nó lại bắt đầu trút giận lên tôi.

“Chị thì biết cái gì chứ?”

“Em thực sự chỉ thích làm theo ý mình thôi đúng không? Thế thì em cứ làm vậy đi! Đúng rồi, em có cần gia đình này nữa đâu.”

Sau lời trách mắng của tôi, thằng bé rót một ly rượu soju, uống cạn rồi nói với tôi bằng giọng điệu mỉa mai:

“Chị cũng có khác gì mẹ đâu mà.”

Đang rối bời ngồi ở phòng bên, nhưng khi nghe thấy lời này, mẹ liền lao tới chỗ chúng tôi với khuôn mặt mếu máo xen lẫn tức giận.

“Thế tao không sinh ra mày hả? Chị của mày giống tao thì sao? Giống thì sai à? Dù tốt hay xấu thì tao vẫn là mẹ của mày đấy con ạ. Biết không hả?”

Tới lúc đó, trận tranh cãi thứ ba nổ ra khiến xung đột lên đến đỉnh điểm. Tôi dừng việc dỗ dành hai đứa em mình, cũng không nén nổi cơn giận nữa, tôi liền hét lớn: “Cả hai đứa thôi ngay đi! Thôi ngay đi!”

Mọi chuyện đã chấm dứt như thế. Ngày hôm sau, tôi vừa lái xe vừa liếc nhìn em trai mình ngồi ở ghế bên cạnh trông vẫn đang rất khó chịu.

“Chị vốn là người không muốn bản thân sau này phải hối hận bất cứ điều gì. Nhưng vẫn có những chuyện khiến chị hối hận, một trong số đó chính là thốt ra những lời quá đáng khiến mẹ tổn thương mỗi khi hai mẹ con tranh cãi, em biết không?”

Nói đến đây, tôi bắt đầu nghẹn ngào nhớ về những chuyện ngày trước. Thấy tôi khóc, em trai tôi im lặng và có vẻ dao động.

“Lúc này nói những lời quá đáng như vậy với mẹ, em tưởng mình sẽ không hối hận, nhưng em có biết nếu làm mẹ buồn thì chính em cũng đang tự làm bản thân buồn không? Bởi chuyện đó sẽ canh cánh trong lòng em mãi đấy.”

Nghe tôi nói xong, vẻ mặt em trai tôi trở nên phức tạp, rồi nó dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau trận cãi vã ngày hôm ấy, có lẽ tôi đã phần nào hiểu được lý do vì sao mẹ lại tức giận khi em trai mĩa mai rằng tôi chẳng khác gì mẹ rồi. Chắc hẳn mẹ lo lắng tôi sẽ cảm thấy chán ghét khi nghe người khác nói vậy. Bởi mỗi người đều có những khía cạnh mà đến bản thân còn thấy đáng ghét thì sao có thể yên tâm được khi con cái giống mình những điểm ấy cơ chứ. Thế nhưng tôi hy vọng mẹ sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào vì lo nghĩ cho tôi. Dẫu tốt hay xấu, mẹ vẫn là mẹ của tôi, với tôi như vậy đã là đủ rồi.

Rốt cuộc, tôi vẫn rất yêu mẹ, và yêu thương chính là cách duy nhất để tôi được đứng về phía mẹ.

Mẹ cũng đau lòng và lo lắng, chỉ là tôi vô tâm không nhận ra mà thôi

Một ngày nọ, khi đang bấm các kênh trên tivi để tìm gì đó xem cho đỡ chán thì bất ngờ có một chương trình khiến tôi ấn tượng đến mức phải dừng lại theo dõi.

“Đối với bố, việc cho heo ăn và trồng rau còn quan trọng hơn cả con hay sao ạ?”

Trong chương trình đó có một cô bé khoảng mười tuổi đang nói chuyện với bố mình bằng giọng hơi cáu kỉnh. Chuyện là cô bé nài nỉ bố cho đi chơi công viên, nhưng thời điểm ấy lại đúng vào vụ mùa nên gia đình cô bé rất bận rộn với công việc đồng áng, kết cục là người bố đành từ chối yêu cầu của con gái mình. Trong khi những đứa trẻ khác cùng làng đều cùng bố đi chơi bằng tàu hỏa hay được mẹ cho ra biển vào kỳ nghỉ hè thì chỉ có mình không được đi đâu cả, vì vậy cô bé cảm thấy rất tủi thân và ảm ức.

Xem đến cảnh này, tôi bỗng nhớ ra trước đây mình cũng đã từng rơi vào tình huống tương tự. Chuyện xảy ra cách đây vài năm, dạo đó em trai tôi bị ốm, làm tôi lo lắng và mệt mỏi tới mức cảm thấy mỗi ngày đều dài đằng dặc như cả ngàn năm vậy. Mặc dù đã nghe tôi báo tin em trai bị bệnh nặng, nhưng bố mẹ lại bảo rằng không thể lên Seoul chăm em được vì ở quê đang vào vụ mùa thu hoạch trái cây. Nếu bỏ lỡ thời gian thu hoạch thì bao công sức bỏ ra suốt cả năm sẽ đổ sông đổ bể hết, và những tổn thất bố mẹ phải gánh chịu sẽ rất nặng nề. Chính vì vậy mà bố mẹ không thể

bỏ lại công việc để lên Seoul với hai chị em tôi được. Thế nhưng giọng mẹ trong điện thoại lại chẳng có chút dần vật hay tiếc nuối nào mà giống như đang oán trách hơn, mẹ lặp đi lặp lại câu sao khó khăn cứ ập đến vào đúng lúc này chứ. Rồi mẹ nói với tôi bằng giọng ghen ngào:

“Sao nhất định phải là thời điểm này cơ chứ? Tại sao?...”

“Vậy mẹ sẽ không lên Seoul sao? Giờ đâu phải lúc để mẹ phân vân giữa tiền bạc và con cái chứ! Chẳng lẽ dù em có ốm đau thế nào đi chăng nữa thì mẹ cũng quyết ở lại làm việc hay sao?”

Thực lòng, khi ấy tôi thấy cách cư xử của mẹ mình rất vô lý. So với công việc thì chuyện con mình ốm sắp chết đáng ra phải quan trọng hơn chứ! Nếu chuyện đồng áng được đặt lên ưu tiên hàng đầu, vậy có khi nào đám tang cũng sẽ phải tổ chức sau vụ mùa hay không? Cảm thấy đã quá sức chịu đựng, tôi liền dừng bước bên vệ đường rồi ngồi thụp xuống khóc nức nở. Đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của tôi trong điện thoại làm mẹ cũng khóc theo.

“Chẳng lẽ con muốn cả nhà phải đi ăn xin à? Mẹ bỏ hết việc ở quê lên chăm em con rồi nhà mình nghèo rớt mùng tơi không có cái ăn nhé? Mẹ chỉ có một tấm thân này thôi, biết phải làm sao hả con?”

Dẫu cho mẹ đã bộc bạch nỗi lòng đến thế, nhưng lúc ấy tôi vẫn chẳng thể chấp nhận được và nghĩ rằng dẫu cả nhà có phải nhịn đói đi chăng nữa thì mẹ cũng cần ưu tiên chăm sóc chúng tôi chứ, công việc làm sao có thể quan trọng hơn con cái được? Song cuối cùng mẹ tôi vẫn không chịu từ bỏ việc ở vườn trái cây để lên

Seoul.

Dù chuyện xảy ra đã khá lâu rồi nhưng sâu trong thâm tâm, tôi vẫn rất buồn và bất mãn với quyết định của mẹ khi ấy. Tuy nhiên, trong một lần về thăm nhà, mấy cô hàng xóm đã kể cho tôi nghe rằng lúc gia đình tôi gặp phải biến cố, mẹ đã buồn tới nỗi chẳng nuốt nổi cơm, chốc chốc lại đứng lên ngồi xuống và thường xuyên bật khóc nức nở. Mẹ vừa khóc vừa hái trái cây trong vườn, châm một điếu thuốc, uống cạn một ly rượu soju rồi lại tiếp tục khóc... Ngày ấy, mẹ tôi khóc nhiều tới nỗi trên mặt lúc nào cũng vương những giọt nước mắt, thậm chí hàng xóm còn tưởng trong nhà sắp có người mất đến nơi. Sau khi nghe chuyện, tôi mới biết hóa ra cảm xúc thực sự của mẹ là như vậy, dầu cho ruột gan nóng như lửa đốt thì mẹ vẫn phải cố gắng giữ bình tĩnh và làm việc. Con mình bệnh nặng mà bản thân không thể sắp xếp nổi một tháng để lên Seoul chăm con, có lẽ mỗi ngày mẹ đều phải chịu đựng nỗi đau dằn vặt như đứt từng khúc ruột. Thế mà tôi lại không hề nghĩ đến cảm xúc của mẹ, còn tỏ thái độ oán giận, trong khi mẹ đang khổ sở tự trách bản thân vì thấy mình là kẻ mang tội. Giờ đây, tôi tự hỏi không biết mẹ đã trải qua những tháng ngày ấy như thế nào? Mẹ đã nghĩ gì? Phải chăng mẹ đã khóc cho đến khi cơ thể mệt nhoài đi và chìm vào giấc ngủ nặng nề?

Rất lâu sau đó, mẹ mới có thể thốt ra thành lời câu hỏi mà bà canh cánh mãi trong lòng: “Tại sao nhất định phải là lúc này..”

Tại sao con lại đau ốm vào đúng lúc này?

Tại sao làm mẹ mà mẹ lại không thể giúp được gì cho con?

Tại sao nhất định phải làm cái nghề trồng trọt bận rộn tới tận

mặt mũi này chứ?

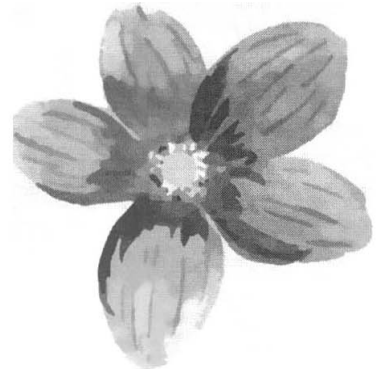
Tại sao? Tại sao?

Mỗi một câu hỏi đều không có câu trả lời. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Tôi không biết có phải những lời mình nói với mẹ qua điện thoại ngày hôm đó đã để lại một vết thương lòng thật sâu cho mẹ hay không. Đáng lẽ tôi nên bình tĩnh và suy nghĩ thấu đáo hơn để có thể hiểu được tâm trạng của mẹ khi ấy mới phải.

Sau tất cả mọi chuyện, tôi rất muốn nói lời xin lỗi mẹ: “Mẹ ơi! Con xin lỗi vì chỉ biết oán giận mà không hiểu lòng mẹ cũng đang đau đớn khôn xiết. Con xin lỗi vì đã không biết rằng hơn ai hết mẹ mới là người phải chịu nhiều tổn thương nhất. Đó không phải là lỗi của mẹ, mẹ không làm sai gì cả, con thực sự xin lỗi vì đã nói ra những lời trách móc vô tâm ấy. Thế nên mẹ ơi, xin mẹ đừng tự trách mình, con biết mẹ đã cố gắng hết sức rồi.”

03 LÀ MỘT CÔ CON GÁI trong gia đình Hàn Quốc

Tôi là con gái cả trong nhà

Có một lần tôi và người em đồng nghiệp cũ ngày xưa từng làm chung mẩu thiết kế nhắn tin cho nhau, bất chợt cô ấy hỏi tôi: “Chị ơi, chị có biết dạo này người ta hay nhắc đến từ “trưởng nữ mẫu mực” không?”. Vì tôi không rõ ý nghĩa của cụm từ này nên đã nhờ cô ấy giải thích một chút. Thì ra “trưởng nữ mẫu mực” là người con gái cả chịu trách nhiệm cho mọi công việc dù lớn hay nhỏ của gia đình, kể cả khi trong nhà có trưởng nam. Trưởng nữ là người mà bố mẹ sẽ tìm đến đầu tiên nếu có bất cứ việc gì xảy ra, những cô con gái này chính là người bề ngoài thì tỏ ra cứng rắn nhưng thực ra bên trong lại rất dễ mềm lòng. Tuy nhiên, họ rất hay bị nói xấu sau lưng hoặc phải nghe những lời bình phẩm ác ý từ người khác.

“Em thấy các bà mẹ hay lợi dụng điểm này của con gái cả lắm nè!”

Qua lời của cô ấy, tôi cũng cảm nhận được một “sự thật đáng buồn” khi làm con gái cả trong gia đình Hàn Quốc. Theo những gì được giải thích thì tôi đích thị là một “trưởng nữ mẫu mực”. Các chuyện lớn của gia đình, nếu bố mẹ không làm thì thể nào cũng tới tay tôi trước nhất, hay nếu trong nhà xảy ra chuyện thì tôi luôn là người đầu tiên được liên hệ. Đồng thời tôi cũng rất dễ mềm lòng, dù bố mẹ nhờ vả điều gì đi chăng nữa, tôi cũng sẵn lòng làm giúp. Nhưng đáng buồn thay, tôi lại chẳng mấy khi được nghe lời khen ngợi từ những người xung quanh.

Ngẫm lại cuộc đời mình, tôi nhận ra bản thân lúc nào cũng phải sống trong căng thẳng và mệt mỏi. Sau khi bố mẹ ly hôn, tôi và em trai đã đến sống với bà ngoại một thời gian. Tuy ngày nay việc ly hôn được coi là chuyện bình thường, nhưng hồi xưa thì không được như vậy, khi ấy việc mẹ tôi ly hôn đã trở thành đề tài khiến người ta xì xào bàn tán. Ánh mắt của những người xung quanh luôn làm tôi cảm thấy sợ sệt, vì vậy tôi rất để ý tới cái nhìn của người khác. Ngày đó, bà ngoại đã dạy chúng tôi những phép cư xử để đối phó với sự soi mói của người ngoài. Bà dặn chúng tôi gặp người lớn phải lễ phép chào hỏi để không bị coi là đứa trẻ hư không được bố mẹ dạy dỗ. Bà còn dạy chúng tôi: “Khi nói chuyện với người khác, hãy nói ít thôi, vì càng nói nhiều càng dễ mắc lỗi. Nếu có điều cần nói thì cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận, lời thốt ra như bát nước đổ đi, không thể thu hồi được nữa đâu. Cuối cùng, nếu ai mời cháu ăn hai bữa cơm thì cháu phải mời lại họ ít nhất một lần, quan hệ giữa người với người phải vừa cho vừa nhận thì mới bền lâu được!” Tôi vẫn luôn ghi nhớ và cố gắng làm theo những lời căn dặn ấy của bà ngoại, bởi tôi muốn được khen là đứa trẻ ngoan ngoãn, biết điều. Và vì là một người chị cả, tôi cũng thường xuyên nhắc lại những gì bà ngoại đã dạy với em trai để em ấy không quên cách cư xử.

Mặc dù tuổi vẫn còn nhỏ nhưng ngoài việc tự chăm sóc chính mình, tôi còn phải chăm lo cho cả em trai và luôn cố gắng để bản thân không mắc lỗi, khoảng thời gian đó quả thực vô cùng mệt mỏi. Suốt những năm tháng ấy, “trách nhiệm” đã trở thành một thứ gì đó khắc sâu vào tiềm thức của tôi. Bởi tôi là chị cả nên lẽ dĩ

nhiên phải nhường nhịn các em, chứ không thể cư xử vô tư như em trai mình, và khi không có mẹ ở bên thì tôi lại phải thay mẹ lo toan hết mọi việc. Cứ thế, thời gian dần trôi qua, tôi cũng cảm thấy trách nhiệm của mình ngày một nhiều lên. Giờ đây tôi không chỉ là Jang Hae Joo, cũng không đơn thuần chỉ là một cô con gái nữa mà chính là con cả, là trưởng nữ của gia đình và phải mang trên vai những trách nhiệm khó buông bỏ.

Vì nhận thức được điều này nên tôi luôn yêu cầu bản thân phải sống có trách nhiệm, thậm chí cả những việc dù biết mình không nhất thiết phải làm nhưng tôi vẫn có suy nghĩ rằng nếu không làm thì sẽ hối hận. Bởi đó là trách nhiệm của một trưởng nữ. Cuộc sống đóng khung bản thân trong một vai trò như thế thực sự quá mệt mỏi và nhàm chán. Càng lớn tuổi, trọng trách “trưởng nữ” càng đè nặng trên vai, nhưng tôi cảm thấy bản thân vẫn chưa đủ trưởng thành để tự mình đảm đương tất thảy mọi việc.

Lúc này, tôi chẳng thể làm gì khác ngoài nhắm mắt lại, suy ngẫm và rút ra kết luận rằng trên đời luôn có những việc bản thân khó lòng làm được một mình.

Bố mẹ ơi, hôm nay con gái có điều muốn nói:

“Thi thoảng bố mẹ hãy để hai cậu con trai đảm nhận những công việc quan trọng trong gia đình được không ạ? Bởi thực sự, một mình con không thể nào cáng đáng được nữa rồi, bố mẹ ơi!”

Trường nữ ở Hàn Quốc

Là người đảm nhận việc chăm sóc cho gia đình chỉ sau bố mẹ.

Người được lên kế đầu tiên nếu có bất cứ việc gì xảy ra trong nhà.

Một người bề ngoài thì tỏ ra cứng rắn, nhưng thực chất lại rất dễ mềm lòng thuận theo bố mẹ.

Và là người lúc nào cũng làm mọi việc trong âm thầm, nhưng lại chẳng mấy khi được nhận lời khen.

Cách yêu của riêng mẹ

Một buổi chiều mưa nọ, vào thứ Năm ngày Hai mươi tháng Một năm 2021.

Dạo này tôi chỉ loanh quanh trong nhà và dành trọn thời gian cho việc xem video, các chương trình thực tế cùng những bộ phim mà trước đây mình đã bỏ lỡ. Lý do khiến tôi xem nhiều như thế một phần là bởi tính chất công việc, một phần là vì buồn chán, và có lẽ cũng là vì mãi tôi chẳng viết được chữ nào cho bản thảo.

Những ngày gần đây, tôi đang xem lại một bộ phim truyền hình về đề tài gia đình. Giống như những khán giả trung thành khác, tôi tập trung theo dõi đến mức vô cùng yêu thích nhân vật Eun Joo xuất hiện trong phim. Cô ấy là người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại sâu sắc hơn bất cứ ai, đây chính là kiểu nhân vật tuy ít khi thể hiện cảm xúc, nhưng chỉ cần một nét mặt hay lời nói thôi cũng có thể khiến khán giả thấu hiểu được tâm tư của cô ấy. Mỗi lần xem phim, tôi lại cảm thấy nhân vật này có khá nhiều điểm tương đồng với mình, cả hai chúng tôi đều chỉ tỏ thái độ lạnh lùng trước mặt mẹ hoặc gia đình mình.

Nội dung của bộ phim xoay quanh những năm tháng đại học của Eun Joo, khi cô ấy phải vất vả bươn chải để trở thành trụ cột kinh tế nuôi cả gia đình, bởi bố cô ấy không may bị chấn thương ở lưng. Thanh xuân những tưởng sẽ rực rỡ của cô sinh viên đó rốt cuộc lại chỉ toàn những tháng ngày bận bịu và mệt mỏi làm lụng kiếm tiền. Thế rồi thời gian thấm thoát trôi đi, ngày Eun Joo lấy

chồng, bố của Eun Joo đưa cho cô ấy một cuốn sổ tiết kiệm và nói lời cảm ơn con gái vì đã hy sinh bảy năm thanh xuân quý giá để thay ông chèo chống cả gia đình. Nghe vậy, Eun Joo cầm cuốn sổ tiết kiệm rồi bước tới trước mặt mẹ mình, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao mẹ không cảm ơn con?” Mẹ Eun Joo đau lòng nhìn con gái, đột nhiên bật khóc rồi đáp: “Làm sao đong đếm được thời gian đáng giá bao nhiêu hả con? Một lời cảm ơn của mẹ đâu thể trả lại cho con quãng thời gian bảy năm qua, cũng không thể bù đắp được cho con điều gì. Mẹ có lỗi với con nhiều lắm...” Xem đến cảnh này, tôi liền rưng rưng nước mắt và bất chợt nghĩ đến bản thân cũng đã từng giống như Eun Joo. Thực lòng tôi rất muốn hỏi mẹ mình câu ấy: “Vì sao mẹ không cảm ơn con?”

Bởi tôi nhớ lại cách đây vài năm trước, khi gia đình gặp khó khăn, tôi đã từng phải chạy vạy khắp nơi để giải quyết ổn thỏa công việc. Sáu năm trước đó, thanh xuân của tôi cũng là quãng thời gian mất ăn mất ngủ, tất bật nhận làm thêm việc này việc kia để kiếm tiền trả nợ. Thế nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa được nghe bất cứ lời cảm ơn nào từ mẹ mình. Trong thâm tâm, tôi luôn thắc mắc vì sao bản thân đã lo toan cho gia đình suốt bấy lâu nay như thế, vậy mà mẹ lại chưa một lần nói với tôi rằng “Mẹ cảm ơn con nhé. Con đã vất vả rồi!”. Phải chăng mẹ không nói lời cảm ơn bởi điều tôi làm là quá đỗi hiển nhiên, hay vì mẹ luôn kìm nén tất cả cảm xúc trong lòng giống như người mẹ của nhân vật Eun Joo trong phim? Liệu câu trả lời sẽ là vế trước hay vế sau? Có lúc tôi rất buồn, cũng có lúc cảm thấy rất tức giận, muốn hỏi mẹ cho ra nhẽ, song cuối cùng tôi vẫn không tài nào làm được. Mỗi lần

định cất tiếng hỏi thì trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh mẹ bối rối, chột vạt nghĩ câu trả lời sao cho phù hợp. Lỡ như mẹ tôi nghe xong câu hỏi liền giật mình hoảng hốt hay bật khóc nức nở thì sao? Với tính cách của mẹ, hẳn là mẹ sẽ vừa khóc vừa nói xin lỗi vì đã không làm được gì cho tôi. Nhưng thà rằng không được nghe câu trả lời chứ tôi không muốn mẹ giữ suy nghĩ ấy trong lòng rồi chìm sâu vào đau khổ và tự trách. Nếu vậy thì tôi đâu còn mặt mũi nào đối diện với mẹ nữa.

Một ngày nọ, thật tình cờ tôi đã tìm thấy câu trả lời cho điều mình thắc mắc bấy lâu nay khi nói chuyện cùng hai chị bạn về mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái. Hai chị ấy năm nay cũng khoảng năm mươi tuổi và mỗi người đều đã có hai đứa con rồi. Trong lúc hăng say thảo luận, một người chị đã nói như thế này: “Thời bọn chị, các

bà, các mẹ và người lớn thường dạy rằng yêu thương con cái thì giữ trong lòng thôi, chứ đừng thể hiện ra ngoài bằng cách hôn hay cắn yêu chúng. Nước càng sâu càng tĩnh lặng, yêu thương càng nhiều càng không nên phô trương.”

Nghe xong, tôi không biết phải nói gì, tình yêu đâu phải trò chơi trốn tìm, nếu cứ giấu đi cảm xúc của bản thân thì đối phương làm sao mà biết được. Thấy tôi có vẻ hoang mang, chị ấy liền mỉm cười, tiếp tục nói: “Đương nhiên là đối phương không biết rồi. Mình giấu đi thì sao người ta hiểu được, đúng không? Đó không phải là cách hay đâu, yêu thương ai thì mình phải thể hiện ra chứ!”

Thì ra là vậy, tôi chợt nhớ lại một vài chuyện đã từ rất lâu rồi, có lẽ mẹ tôi chỉ đang thể hiện tình yêu với con gái theo cách của

riêng mẹ mà thôi. Một ngày nọ, mẹ bỗng gọi điện hỏi tôi rằng: “Con gái ơi, mẹ thấy đôi boots cao đến mắt cá chân người ta quảng cáo trên tivi đẹp lắm, con thích màu gì?” Vài hôm sau, mẹ lại tiếp tục gọi cho tôi: “Con gái ơi, mấy hôm nay trời lạnh quá, mẹ đã mua cho con một chiếc áo khoác dài rồi đấy. Seoul lạnh hơn nhà mình mà, con cứ mặc đi đừng tiếc nhé. Cũng đừng để mình bị cảm lạnh đấy, biết chưa? Mặc đi rồi mẹ mua thêm cho.” Dù là mùa đông hay mùa hè, nếu tôi chuyển nhà mẹ đều sẽ dặn dò tôi thật kỹ: “Mẹ gửi cho con một bộ chăn gối mới đấy. Hôm trước mẹ thấy chăn của con bị xù hết cả rồi, chăn đệm ấm áp thì mới ngủ ngon được con ạ. Mẹ sợ con bị mất ngủ.”

Dù không bộc lộ tình yêu thương bằng lời cảm ơn hay xin lỗi, nhưng mẹ tôi vẫn có cách riêng để giải bày và thể hiện tình cảm của mình tới con cái. Chỉ vì cách biệt thế hệ đã khiến mẹ không thể dễ dàng nói thành lời, cũng không hay thể hiện ra bên ngoài, nhưng tôi biết mẹ yêu con gái mình rất nhiều. Trái lại, tôi muốn mình có thể chủ động nói lời yêu thương, cảm ơn và xin lỗi mẹ trước khi mong chờ được nghe điều đó từ mẹ của mình.

Mẹ ơi, con có chuyện này muốn nói.

Chúng ta vẫn thường nói lời cảm ơn khi thấy biết ơn, hay nói lời xin lỗi khi thấy có lỗi phải không ạ? Vậy thì sau này hai mẹ con mình hãy chăm thể hiện cảm xúc với nhau qua lời nói hơn mẹ nhé! Con sẽ thường xuyên nói “Cảm ơn mẹ!”, “Xin lỗi mẹ!”, “Con yêu mẹ!”. Những câu từ ấy ngỡ như rất đổi bình thường, nhưng không hiểu sao mỗi khi ở bên mẹ, con lại hay bỏ lỡ thời điểm để thốt ra thành lời, vì vậy mới khiến mẹ con mình hiểu lầm tình cảm của

nhau, giận hờn và làm tổn thương nhau...

Thế nên mẹ ơi, con muốn nói rằng...

Con xin lỗi vì đã hiểu lầm mẹ.

Và cảm ơn mẹ vì mẹ đã luôn yêu thương con.

Thật lòng con cũng yêu mẹ rất nhiều.

Mẹ không bộc lộ tình yêu thương bằng lời cảm ơn
hay xin lỗi.

Mẹ có cách riêng của mẹ để giải bày và thể hiện
tình cảm của mình dành cho tôi.

Con mong mẹ luôn đứng về phía con

Một ngày nọ, có một người bạn đã tìm tới tôi rồi vừa khóc vừa thốt ra những lời này: “Rốt cuộc tớ vẫn không thể nào hiểu nổi, vì sao mẹ lại đối xử với tớ như thế chứ?” Sau khi nghe cô ấy kể hết câu chuyện, tôi hiểu được đại khái là mẹ của bạn tôi đã cư xử không phải với người bạn trai cô ấy dẫn về ra mắt. Hôm đó, mẹ cô ấy đã bảo: “Để nói về con gái tôi thì chỉ có một từ thôi: Tuyệt vời. Cậu phải may mắn lắm mới quen được con gái tôi đấy, chứ người như cậu thì làm sao có thể gặp được cô gái xuất sắc như con tôi cơ chứ.”

Nghe vậy, tôi cũng muốn an ủi bạn mình rằng lúc đó bác gái quả thật có hơi quá đáng, nhưng mặt khác tôi lại cảm thấy hơi ghen tỵ với cô ấy. Đồng thời, trong lòng tôi cũng có chút cay đắng.

Thế rồi tôi chợt nhớ đến một chuyện từng xảy ra cách đây khá lâu về trước. Chuyện là lúc ấy tôi đã cãi nhau với một người bạn và tức tới mức phát khóc. Sau một hồi lưỡng lự, tôi mới rụt rè kể cho mẹ những bức xúc của mình. Vậy mà nghe xong mẹ chỉ bảo: “Chắc người bạn ấy có điều gì khó xử nên mới làm thế với con thôi!” Đương nhiên tôi cũng hiểu ý tứ trong lời mẹ nói, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cảm thấy tủi thân nhiều lắm. Những lúc như vậy, chẳng lẽ mẹ không thể bênh vực tôi dù chỉ là một chút được hay sao?

“Ai? Là ai dám bắt nạt con gái của mẹ! Để mẹ mắng cho nó một trận!”

Chỉ cần như thế thôi, nếu mẹ có thể khoanh tay và nói một câu gì đấy thể hiện rằng mẹ đứng về phía tôi thì thật tốt biết bao. Điều tôi mong mỗi từ mẹ chỉ đơn giản vậy thôi, dẫu cho bản thân có mắc sai lầm hay lỡ thốt ra những lời xấu xa đi chăng nữa thì tôi mong mẹ vẫn sẽ dang rộng vòng tay ôm lấy tôi vào lòng.

Trái tim tôi vốn đã mang tổn thương do những người ngoài gây ra rồi, giờ còn bị lời nói của mẹ làm cho nhức nhối và đau đớn hơn nữa thì tôi biết phải làm sao? Lý do tôi kể ra những uất ức này đâu phải vì cần mẹ làm “trọng tài” phân định đúng sai, mà tôi chỉ mong mẹ có thể giúp những vết thương trong lòng mình không trở nên tồi tệ thêm mà thôi. Điều tôi mong mỗi chính là những cái ôm ấm áp và sự an ủi, vỗ về của mẹ. Thế nhưng trong tất cả mọi việc, mẹ đều không đứng về phía tôi, suy nghĩ ấy khiến trái tim tôi đau nhói. Tuy nhiên, nếu một ngày nào đó mẹ hỏi tôi rằng “Con gái ơi, con có thể luôn đứng về phía mẹ không?”, có lẽ tôi cũng chẳng đủ dũng cảm để đồng ý tuyên bố với mẹ “Đương nhiên rồi, lúc nào con chẳng đứng về phía mẹ!”.

Đối diện với sự thật này, tôi chợt nhận ra rằng mình đang quá nhạy cảm, có lẽ bởi đây là chuyện giữa tôi và mẹ chứ không phải với một ai khác ngoài kia chẳng?

Cứ thế, đến một ngày nọ, vì giận dữ khi mẹ chẳng bao giờ đứng về phía mình, tôi đã thẳng thắn nói với mẹ rằng: “Mẹ à, mẹ bênh con dù chỉ một chút thôi thì cũng có mất gì đâu cơ chứ?”

Nghe tôi trách móc như thế, mẹ liền đáp lại: “Con cứ đem mấy chuyện mơ hồ ra nói rồi đòi mẹ phải bênh con là thế nào?” Nhưng chính vì chúng mơ hồ nên tôi mới cần mẹ đứng về phía tôi, chứ

những chuyện tôi chắc chắn mình đúng thì đã tự giải quyết được rồi, đâu tới mức phải tìm đến sự an ủi của mẹ.

Có một sự thật hiển nhiên là cuộc đời đâu dễ chiều lòng người, cứ phải phát sinh những bất ngờ khiến chúng ta chẳng kịp trở tay thì mới gọi là “cuộc đời”. Có lẽ đây chính là lý do mà tôi cần có mẹ. Cũng giống như tôi, mẹ là một người phụ nữ, nhưng không chỉ vậy, mẹ còn là “một người đi trước” có nhiều kinh nghiệm sống và quan trọng hơn hết, mẹ là mẹ của tôi, người mà tôi muốn dựa vào trong suốt cuộc đời này.

Trên thế gian này, mỗi người đều chỉ sống cuộc đời của mình đúng một lần mà thôi, với bất cứ ai đây cũng là lần đầu tiên. Trong “lần đầu tiên” ấy, không ít người sẽ cảm thấy an tâm khi được lần theo “dấu vết” để lại của những người đi trước, đặc biệt nếu đó là mẹ của chính mình thì càng khiến chúng ta yên tâm hơn nữa. Chúng ta cần mẹ khi lần đầu gặp phải những vấn đề chẳng biết nên tháo gỡ từ đâu, khi hoang mang bởi lời nói của người khác, hay khi không phân định được điều gì đó là đúng hay sai.

Giả như mẹ luôn che chở, bênh vực và chọn đứng về phía tôi thì thật tuyệt biết bao. Kể cả khi chưa thực sự vừa ý, ước gì mẹ có thể khen tôi rằng “Con gái của mẹ làm tốt lắm! Con gái của mẹ giỏi nhất đấy!”. Thi thoảng tôi lại chờ mong được mẹ mình “thiên vị” như thế đó. Bởi vì, dẫu có làm gì đi chăng nữa thì tôi vẫn là con gái mẹ, sự thật ấy sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

Cũng giống như tôi, mẹ là một người phụ nữ
Nhưng không chỉ thế, mẹ còn là "một người đi trước"
có nhiều kinh nghiệm sống
Và quan trọng hơn hết, mẹ là mẹ của tôi.
Người mà tôi muốn dựa vào trong suốt cuộc đời này.
Phải chăng đây chính là lý do mà tôi cần có mẹ?
Tôi mong mẹ luôn bên vực và đứng về phía mình.

Như một bông hoa, con sẽ ngắm nhìn mẹ thật lâu

“Biết nhẫn nhịn sẽ giành được thắng lợi”, từng có thời tôi coi đây là châm ngôn của đời mình. Nhưng giờ đây câu nói đó lại biến thành trở ngại với chính tôi. Nếu suy ngẫm thật kỹ về ý nghĩa của nó, chúng ta sẽ thấy nó không sai nhưng cũng chẳng hoàn toàn đúng.

Nó không sai là bởi tôi chưa từng thấy ai có tính cách nóng vội, hay nổi giận mà không phải nhận lấy trái đắng cả. Nhưng nó cũng chẳng đúng là bởi đức tính đó chung quy cũng chỉ là khả năng chịu đựng giỏi và không thể hiện ra bên ngoài thôi, chứ thực tình sâu trong tâm can chúng ta vẫn có biết bao lửa giận đang sôi sục.

“Biết nhẫn nhịn sẽ giành được thắng lợi” là một trong số những câu nói tôi được nghe nhiều nhất từ bé tới giờ, nhưng trên thực tế tôi chưa từng “thắng” được một lần nào nhờ chịu đựng, xin phép khẳng định là “CHƯA TỪNG MỘT LẦN”. Trước kia, ngay cả khi bị đối xử bất công, hay có ai đó nói năng cộc cằn và hành động lỗ mǎng với mình đi chẳng nữa, tôi cũng ráng nhẫn nhịn tới cùng. Tôi đã cho rằng nếu thường ngày mình cố gắng chịu đựng, đến khi chẳng may khi cơn giận trong tôi bùng phát, biết đâu đối phương sẽ hiểu và thông cảm cho tôi phần nào, nhưng kết quả là KHÔNG.

Những lần như thế cứ lặp đi lặp lại, khiến tôi quên mất rằng bản thân cũng cần được quan tâm, để rồi trở thành một đứa ngốc

cố gắng che giấu cảm xúc thật của mình và chỉ chăm chăm để ý tới người khác. Rốt cuộc cũng có một lần, vì không thể kìm nén cảm xúc được nữa, tôi đã đem những tâm sự ấy giải bày với mẹ. Sau khi nghe xong, mẹ liền khuyên tôi rằng: “Con gái à, hãy tiếp tục chịu đựng và nhẫn nhịn, đến một ngày con sẽ được đền đáp xứng đáng thôi!” Vì cái gọi là “đền đáp” mà tôi của hiện tại bị dìm xuống tận cùng đau khổ liệu có đáng không? Ngoài cảm giác nghi ngờ, tôi còn có chút tò mò không biết mẹ tôi đã “thắng” bao nhiêu lần nhờ vào việc nhẫn nhịn nhỉ? Những lúc ấy, mẹ đã được “đền đáp” như thế nào?

Đến tận khi bước qua tuổi ba mươi, tôi mới bắt đầu hiểu được ý nghĩa của việc nhẫn nhịn, chịu đựng. Suốt những tháng ngày dài đằng đẵng trước đây, tôi cứ nghĩ rằng chỉ cần mình nhịn thì mọi chuyện sẽ êm xuôi nên đã bất chấp kìm nén cảm xúc của mình. Khi cơn giận cuộn cuộn dâng lên chẳng thể khống chế nổi, khiến trái tim tôi như sắp nổ tung thì tôi chỉ biết tự chất vấn bản thân “Chẳng lẽ chỉ một cơn giận mà mày cũng không kiểm soát được sao?”. Rất nhiều lần tôi thấy mình phải chịu thiệt thòi và bị người khác coi là kẻ ngốc vì đã chịu đựng như thế.

Thế nhưng tôi lại cảm thấy câu “Biết nhẫn nhịn sẽ giành được thắng lợi” đúng nhất chính là vào những lúc mâu thuẫn giữa hai mẹ con tôi lên tới đỉnh điểm. Chẳng hạn mới gần đây thôi, có một hôm tôi đi khám nha khoa, mẹ đang gọi điện thoại cho tôi thì đột ngột cúp máy. Trong tình huống đó, tôi chỉ biết bực bội thở dài và quyết định sẽ không gọi lại cho mẹ nữa. Nếu là bình thường, tôi sẽ gọi lại cho mẹ để hỏi xem tâm trạng mẹ ra sao và dỗ dành mẹ,

nhưng lần này tôi lại không muốn làm như thế. Đứng trên lập trường của bản thân, tôi cũng muốn ưu tiên tâm trạng của mình trước, bởi rõ ràng cảm xúc của tôi ở thời điểm ấy chẳng có gì sai.

Đến cảm xúc của mình tôi còn chưa vỗ về được thì làm sao có thể nói lời an ủi mẹ chứ, thế có khác nào nói dối đâu. Đáng lẽ phải dành thời gian suy ngẫm lại nhưng tôi đã không làm vậy, khiến những tổn thương trong tôi ngày một lớn dần để rồi cuối cùng chúng “nổ tung”, còn chính tôi lại rơi vào vòng xoáy của những cảm xúc cuộn trào không gì ngăn cản được.

Mọi người thường bảo rằng một khi bố mẹ mất đi thì chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội báo hiếu nữa đâu, vậy nên hãy đối xử thật tốt với gia đình mình ngay từ bây giờ. Câu nói ấy rất đúng. Cũng vì tin vào điều đó nên tôi đã cố gắng dồn toàn tâm toàn ý vào việc thấu hiểu mẹ, dẫu ngày buồn hay vui thì tôi vẫn đặt mẹ lên trên hết, thậm chí còn chẳng có thời gian chăm lo cho chính bản thân mình. Thế nhưng, sự thật là tôi cũng cần quan tâm mình trước khi quan tâm tới mẹ, nghĩ cho mình trước khi nghĩ cho mẹ, yêu mình trước khi yêu mẹ. Bởi như vậy, cả tôi và mẹ mới có thể trân trọng và yêu thương nhau nhiều hơn.

Mọi người thường bảo rằng một khi bố mẹ mất đi thì chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội báo hiếu nữa đâu.

Vậy nên hãy đối xử thật tốt với gia đình mình ngay từ bây giờ.

Bỏ tiền vào điều ấy nên tôi đã cố gắng dồn toàn tâm toàn ý vào việc thăm hiếu mẹ.

Dẫu là ngày buồn hay vui.

Tôi vẫn đặt mẹ lên trên hết, thậm chí còn chẳng có thời gian để chăm lo cho chính bản thân mình.

Nhưng đôi khi tôi cũng cần thời gian.

Ưu tiên quan tâm mình trước khi quan tâm tới mẹ.

kẻ thù của phụ nữ chính là phụ nữ

Kẻ thù/ địch

- 1. Đối tượng mâu thuẫn mà bản thân muốn “loại bỏ”.*
- 2. Từ dùng để ám chỉ yếu tố tương đối có hại đối với một vật/người nào đó.*
- 3. Đối thủ cạnh tranh trong một trận đấu hoặc trò chơi.*

Đây chính là ý nghĩa của từ “kẻ thù” trong từ điển. Tự chung lại, từ này thường được dùng khi chúng ta muốn phân định rõ “phe đồng minh” và “phe đối địch”. Mối quan hệ giữa tôi và mẹ chính là kiểu cùng lúc có cả mâu thuẫn lẫn đồng thuận và thấu hiểu.

Người ta bảo rằng vợ chồng là mối quan hệ gần gũi nhất nhưng cũng xa lạ nhất, bởi chỉ cần đôi bên quay lưng lại với nhau thì ngay lập tức hai người sẽ trở thành “người dưng”, còn nếu quay mặt đối diện với nhau thì lại trở thành “người thương”. Nhưng tôi thấy mối quan hệ vừa gần vừa xa giữa mẹ và con gái còn “ác liệt” hơn nhiều. Nói ra nghe có vẻ lạnh lùng, vô tâm, nhưng các cặp vợ chồng có thể đường ai nấy đi nếu không giữ được nhau, còn bố mẹ và con cái đâu có không vừa lòng với đối phương thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể bỏ mặc nhau. Tất nhiên tôi biết cũng có trường hợp bố mẹ và con cái trở mặt thành thù, cắt đứt quan hệ với nhau, nhưng cho dù có làm vậy đi nữa thì họ cũng chẳng thể xóa sạch những bút rút sâu trong lòng. Còn những cặp vợ chồng đã ly hôn thì hoàn toàn có thể dễ dàng quên đi đối phương.

Bởi thế mới nói, mối quan hệ của hai mẹ con tôi “ác liệt” hơn nhiều so với những cặp vợ chồng, vì sự tồn tại của chúng tôi trong cuộc đời nhau chắc chắn không thể bị tách rời. Suy nghĩ này hình thành trong tôi có lẽ là do mỗi khi hai mẹ con tôi xảy ra mâu thuẫn, hay khi kiếm tìm sự đồng thuận từ tôi, mẹ thường hay hỏi rằng: “Con là phe đồng minh của mẹ hay phe đối địch?” Thi thoảng tôi cũng “dùng kế” cách nói này của mẹ, đặc biệt là lúc hai chị em tôi tranh cãi. Cho tới một ngày nọ, khi tôi mách mẹ rằng em trai ăn nói xúc phạm với mình ra sao thì mẹ chỉ lặng yên lắng nghe và đáp lại: “Mẹ chẳng bênh đứa nào hết. Mẹ cũng không đứng về phe ai đâu, trung lập nhé!” Nghe xong, tôi hoang mang nghĩ trong đầu “Trung lập là sao? Mẹ từng bảo là nếu không đứng về phía mẹ thì con chính là kẻ thù cơ mà? Sao bây giờ mẹ lại nói như thế?”.

Tuy nhiên, khi đặt mình vào lập trường của mẹ, tôi mới hiểu được cái “trung lập” mà mẹ đang nói chính là mẹ không muốn phải lựa chọn bênh con trai hay con gái. Điều đó cũng đúng thôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy trong lòng mình lơ mơ có một sự không vừa ý và nó cứ nhức nhối mãi, thà rằng mẹ nói hẳn ra là mẹ chọn em trai thì tôi còn đỡ tức và bớt để tâm hơn.

Ngẫm lại thì quả thực mẹ và em trai tôi chẳng mấy khi cãi nhau, nói đúng hơn là chẳng cãi nhau nổi. Bởi chỉ cần mẹ tỏ ra không vừa ý, em trai sẽ phản ứng lại ngay “Con xin lỗi mẹ”, “Vâng, con biết rồi ạ” hoặc lặng im không nói gì. Liệu có phải vì thế mà khi mâu thuẫn với tôi thì mẹ hay to tiếng, còn đối với các em mẹ lại nhẹ nhàng hơn không nhỉ? Mỗi lần mẹ tranh cãi với tôi, bầu

không khí luôn có chút khác biệt. Dầu mẹ nói rằng mình đối xử công bằng với tất cả các con, nhưng từ góc nhìn của bản thân, tôi lại không thấy thế, hoàn toàn không phải như vậy.

Nhiều khi tôi tự hỏi mẹ cư xử như vậy là bởi con gái cũng là phụ nữ nên mẹ thấy thoải mái hơn chăng? Nếu không phải thì chẳng lẽ là do cánh phụ nữ vẫn hay “cạnh tranh ngầm” với nhau? Bất chợt trong đầu tôi nảy ra một câu nói mình đã từng nghe ở đâu đó: “Kẻ thù của phụ nữ chính là phụ nữ.” Có lẽ đối với đứa con gái là tôi đây, mẹ vừa là “đồng minh” lại vừa là “phe địch”.

Một ngày nọ, khi hai mẹ con tôi bật chế độ “đối địch”, tôi đã trút cơn bực bội lên mẹ: “Càng nghĩ con càng thấy do trước giờ con luôn sống thiếu tình yêu thương nên mới suốt ngày gặp phải mấy gã người yêu như thế đấy!” Lúc ấy, mẹ đã nhìn tôi bằng ánh mắt tựa hồ muốn hỏi rằng “Con nói như vậy mà nghe được hả?”.

“Chuyện đấy là lỗi của mẹ sao? Mẹ có bắt con phải lựa đúng mấy đứa như thế để hẹn hò đâu? Rõ ràng con kêu thích người ta nên mới hẹn hò, sao giờ lại đổ lỗi cho mẹ? Con thật là vợ vắn quá đấy!”

“Tại mẹ không yêu thương con chứ còn gì nữa! Tất cả là do điều đó đấy, thế nên đúng là lỗi của mẹ mà!”

Nghe vậy, mẹ nhìn tôi với vẻ đầy ngao ngán và chẳng buồn tranh cãi thêm.

Tất nhiên, tôi biết những lời mình nói nghe rất vô lý, nhưng dầu vậy tôi vẫn sẽ nói ra những lời trách móc vô nghĩa đó, bởi tôi tha thiết muốn một lần được nghe mẹ nói rằng: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi nên con đừng lo lắng nhé! Mẹ luôn đứng về phía con,

nhất định sẽ là đồng minh đáng tin cậy của con!”

Chúng ta đâu phải “thùng rác” cảm xúc

Đôi lúc trong những cuộc cãi vã với mẹ, tôi hay thẳng thắn chỉ ra rằng mẹ đã sai, và phản ứng của mẹ lúc nào cũng là bất mãn đáp lại: “Con định lên mặt dạy đời mẹ đấy hả? Dù mẹ có sai một chút thì con cũng việc gì phải làm thế. Con với chả cái, có chán không cơ chứ!”

Mỗi lần như vậy, tôi rất muốn bảo mẹ rằng không phải tôi định lên mặt dạy đời mẹ, mà đây chỉ là những bất đồng ý kiến thường xảy ra giữa mẹ và con gái thôi. Thế nhưng mẹ tôi lại là một người nhất quyết không chịu thua nên đâu có giải thích thế nào đi chăng nữa, mẹ cũng không chấp nhận những lời tôi nói. Bởi vậy, những “xung đột” giữa chúng tôi cứ kéo dài ra mãi mà chẳng thấy hồi kết.

Đã từng có một khoảng thời gian, tôi có cảm giác như thể mình làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ bị một bức tường lớn ngăn cản, khiến bản thân thấy cực kỳ bức bối. Mỗi ngày trôi qua, tôi đều thở dài, suy nghĩ cũng trở nên tiêu cực và chỉ muốn được trốn khỏi thế gian. Khi ấy, lòng tôi rối bời đến mức cứ mân mê chiếc điện thoại trong tay, và rồi chẳng hiểu sao tôi lại gọi cho mẹ. Vừa nói chuyện, tôi vừa chầm chậm thêm vào những lời than phiền của bản thân. Ấy thế mà mẹ tôi lại bắt đầu nói những câu khuyên nhủ con phải thế này thế kia, câu nào câu nấy đều đi theo “khuôn mẫu”. Nhưng càng lắng nghe, tinh thần tôi lại càng căng thẳng hơn, rõ ràng tôi chỉ mong nhận được sự an ủi, vỗ về từ mẹ, vậy mà

giờ đây chẳng khác nào tôi bị mẹ quở trách cả.

Tất nhiên, nếu đứng trên lập trường của mẹ tôi thì việc khuyên bảo con gái chẳng có gì sai. Thế nhưng điều tôi cần lúc này đâu phải là những lời dạy bảo, khuyên nhủ hay đánh giá, mà chỉ cần mẹ nói một câu thôi, rằng: “Con gái à, về nhà đi, mẹ nấu cho mấy món ngon nhé!” là tôi đã mãn nguyện rồi.

Chẳng biết từ khi nào, những cuộc hội thoại giữa hai mẹ con tôi chỉ toàn xoay quanh quan điểm của mẹ, còn những cảm xúc tiêu cực chất chứa trong lòng tôi thì như ao nước tù đọng lâu ngày. Sau nhiều lần do dự, tôi quyết định tìm tới mẹ với mong muốn có thể xóa bỏ chúng, chứ không phải để nhồi nhét thêm bất cứ điều gì vào những kẽ hở còn sót lại.

“Mẹ ơi, mẹ có thể chỉ lắng nghe con thôi được không?”

Tôi chỉ muốn trong một phút giây nào đó, mẹ có thể ngừng lại những lời khuyên bảo, dạy dỗ để lặng yên lắng nghe câu chuyện của tôi mà thôi. Có lẽ vì cảm thấy quá đôi tuỷ thân, nước mắt bỗng lăn dài trên má và mọi cảm xúc trong tôi vỡ òa.

“Mẹ ơi, con đâu muốn phải lắng nghe mãi, con cũng muốn được kể câu chuyện của mình mà!”

Giá mà tôi có thể nói vậy với mẹ thì tốt quá. Và có lẽ, nếu tôi thành thật nói với mẹ rằng “Mẹ ơi, con đau lòng quá! Con phải làm sao bây giờ?” thì chắc lúc ấy, mẹ sẽ có cách để khiến tôi cảm thấy ổn hơn chẳng?

Con chỉ là con gái của mẹ thôi

Một lần nọ, thấy mẹ có điện thoại mới, tôi bèn tò mò hỏi:

“Mẹ ơi, mẹ lưu số của con trong danh bạ là gì thế ạ?” “Con ấy hả? Thì mẹ lưu là “Con gái” thôi.”

Vốn dĩ khi hỏi mẹ câu đó, tôi cũng không kỳ vọng gì nhiều, nhưng nghe câu trả lời tôi vẫn có chút buồn và chạnh lòng, bởi tôi biết mẹ của các bạn tôi đều thêm những tính từ thật hay và mỹ miều vào sau tên con gái của họ.

“Chỉ mỗi là con gái thôi hả mẹ? Không còn gì nữa ạ?”

Thấy tôi xụ mặt chán nản, mẹ liền bật cười bảo thực ra trước đây mẹ lưu là “Con gái yêu”, mẹ chỉ đổi thành “Con gái” cách đây mấy hôm thôi. Bình thường tôi cũng không quá quan tâm việc ai đó lưu tên mình trong danh bạ ra sao, nhưng hôm ấy tôi lại cảm thấy thắc mắc lý do mẹ làm vậy.

“Sao mẹ lại đổi tên con thế ạ?”

Và câu trả lời của mẹ vô cùng đơn giản:

“Mẹ với con vừa cãi nhau còn gì.”

Ồi chao! Mới cãi nhau có chút xíu mà mẹ đã đổi luôn tên tôi trong danh bạ điện thoại rồi. Nhìn hành động của mẹ, tôi liền nghĩ chắc mẹ có tâm hồn của một “thiếu nữ nhạy cảm” nên cứ hễ giận dữ là lại dùng cách của riêng mình để thể hiện ra cho bằng được. Nếu mẹ giận thì ngay cả bố hay hai cậu em trai của tôi cũng không thoát khỏi số phận bị đổi tên đâu. Nhưng dẫu sao tôi vẫn

thấy thế hơi quá đáng, bởi dù cãi nhau với mẹ tôi cũng đâu có đổi tên mẹ trong danh bạ, mà vẫn luôn lưu là “Mẹ của con” đấy thôi. Thế nên tôi cảm thấy có phần ầm ứ, không muốn mình phải chịu thua thiệt.

“Vậy thì con cũng đổi tên mới được!”

Nói là làm, tôi liền rút điện thoại ra, nhưng mẹ lập tức lao tới và bảo:

“Con đừng có mà đổi, như thế là ăn gian đấy nhé!”

Mẹ nói vậy khiến tôi thực sự không hiểu, sao chuyện này lại bị coi là ăn gian cơ chứ? Mẹ đổi tên tôi thì được, còn tôi đổi tên mẹ thì không sao?

Thấy tôi bày ra vẻ mặt chuyện này thật nhảm nhí, mẹ bảo tôi rằng: “Giờ con đổi tên mẹ tức là con đang giận mẹ đấy hả?” Rốt cuộc mẹ lấy căn cứ ở đâu để suy đoán như vậy nhỉ? Quả nhiên chỉ có mẹ mới lý giải sự việc theo cách như thế thôi. Nghĩ tới đó, tôi bật cười và hỏi.

“Lúc đấy mẹ giận con đến thế à?”

“Giận chứ. Thậm chí mẹ còn muốn cốc đầu con một cái thật đau nữa kìa.”

“Giờ thì sao ạ?”

“Hết rồi. Giờ không giận nữa.”

“Không giận nữa mà mẹ vẫn để nguyên như vậy sao? Mẹ phải đổi lại về tên cũ đi chứ.”

Mẹ suy nghĩ một hồi rồi bảo: “Không thích!”

Câu trả lời của mẹ làm tôi “đứng hình”, không biết nên nói gì

nữa. Chuyện giận dỗi cũng đã giải quyết xong, hà cớ gì mẹ vẫn làm như thế?

“Đúng là hết giận rồi, nhưng mẹ vẫn chưa tin tưởng con đâu!”. Bởi nếu đổi về tên cũ xong chúng tôi lại tiếp tục cãi nhau thì mẹ sẽ có cảm giác mình bị “phản bội” gấp mấy lần. Đối với mẹ, cái tên chính xác và thành thật nhất để gọi tôi chỉ đơn giản là “Con gái” mà thôi, không cần thêm bất cứ từ hoa mỹ nào cả.

“Con cứ để yên như vậy đi, mẹ giận chút rồi thôi, nhưng nếu không tìm cách xả cơn giận thì mẹ mang bệnh vào người mất. Mẹ mà bị bệnh thì con là người phải chịu trách nhiệm đấy nhé!”

Thôi thì cứ coi như đó là cách mẹ dùng để “trút giận” vì đứa con gái đáng ghét thì thoảng lại khiến mẹ đau lòng đi.

Thế là tôi đã tự đề ra hai quy tắc hành xử của mình đối với mẹ:

1. Lúc cãi nhau, dù mẹ có đổi tên trong danh bạ điện thoại thì cũng phải nhắm mắt cho qua.

2. Đừng nằng nặc đòi được đổi lại tên (nếu không sẽ làm mẹ bực mình).

Và dù có thích hay không thích những điều kiện này thì tốt nhất tôi vẫn nên tránh khiến mẹ giận.

Mẹ ơi, con rất muốn được nói với mẹ những lời này:

“Mình hãy sống thật hòa thuận với nhau để không phải trút giận bằng cách đổi tên đối phương trong danh bạ, mẹ nhé!”

Những lời cần nhắc và mối quan hệ yêu thương

Có một lần nọ, tôi chỉ hỏi mẹ chút chuyện cón con thôi, vậy mà mẹ dành hẳn hai mươi phút đồng hồ thao thao giảng cho tôi một bài. Mẹ tôi chính là người hay cần nhắc như thế đó. Bởi trong suy nghĩ của mẹ: “Đã là mẹ thì ai chẳng suy nghĩ cho con cái. Dẫu con có sáu hay bảy mươi tuổi đi chăng nữa thì với mẹ, con vẫn còn bé, vẫn cần bố mẹ phải nhắc nhở ăn uống cho đầy đủ hay đi ngoài đường phải cẩn thận xe cộ. Sau này khi trở thành một người mẹ, rồi con sẽ hiểu được thôi.”

Có lẽ do hồi còn nhỏ, tôi đã phải sống xa mẹ một thời gian, nên mẹ không thể dặn dò tôi cái này, cái kia, cũng chẳng có cơ hội để rầy la, vì vậy giờ mẹ muốn “bù đắp” lại cho tôi. Cũng bởi cảm thông với nỗi lòng ấy của mẹ nên có những ngày tôi đã rất kiên nhẫn lắng nghe cho bằng hết những gì mẹ muốn giải bày, nhưng cũng có lúc cuộc sống xô đẩy, tôi bận rộn tới mức chẳng còn thời gian và sức lực để tiếp nhận những lời nhắc nhở hay tâm sự của mẹ nữa. Khi ấy, tôi đều cố gắng nói nhẹ nhàng hết mức có thể để không làm mẹ chạnh lòng: “Mẹ ơi, con biết mẹ lo cho con nên mới nói như thế, nhưng giờ con đang rất mệt nên không muốn nghe thêm gì nữa mẹ à.”

Dẫu tôi đã cố hết sức để mẹ không bị tổn thương, nhưng có lẽ vẫn không tránh khỏi đem lại cho mẹ cảm giác tủi thân vì bị con gái mình “cự tuyệt”.

“Sao lần nào mẹ tâm sự, con cũng coi đấy là cần nhằn thế hả? Con chẳng hiểu lòng mẹ gì cả.”

Tất nhiên tôi biết những gì mẹ nói đều xuất phát từ sự lo lắng cho “đứa con thơ” là tôi. Nhưng có một điều tôi nghĩ mẹ chưa hiểu, đó chính là con cái thường khó mà hiểu được tâm tư của các đấng sinh thành. Không phải tôi cố tình không hiểu những suy tư ấy, mà là cuộc sống của con cái vốn rất khác biệt với bố mẹ, hai thế hệ khác nhau, cách nghĩ khác nhau, định hướng của mỗi bên cũng khác. Nhưng dù vậy đi nữa, sẽ chẳng có ai thấu hiểu và ủng hộ tôi như mẹ, và ngược lại cũng chẳng có ai thấu hiểu và ủng hộ mẹ bằng tôi.

Vì mẹ là mẹ tôi, nên tôi luôn mong mỗi có được sự công nhận của mẹ. Dĩ nhiên tôi không ghét bỏ những lời rầy la của mẹ, chỉ là tôi cảm thấy nếu mẹ còn cần nhằn tức là bà vẫn chưa hoàn toàn công nhận tôi. Trong mắt mẹ, tôi luôn muốn được nhìn nhận như đúng “tôi” của thời điểm hiện tại. Và sẽ tuyệt vời biết bao nếu được người mà tôi tin tưởng nhất, yêu thương nhất công nhận, khi ấy chắc chắn tôi sẽ có thể phát huy được hết sức mạnh của bản thân.

Sau tất cả, tôi mong mẹ hiểu rằng tôi không sai và hai mẹ con tôi chỉ đơn giản là khác nhau mà thôi. Tôi mong chúng tôi có thể thừa nhận những điểm khác biệt của đối phương, để tình yêu thương có thể chạm tới được cả mẹ và tôi, chứ không phải chỉ là sự “cho đi mà không cần nhận lại” của đấng sinh thành hoặc “trao đi dù không được thấu hiểu” của những đứa con.

Sau tất cả, tôi mong mẹ hiểu rằng tôi không sai và
hai mẹ con tôi chỉ đơn giản là khác nhau mà thôi.

Tôi mong chúng tôi có thể thừa nhận những điểm
khác biệt của đôi phương

Để tình yêu thương có thể chạm tới được cả mẹ và tôi.

Chứ không phải chỉ là sự "cho đi mà không cần
nhận lại" của đấng sinh thành.

Hoặc "trao đi dù không được thấu hiểu" của những đứa
con.

Chúng ta luôn khao khát tình yêu thương

Mỗi lần gặp phải chuyện gì đó không thể giải quyết được, tôi sẽ nói với mẹ rằng: “Sao con làm được việc đó chứ?” Và rồi cũng như bao lần khác, mẹ tôi sẽ hỏi lại “Sao lại không?”, “Con là nhà văn cơ mà, làm gì có chuyện con không biết?”.

Trong suy nghĩ của mẹ, tôi lúc nào cũng làm được mọi việc, kể cả những điều tôi không đủ khả năng thực hiện đi chăng nữa. Như thể đôi khi mẹ quên mất cô con gái Jang Hae Joo của mẹ cũng chỉ là một người bình thường chứ không phải người có siêu năng lực vậy. Nhưng đến một người đã sống nửa đời người như mẹ còn chẳng thể làm được thì tôi sao có thể đây?

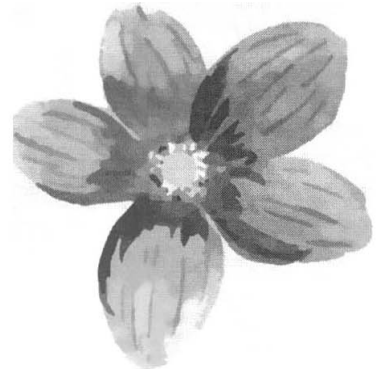
Đương nhiên trên cương vị là một tác giả viết sách, tôi có vô vàn điều phải học, phải tìm hiểu và trau dồi để biết nhiều hiểu rộng. Cũng nhờ quá trình tìm tòi ấy, tôi mới tích lũy được nhiều tri thức, chứ không phải bẩm sinh tôi đã là thần đồng hay thiên tài gì cả, càng chẳng phải một “tử điển bách khoa sống” cái gì cũng biết. Thế nhưng vì mong muốn được mẹ nhìn nhận là một cô con gái thông minh, tài giỏi nên tôi đã cố gắng và nỗ lực rất nhiều để tự trau dồi kiến thức cho bản thân.

Có lẽ vì yêu thương và tin tưởng tôi nên mẹ mới luôn tìm đến tôi mỗi khi có điều gì không biết, cũng như mặc nhiên cho rằng con gái mẹ là người biết mọi thứ, là người tài giỏi nhất thế gian. Tình yêu của mẹ luôn có một điều gì đó rất đặc biệt, mang đậm “cá tính” của mẹ và chẳng thể nào lẫn đi đâu được. Trái lại, tình yêu

của tôi dành cho mẹ lúc nào cũng “ngược đời” và “mâu thuẫn”, rõ ràng nghĩ một đằng nhưng lại làm một nẻo, giống như người ta vẫn thường gọi là một tình yêu vụng về vậy.

Thực tình, hai mẹ con tôi như nước với dầu, dù không bao giờ có thể “hòa lẫn” vào nhau, song vẫn chẳng lúc nào ngừng cố gắng quyện vào nhau, bởi yêu thương chúng tôi dành cho nhau mãi mãi không bao giờ thay đổi.

04 HÃY NÓI LỜI YÊU THƯƠNG **khi bạn còn có thể**

Mẹ là mẹ và con là con

Mấy hôm trước, tôi được một người em đã kết hôn mời tới nhà chơi. Căn nhà có tông màu chủ đạo là trắng, được trang trí đơn giản và sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, rất giống tính cách của em ấy.

“Em đúng là giỏi quán xuyến nhà cửa quá! Nhà sạch đẹp lại còn trang trí xinh xắn nữa chứ!”

Vừa ngắm căn nhà, tôi vừa tấm tắc khen, em ấy nghe xong cũng bật cười đáp lại:

“Ôi chị ơi, mẹ em đến chơi còn ngạc nhiên và bảo bà có cảm giác bị phản bội cơ mà.”

Rồi em ấy kể ngày trước khi tới thăm mẹ đã lườm mình thế nào, vì bà không hiểu nổi sao con gái lại có thể sống bừa bộn đến thế. Thậm chí bà còn vô cùng lo lắng không biết sau này lấy chồng con gái có chịu làm việc nhà không. Nhưng giờ thấy con sống ngăn nắp, bà có cảm giác như mình bị lừa vậy. Lúc đó, em ấy đã đáp lại mẹ rằng: “Hồi ấy nhà có phải là của con đâu, của mẹ còn gì!”

Như một lẽ hiển nhiên, khi trưởng thành, chúng ta đều sẽ có gia đình nhỏ cho riêng mình hoặc bắt đầu cuộc sống độc lập. Đến thời điểm ấy, có một thứ mà chúng ta sẽ thay đổi cách gọi, chính là “nhà của con” và “nhà của mẹ”. Ngẫm lại, tôi thấy mình cũng giống như người em ấy, kể từ lúc ra ở riêng, thái độ sống của tôi đã thay đổi rất nhiều. Hồi tôi mới dọn ra ngoài, mẹ thường tới chơi

nhà tôi và soi thật kỹ từng góc ngách xem bàn ghế, giường tủ có được lau sạch hay không, thậm chí còn lấy ngón tay quẹt thử để kiểm tra. Sau đó mẹ tỏ ra rất ngạc nhiên khi tôi sống gọn gàng đến vậy, bởi khi ở với mẹ, phòng của tôi lúc nào cũng bừa bộn chẳng khác gì chuồng heo. Nhưng dù có kinh ngạc thế nào thì trọng điểm cuối cùng vẫn là mẹ tươi cười hài lòng.

“Cuối cùng con cũng lớn rồi đấy nhỉ! Thế mà mẹ cứ sợ con vẫn quen thói bày bừa ra cơ.”

“Mẹ à, con biết làm hết mà. Chẳng qua con không chịu làm thôi.”

Lời vừa thốt ra, tôi liền thấy mẹ tỏ thái độ như bị lừa và nửa đùa nửa thật nói: “Hóa ra xưa nay con toàn bóc lột sức lao động của mẹ đấy à?”

Hồi còn sống cùng mẹ và bà ngoại, những việc nhà như quét dọn hay giặt giũ chẳng bao giờ tôi động tay tới cả. Tủ quần áo của tôi lúc nào cũng lộn xộn còn bàn trang điểm thì đầy sợi tóc rụng, và người thu dọn mớ hỗn độn ấy luôn là mẹ hoặc bà ngoại. Thậm chí, tôi còn nghĩ rằng mình chẳng cần phải dọn dẹp làm gì, vì hai người họ thế nào cũng làm giúp mình thôi. Thế là ngày nào cũng như ngày nào, từ sáng tới tối, tôi đều bị ca thán chuyện ăn ở bừa bộn. Họ còn lo tôi không thể lấy được chồng. Trước những lời cảm ràm, tôi vẫn hết sức bình thản khẳng định sau này mình sẽ sống tốt, còn mẹ và bà ngoại chỉ lắc đầu đầy ngao ngán, cho rằng sẽ chẳng có cái “sau này” đấy đâu.

Thực ra tôi không phải người không biết làm việc nhà, chẳng qua một phần là do tôi thấy phiền nên không thích làm, phần nữa

là bởi tôi không làm thì cũng sẽ có người khác làm thay. Có lẽ vì suy nghĩ một ngày nào đó mình cũng sẽ rời khỏi căn nhà này đã ăn sâu vào tiềm thức nên tôi cứ mãi không chịu lắng nghe lời khuyên bảo của mẹ và bà ngoại. Tới khi bà ngoại đã nhiều tuổi lắm rồi tôi mới bắt đầu đảm nhận việc rửa bát.

Những tình huống kiểu đó cứ lặp lại nhiều lần, và rồi chúng giúp tôi “ngộ” ra được mấy điều: Đừng đặt áp lực rằng bản thân phải có bằng được thứ vốn không thuộc về mình, đừng lưu luyến những chuyện bản thân cố gắng đến mấy cũng không làm được. Vốn dĩ mỗi chúng ta đều có những cách sống khác nhau, dù là mẹ con đi chăng nữa thì sẽ luôn có những ý kiến bất đồng, từ loại giấy dán tường ưa thích, màu sắc của tấm lót sàn đến nề nếp sinh hoạt trong nhà. Bà ngoại khác mẹ và mẹ khác tôi, còn tôi cũng khác với bà ngoại, tuyệt nhiên không ai giống ai cả.

Mỗi lần đến nhà bà ngoại chơi, tôi thường vô thức thốt lên: “A... mùi của bà ngoại!” Cũng như khi tôi tới nhà mẹ liền ngửi ngay thấy “mùi của mẹ”, bất cứ nơi đâu mẹ chạm tay tới đều khiến tôi cảm nhận được dấu ấn riêng của mẹ. Chuyện này cũng giống như khi bạn bè tới thăm nhà của tôi và nói điều tương tự: “Ngôi nhà này giống y như cậu vậy.” Nghe người khác nói thế, tâm trạng tôi liền trở nên vui vẻ, vì câu nói ấy có nghĩa là tôi đã tìm được lý do để mình tồn tại trên cõi đời này. Bởi khi đó, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của bản thân, chứ không đơn thuần chỉ là con gái hay cháu gái của một ai đó nữa. Những lúc như vậy, tôi lại thầm nghĩ “Thật tốt vì mình đã sống độc lập, mình là mình và mẹ là mẹ”.

Vậy đó, mặc dù chúng ta sống trong cùng một khuôn khổ mang tên “gia đình”, nhưng điều đó không có nghĩa là mọi thứ đều phải giống với những thành viên còn lại. Chúng ta luôn là những cá thể riêng biệt và khác họ rất nhiều.

Tôi muốn mượn trang sách này để nói với mẹ rằng:

Con gái của mẹ bây giờ đang sống rất tốt, nên mẹ chỉ cần tiếp tục cổ vũ cho con thôi.

Con gái của mẹ bây giờ đang rất hài lòng với chính mình, nên con chỉ cần mẹ công nhận con thôi.

Con là “con gái duy nhất” của mẹ và mẹ là “mẹ duy nhất” của con, thế nên chúng ta mới có nhau trong đời như lúc này.

Con và mẹ, chúng ta hãy cứ yêu thương nhau theo cách của riêng chúng ta mẹ nhé!

Sống cho giây phút hiện tại

Cuộc sống không bao giờ thiếu cách ngăn cản bước chân chúng ta, đó có thể là những tổn thương, thử thách, cũng có thể là sự khốc liệt của hiện thực, hay những hậu quả mà thất bại gây ra. Thế nhưng, tất cả những chướng ngại ấy chúng ta đều có khả năng vượt qua, và kỷ niệm chính là một trong những lý do giúp chúng ta làm được điều đó.

Hãy thử nhớ lại một ngày nắng đẹp ta cùng ai đó tản bộ trên con đường nở đầy hoa, một đôi tay ấm áp ôm lấy bờ vai ta khi ta bật khóc, hoặc một dòng tin nhắn cổ vũ động viên lúc công việc mỗi mệt... Tất cả những mảnh ký ức ấy đã tạo nên chúng ta của ngày hôm nay, cũng như khiến ta có thêm niềm hy vọng vào một ngày mai tươi sáng.

Mỗi khi trò chuyện, hai mẹ con tôi thường nhắc lại những chuyện trong quá khứ. Tuy không hẳn chỉ là ký ức vui vẻ, hạnh phúc, mà đa số là những chuyện đau lòng, chua xót, nhưng lý do khiến hai mẹ con tôi hay “dừng chân” ở quá khứ là bởi chúng tôi không có với nhau nhiều kỷ niệm. Quãng thời gian tôi sống cùng mẹ quá ngắn nên khó mà có được nhiều ký ức khắc sâu vào tâm trí. Và dù là ngày ấy hay bây giờ cũng vậy, cả hai chúng tôi đều quá bận rộn với cuộc sống của riêng mình. Mẹ nói rằng do tôi bận nên hai mẹ con mới có ít thời gian dành cho nhau, nhưng trong trí nhớ của tôi, mẹ mới chính là người luôn tất bật. Hết vào vụ mùa, mẹ lại bận tối tăm mặt mũi với công việc đồng áng, vụ mùa kết

thúc thì mẹ lại tiếp tục lịch trình đi đây đi đó, tụ họp với bạn bè đã lâu chưa gặp hay thăm hỏi bà con họ hàng. Không ít lần tôi phải cố sắp xếp để có thời gian rảnh vừa vặn với lịch trình bận rộn của mẹ, còn mẹ thì lại nói: “Hôm nay mẹ có hẹn đi gặp bạn rồi, ngày mai được không con?” Và rồi tôi sẽ phải sửa lại toàn bộ lịch hẹn, lịch làm việc của bản thân để có được “ngày mai” mà mẹ nói. Có thể bạn sẽ cảm thấy tôi hành xử hơi quá, thắc mắc lâu lâu mẹ mới lên thăm mà sao tôi lại tỏ thái độ như thế hoặc bảo tôi rằng “Bạn là bận tới mức nào? Chẳng ai bận đến nỗi không dành được thời gian cho mẹ cả, đừng có giả vờ bận rộn nữa!”. Nhưng rất mong mọi người hiểu cho tôi, bởi một khi lịch trình làm việc đã được sắp xếp thì bất cứ sự thay đổi nào dù là nhỏ nhất đi chăng nữa cũng sẽ dẫn đến rất nhiều rủi ro không đáng có.

Cứ thế, hai mẹ con tôi dần trở nên xa cách, thời gian của chúng tôi dường như lúc nào cũng trôi đi theo cách riêng của mỗi người. Không rõ là do sai thời điểm hay do bản thân không cảm thấy người kia quá đồi quan trọng mà chúng tôi luôn nhận định rằng hôm nay không có thời gian dành cho nhau thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội khác. Dẫu nói ra điều này nghe có vẻ “đáng sợ”, nhưng làm gì có cái gọi là “sau này”, những gì chúng ta đã bỏ lỡ sẽ chẳng xảy đến lần thứ hai, và thời gian đã trôi qua cũng không thể quay trở lại. Bởi vì mỗi ngày mới sang, chúng ta đều không còn là mình của trước đó nữa, ta chỉ là ta của thời điểm hiện tại mà thôi.

Sau những tiếc nuối ấy, tôi bất chợt nghĩ rằng, không biết hai mẹ con tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu thời gian rồi nhỉ? Chúng tôi đã để bao nhiêu tháng ngày của cuộc đời mình trôi đi mà không màng

tối “hôm nay” vì luôn nghĩ sẽ có những “lần sau”? Trong quá khứ, chúng tôi chẳng có những kỷ niệm “khắc cốt ghi tâm”, đó luôn là nỗi niềm canh cánh trong lòng tôi. Có lẽ vì thế mà mỗi khi mẹ tôi dành thời gian gặp gỡ và chuyện trò với họ hàng, bạn bè, người quen, tôi luôn thầm nhủ “Mình vẫn chưa có cơ hội cùng mẹ làm điều đó”. Thế nhưng, thật kỳ lạ là hai mẹ con tôi chẳng mấy khi rảnh rỗi cùng lúc cả, nếu thời gian biểu của chúng tôi giống nhau thì tốt biết bao. Và rồi, kể từ lúc mẹ tái hôn, hai mẹ con tôi lại tiếp tục sống xa nhau cả một quãng đường dài, thành ra thời gian không gặp nhau ngày càng nhiều hơn nữa. Dĩ nhiên tôi không bắt măn gì chuyện mẹ tái hôn cả, chỉ là tôi cảm thấy có chút tiếc nuối thôi.

Thi thoảng tôi lại được nghe các bạn khoe chuyện đi du lịch hay ở bên mẹ vui vẻ ra sao, lúc ấy tôi sẽ lơ đãng đáp lại “Ồ thích thế!” hoặc không nói gì cả mà chỉ mỉm cười lắng nghe.

Một ngày nọ, bỗng nhiên tôi nghĩ, có lẽ nào... thật ra mẹ vẫn luôn mong mỗi tôi dành thời gian cho mẹ không? Chính tôi đã từng bảo mẹ rằng: “Con bận ơi là bận nhưng vẫn cố sắp xếp thời gian cho mẹ, thế mà giờ mẹ lại đi gặp bạn bè sao? Vậy mẹ muốn con phải làm thế nào đây?” Phải chăng điều đó đã khiến mẹ hiểu là trong thời gian biểu của con gái, bản thân đang không được đặt ở vị trí ưu tiên nhất? Lời tôi nói nghe thì có vẻ tôi rất cố gắng dành thời gian cho mẹ, nhưng thực ra khi mẹ bảo bận vì có hẹn với bạn, bất giác trong lòng tôi lại có chút an tâm “May quá, đúng lúc mình cũng có việc”. Ngày xưa cũng vậy, đã từng có những ngày tôi cần sự quan tâm của mẹ tới mức gọi điện thoại với mong mỗi mẹ dành

thời gian cho mình, nhưng điều tôi nhận được lại chỉ là một câu nói “Mẹ đang bận, tí nữa mẹ gọi sau nhé!”, rồi mẹ cúp máy ngay lập tức, để mặc tôi chơi vơi giữa hoang mang và thất vọng. Chúng tôi đã không quan tâm tới đối phương và bỏ lỡ rất nhiều thời điểm quan trọng, ngay cả khi cần nhau đi chăng nữa cũng không có thời gian ở bên cạnh người kia. Tất cả những điều ấy đều để lại trong tôi nỗi buồn cùng sự tiếc nuối, thế rồi dần dà hai mẹ con tôi đã quen với chúng tự lúc nào không hay.

Để thoát khỏi quá khứ mà chúng tôi vẫn đang mắc kẹt, tôi rất muốn sửa lại bánh răng của chiếc đồng hồ thời gian và đưa chúng tôi quay về với hiện tại. Hy vọng hai mẹ con tôi có thể nhìn nhau bằng gương mặt tươi cười rạng rỡ, bằng niềm hạnh phúc hân hoan và trái tim đong đầy yêu thương. Những ngày chúng tôi có thể dành trọn thời gian cho nhau rồi cũng sẽ đến thôi, thế nên tôi đang đếm ngược chờ đợi giây phút ấy. Thay vì sống mãi trong quá khứ, hai mẹ con tôi sẽ sống cho hiện tại, cùng nhau tạo nên thật nhiều kỷ niệm đẹp và tỏa sáng lấp lánh.

Mẹ à, cảm ơn mẹ đã luôn "chiều cõ" con.

Con sẽ cố gắng trở thành cô con gái ấm áp biết dành
thời gian quý báu của mình để ở bên mẹ

Và con mong mẹ cũng như vậy.

Có đôi khi con rất cần mẹ quan tâm, những lúc ấy
mẹ hãy dành một chút thời gian cho con, mẹ nhé!

Trước khi tôi kết hôn

Tôi có một người em khóa dưới vốn đang sống tự lập bên ngoài, nhưng gần đây, cô ấy đã quyết định quay về nhà để sống cùng bố mẹ ba tháng ngay trước khi kết hôn. Bởi theo suy nghĩ của cô ấy, một khi lấy chồng rồi thì chẳng biết đến bao giờ mới được sống chung rồi “làm phiền” bố mẹ nữa. Tuy nhiên, sau đó lại là một chuỗi ngày không như trong tưởng tượng của bản thân cô, thậm chí hai mẹ con cô ấy còn thành ra “xung khắc” và khiến cô ấy bị căng thẳng. Nhưng cô ấy không hề hối hận mà nghĩ rằng thà rụng mất một ít tóc hay đau dạ dày đôi chút còn hơn là phải nuối tiếc cả một đời. Cô ấy tin rằng nếu cứ thế đi lấy chồng mà không dành thời gian sống cùng bố mẹ thì sau này bản thân sẽ ân hận và thấy có lỗi với mẹ mình.

“Em đã lớn lên trong vòng tay đong đầy tình yêu thương của bố mẹ, ấy vậy mà năm hai mươi tuổi, khi vừa trưởng thành, em liền xách đồ rời khỏi nhà như thế trốn chạy vậy. Hồi cấp ba thì lấy lý do là học hành vất vả, lúc học đại học thì viện cớ này kia, đến khi đi làm thì lại bảo bận việc công ty để không về nhà. Mỗi lần như thế, em đều tự nhủ rồi một “lúc nào đấy” mình sẽ về thăm bố mẹ thôi. Nhưng em chẳng ngờ được cái “lúc nào đấy” hóa ra lại là khi em chuẩn bị kết hôn.”

Ngẫm nghĩ một hồi, tôi nhận ra mình cũng giống cô ấy, bởi vì từ hồi mười bảy tuổi, tôi đã không còn sống cùng với mẹ nữa. Cũng do tự lập từ rất sớm nên chẳng biết từ bao giờ tôi bắt đầu nghĩ

rằng việc sống một mình cũng bình thường chứ chẳng phải chuyện gì to tát, dần dà tôi còn cảm thấy thoải mái, như thể xưa nay mình vẫn luôn sống kiểu vậy, coi đó là một điều hết sức hiển nhiên.

Trong danh sách mục tiêu cần làm của tôi, điều thứ nhất đã nhạt màu giống như ánh sáng của chiếc đèn huỳnh quang hết tuổi thọ đang mờ dần đi rồi tắt hẳn. Hồi đó việc lập danh sách kiểu này rất thịnh hành, người ta viết ra những nơi nhất định phải đi, những việc nhất định phải làm, những người nhất định phải gặp trước khi bản thân từ giã cõi đời... và tôi cũng từng có một danh sách những điều muốn làm như vậy. Tuy đã thêm hay bớt các mục tùy theo độ tuổi, hoàn cảnh và thậm chí theo mùa, nhưng có một mục tiêu mà suốt bao năm qua tôi chưa từng thay đổi, chính là điều đầu tiên: “Trước khi tôi kết hôn, ...”

Những cặp mẹ con khác thường chụp ảnh chung với nhau, đi du lịch cùng nhau hay chuyện trò tâm sự thâu đêm, nhưng hình như hai mẹ con tôi chưa từng làm những điều đó. Vậy nên mục tiêu thứ nhất mà tôi viết ra chính là: “Trước khi tôi kết hôn, ...” (thậm chí tôi còn đặt thêm dấu phẩy để nhấn mạnh thời điểm trước khi kết hôn). Cũng bởi những điều muốn làm cùng với mẹ quá nhiều nên tôi đã để chúng nối tiếp nhau bằng vô vàn dấu phẩy thay vì dấu chấm: Về nhà ăn cơm mẹ nấu, cuối tuần nằm dài xem vài chương trình giải trí cùng với mẹ, cùng mẹ “buôn dưa” rồi bật cười vì đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, nghe mẹ kể và kể mẹ nghe những chuyện trong cuộc sống của mình...

Mỗi lần đi du lịch, hai mẹ con tôi đều chụp ảnh chung, lưu lại từng khoảnh khắc để khi nhớ tới có thể lấy ra xem lại bất cứ lúc

nào, vậy cũng tốt, nhưng tôi còn muốn được lấp đầy cuộc sống của mình bằng hình bóng mẹ. Dù biết những điều đặc biệt là quan trọng, nhưng tôi còn muốn những điều bình dị thường ngày cũng nối tiếp nhau dài thêm mãi. Nếu thiếu vắng mẹ, cuộc sống của tôi hẳn sẽ kỳ lạ lắm. Dầu cho đang ở đâu, làm gì đi chăng nữa, tôi cũng muốn cảm nhận được “mùi hương” của mẹ bên cạnh, bởi vậy nên điều đầu tiên trong danh sách mục tiêu của tôi chính là:

Trước khi tôi kết hôn, nhất định tôi sẽ về sống cùng mẹ.

Tôi viết ra những điều muốn làm cùng mẹ và để
chúng nối tiếp nhau bằng dấu phẩy:

Về nhà ăn cơm mẹ nấu.

Cuối tuần nằm dài xem vài chương trình giải trí
cùng với mẹ.

Cùng mẹ "bôn đua" rồi bật cửa và đi chuyen trên trời
dưới biển...

Những thứ tôi yêu

Hai tách cà phê trên bàn.

Cuộc điện thoại kéo dài một tiếng đồng hồ.

Hơi ấm từ một ai đó.

Tôi thích gương mặt tươi cười của ai đó lúc ngồi đối diện mình và cùng uống cà phê, thích những lời bày tỏ tình cảm mộc mạc, không hoa mỹ, và thích việc sẻ chia hơi ấm cho nhau trong lúc khổ đau hay khó khăn. Nhưng khi nghĩ tới những điều ấy, tôi lại chẳng đặt mẹ vào vị trí ưu tiên trước nhất. Tôi pha hai tách cà phê nhưng không có mẹ ở đó, gọi điện thoại suốt một tiếng đồng hồ nhưng không phải nói chuyện với mẹ, biết an ủi trái tim yếu đuối của người khác nhưng lại không làm được điều tương tự cho mẹ. Có lẽ vì vậy mà mẹ đã luôn cô đơn và buồn bã. Mẹ cố gắng giải tỏa tâm trạng của mình, còn tôi thì lại cư xử thật tệ với mẹ.

“Con gái ơi, mẹ cần cái này nhưng mà...”

“Con biết rồi, mẹ cứ để đấy con tìm hiểu cho!”

Dù trả lời rằng sẽ tìm hiểu giúp mẹ, nhưng thoát cái đã hai tháng trôi qua mà tôi vẫn chẳng chịu động tay. Dẫu vậy, mẹ cũng lặng yên chờ đợi mà không hề khó chịu với tôi chút nào.

“Con gái ơi, con nói chuyện với mẹ một lát được không? Con có đang bận không?”

“Mẹ có chuyện gì vậy ạ? Nếu không gấp thì để lát nữa con gọi lại sau nhé!”

Thế nhưng “lát nữa” thốt ra từ miệng tôi lại là tận một tuần sau đó. Dầu tôi có thể lấp đầy cuộc sống bận bịu bằng những sở thích của bản thân, nhưng lại không thể dành thời gian cho mẹ. À không, đâu phải là “không thể”, đó chỉ là cái cố mà thôi.

Cứ như vậy, tôi đã tự đẩy mẹ ra xa mình. Mẹ là người tôi cần nhất trên đời, là người không ai có thể thay thế được, ấy vậy mà tôi lại để sự tồn tại của mẹ bị lu mờ bởi những thứ hào nhoáng ngoài kia. Thậm chí mẹ còn chẳng hay biết mình đã bị con gái lãng quên, tiếp tục chờ đợi để được tôi chú ý. Suốt một quãng thời gian thật dài, vì chỉ chú tâm tới những gì mình yêu thích nên tôi đã nhiều lần khiến mẹ cảm thấy đau lòng và cô đơn. Đối với mẹ, đó là nỗi đắng cay khó mà diễn tả được thành lời. Rồi đến một ngày nọ, tôi lấy hết dũng khí để nói với mẹ rằng tôi yêu mẹ rất nhiều, nhưng mẹ đã chẳng còn tin tưởng vào những lời tôi nói nữa. Chuyện đó bắt đầu từ khi nào vậy nhỉ? Tự bao giờ mà những lời bày tỏ của tôi đã không còn chạm tới trái tim mẹ được nữa?

“Con yêu mẹ lắm!”

“Con chỉ giỏi nói miệng thôi!”

Chưa biết chừng nội tâm của mẹ đang thầm bảo “Mình đừng chịu tổn thương nữa, cũng đừng chờ mong gì thêm nữa, trong lòng con gái làm gì có mình đâu”. Nhưng dầu có tự nhủ như thế hết lần này tới lần khác, đến cuối cùng mẹ vẫn lựa chọn yêu thương tôi nhiều hơn.

Đối với mẹ, chờ đợi chính là yêu thương, và mẹ đã âm thầm lặng lẽ giữ gìn tình yêu ấy cho tôi.

Mẹ thích điều gì nhỉ?

Một vòng tay mang theo hơi ấm.

Một câu nói đong đầy tình yêu thương.

Và...

Con gái của mẹ.

Sao cháu dám làm con gái bà đau lòng?

Đã một tuần rồi không liên lạc được với bà ngoại, tôi lo lắng tự hỏi liệu bà có việc gì bận hay đau ốm phải đi bệnh viện mà giấu tôi hay không. Nhưng tôi nhanh chóng trấn an bản thân rằng chắc hẳn không sao đâu, vì nếu có chuyện thì tôi đã sớm biết rồi.

“Rốt cuộc vì sao bà không nghe điện thoại của mình nhỉ?”

Trước giờ chuyện này chưa từng xảy ra, vậy nên tôi không khỏi thắc mắc nguyên do tại sao lại như thế. Vài ngày sau, tôi đã được biết toàn bộ câu chuyện. Chẳng là mấy hôm trước bà ngoại nghe giọng mẹ có vẻ buồn bã nên đã gắng hỏi, thế rồi mẹ đem những khúc mắc với tôi ra kể hết với bà. Ban đầu tôi không hiểu được chuyện hai mẹ con tôi xích mích một chút thì liên quan gì tới việc bà ngoại không nghe điện thoại của tôi. Nhưng rồi cuối cùng tôi hiểu ra, chẳng phải bà “không nghe” mà là không chịu nghe.

Chờ qua một hai ngày, tôi gọi lại cho bà, lần này thì bà đã chịu bắt máy, nhưng lại nói với tôi bằng giọng điệu trầm thấp rất lạnh nhạt.

“Phu nhân Yoo ơi, bà vẫn đang giận cháu... ợ?”

Bà ngoại lặng im một lát rồi hỏi tại sao tôi dám làm con gái bà đau lòng. Bà muốn tôi hiểu rằng trước khi trở thành mẹ của tôi thì mẹ là con gái của bà, đó là lý do khiến bà ngoại tức giận, bởi từ góc nhìn của một người mẹ, tôi chính là người đã gây khó dễ cho con gái của bà.

“Bà ơi, cháu sai rồi... Sau này cháu không như thế nữa đâu ạ.”

Thấy tôi lập tức nhận lỗi, bà ngoại liền tuôn một tràng dài những lời trách móc đã kìm nén suốt mấy ngày nay:

“Giỏi nhỉ, lớn rồi nên không còn nhớ tới ai nữa hả? Mẹ cháu đã có công sinh ra cháu mà cháu lại không biết ơn, yêu thương mẹ. Nếu muốn làm một đứa con bất hiếu thì cháu không cần nhìn mặt bà nữa đâu!”

Có lẽ bà ngoại tôi thực sự tức giận, suốt cuộc điện thoại dài mười phút đồng hồ tôi chỉ biết nói duy nhất một câu: “Cháu sai rồi.” Từng câu từng chữ bà nói từ đầu tới cuối đều đúng, không sai chút nào cả.

“Bà hỏi cháu nhé, người tử thân nhất trên đời là ai? Chính là những người không còn mẹ đấy!”

Rồi bà ngoại tôi chậm rãi kể lại một câu chuyện xưa. Năm bà mới mười một tuổi, mẹ của bà đã qua đời do bị sốt thương hàn. Sau này, bà đã phải trải qua thời kỳ chiến tranh Nam Bắc trong đau buồn và tủi hổ vì không còn mẹ. Cuộc đời bà khi ấy nay đây mai đó, phiêu bạt như chiếc lá rụng lìa cành. Nhớ lại chính mình của những ngày ấy, giọng bà ngoại dần nghẹn ngào:

“Cháu có biết bà ghen tỵ với ai nhất không? Là cháu, chính là cháu đấy, Hae Joo à! Mỗi khi nhìn hai mẹ con cháu tíu tít nói cười và kể chuyện cho nhau nghe, bà đều cảm thấy mình là người giàu có hơn bất cứ ai trên đời này. Quả thực bà rất đổi may mắn khi có một cô con gái và một cô cháu gái yêu thương nhau đến thế. Cả cuộc đời bà không có mẹ, nhưng con gái bà có mẹ, cháu gái bà cũng có mẹ, niềm hạnh phúc này bà mong sẽ kéo dài thật lâu. Mẹ

cháu ấy mà, con gái nhờ vả gì cũng cố sức giúp cho bằng được, lúc nào cũng chỉ lo con mình chịu thiệt, nhưng có bao giờ nhận ra bản thân mới là người thiệt thòi nhất đâu. Cháu đừng có cư xử như thế nữa, cháu tưởng mẹ cháu không biết giận đấy à? Chuyện người làm cho đứa con gái bà quý như vàng bạc phải đau lòng chẳng ai khác lại chính là cháu gái mình khiến bà buồn bực chết đi được.”

Sau những lời trách mắng, bà ngoại nói rằng những ngày từ chối nghe điện thoại của tôi, trong đầu bà cứ quẩn quanh suy nghĩ hay là gọi tôi đến rồi mắng cho một trận nhĩ. Nhưng bà ngoại lại sợ làm thế nhỡ may mẹ tôi biết được sẽ càng đau lòng hơn, và bà thì không muốn con gái mình phải thêm buồn thêm khổ.

Đối với bà ngoại, mẹ là cô con gái bà hết mực trân quý, nâng niu. Bởi tôi làm con gái của bà đau lòng nên dẫu tôi có là cô cháu gái được bà yêu thương, bà cũng chẳng thể đồng tình với cách hành xử của tôi. Cuối cuộc điện thoại, bà có nói rằng:

“Hae Joo này, cháu mà còn làm khổ con gái bà nữa thì bà sẽ không cho cháu cái gì nữa đâu đấy!”

Từng câu từng chữ bà ngoại giảng giải đều là để tôi hiểu được rằng trên đời này luôn có những người mẹ sẵn lòng yêu thương con gái mình. Thế rồi tôi nhớ lại thi thoảng mẹ vẫn nửa đùa nửa thật nói rằng: “Này, mẹ cũng có mẹ đấy nhé! Con đừng có mà vênh váo!” Đến lúc này tôi mới biết hóa ra mẹ không hề nói đùa. Mẹ cũng là cô con gái rệu của bà ngoại, và nếu tôi khiến mẹ buồn thì chắc chắn bà sẽ đứng ra dạy bảo tôi.

“Mẹ ơi, con không thể yêu mẹ được như bà ngoại yêu mẹ, cũng chẳng yêu mẹ được như mẹ yêu con. Nhưng dẫu vậy đi nữa, con

vẫn yêu mẹ nhiều lắm. Sau này con sẽ không bao giờ cư xử tùy tiện với mẹ nữa. Mẹ là cô con gái vàng ngọc của bà nhưng hơn hết, mẹ là mẹ của con, mẹ là duy nhất và không ai có thể thay thế được.”

Bà đã hỏi tôi rằng:

"Sao cháu dám làm con gái bà đầu làng?"

Trước khi trở thành mẹ của cháu thì nó chính là con
gái bà đấy!"

Đây hẳn là tâm trạng của một người mẹ khi thấy
con gái mình bị gây khó dễ.

Từng câu từng chữ bà ngoại nói ra đều là để tôi hiểu
được rằng trên đời này luôn có những người mẹ sẵn lòng
yêu thương con gái mình, đâu cho cô con gái ấy có ra sao
đi nữa.

Trái tim ơi, hãy vui lên đi nào.

Có một dạo, tôi bỗng cảm thấy trái tim mình dường như đang vỡ vụn, mỗi ngày trôi qua đều khó khăn, đau khổ. Thế nhưng tôi lại không biết phải giải bày cùng ai nên đành ôm khư khư nỗi lòng ấy cho tới một ngày nọ, không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi bèn quyết định gọi cho mẹ.

“Mẹ ơi! Con đau lòng và mệt mỏi quá đi. Con cảm giác như mình sắp chết đến nơi rồi vậy.”

“Sao tự dưng con lại nhọc lòng thế?”

“Con cũng không biết nữa, chỉ là con thấy rất mệt thôi, trong lòng con lúc này đang bức bối quá.”

“...”

Mẹ lặng yên một hồi rồi khẽ lẩm bẩm như tự nói với chính mình:

“Con gái của mẹ bị ốm rồi...”

Vài ngày sau, nghe tiếng tin nhắn báo có bưu phẩm tới, tôi liền mở cửa thì thấy có một thùng đào nằm ngay ngắn trước nhà. Đang nghĩ chắc là mẹ gửi tới và vừa mở ra xem thì điện thoại của tôi bỗng đổ chuông.

“Con gái! Con nhận được đào chưa?”

“Con nhận được rồi ạ. Nhưng mà có phải mẹ gửi nhầm đào không ạ?”

Nỗi niềm của những người có nhà làm vườn trái cây là thường

không được ăn quả trồng trong chính vườn nhà mình vì những trái to đẹp đều phải mang đi bán. Vậy nên khi nhìn thấy những trái đào tươi mọng mẹ gửi, tôi có cảm giác thật lạ lẫm.

“Con gái của mẹ cũng phải được ăn những trái ngon chứ? Mẹ lựa toàn trái to với đẹp đấy nhé!”

“Ơ kìa, mấy trái to đẹp thì phải để bán chứ, mẹ gửi cho con làm gì.”

“Ngày nào mẹ cũng cho người ngoài ăn đồ tốt rồi để con gái phải ăn đồ dở nên con mới buồn phiền và bị tâm bệnh còn gì. Con ăn trái ngon mẹ lựa thế nào cũng sẽ thấy vui hơn cho mà xem. Con gái đừng buồn nữa nhé!”

Tôi vừa nghe giọng mẹ vừa lặng im nhìn những trái đào kia, và rồi nước mắt không ngừng tuôn rơi. Món quà bất ngờ từ mẹ và lời tâm tình đong đầy yêu thương có sức mạnh lớn lao hơn hàng trăm, hàng vạn lời an ủi khiến tôi có cảm giác như thể mẹ đang ở đây cùng tôi ngay lúc này, ân cần dịu dàng đưa bàn tay thô sần đầy vết chai vồ nhẹ lên lưng tôi vậy. “Giờ phải làm gì thì con gái mới thấy vui lên được nhỉ? Nếu ăn những thứ ngon thì tâm trạng của mình cũng sẽ tốt hơn đấy con ạ. Vui lên nào, con gái của mẹ vui lên nào!”.

Nghĩ tới việc mẹ đã đi quanh vườn ngắm nghía từng cây đào để lựa ra trái ngon nhất cho mình, từ sâu trong tim tôi bất chợt vang lên một tiếng chuông thức tỉnh. Thế là tôi đưa tay quệt sạch nước mắt trên mặt, với tay lấy một trái đào đem rửa sạch rồi cứ thế cắn nguyên cả vỏ. Hương thơm tỏa ra từ thịt quả ngọt mềm vương vấn nơi chóp mũi khiến trái tim đang tổn thương sâu sắc

của tôi bỗng chốc dịu lại. Một miếng, hai miếng, ba miếng... tôi chậm rãi ăn hết một trái rồi lại lấy thêm trái nữa tiếp tục ăn. Trái tim tôi càng lúc càng trở nên ấm áp, thư thái hơn và những nơi từng nhói đau trong lòng cũng được xoa dịu, vỗ về.

Sau những điều mẹ làm, cuối cùng tôi cũng hiểu ra được điều mẹ muốn nói với tôi: Những nỗi đau bản thân đang mang lúc này không nói lên bất cứ điều gì cả. Sống trên đời, ai cũng sẽ có lúc vấp ngã, chịu đựng những khổ đau. Thế nên chỉ riêng việc dũng cảm sống tiếp thôi đã rất đáng được khích lệ rồi. Và đừng vì không muốn mất đi thứ gì đó mà tự ép bản thân đến mức chìm trong bất an, để rồi bỏ lỡ những phút giây hiện tại. Bởi dù là ta của quá khứ, hiện tại hay tương lai sau này cũng đều sẽ ỏn cả thôi.

Với tất cả niềm tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ỏn, và vì mình có mẹ nên có thể dựa dẫm mà chẳng cần gồng gánh quá sức, tâm hồn tôi lập tức dịu lại như có một dòng suối mát lành lặng lẽ chảy bên trong. Thế là trái tim đầy vết sẹo xấu xí của tôi đã được “gọt giũa”, trở nên mềm mại và mang dáng hình đẹp xinh. Một trái tim ngọt ngào như trái đào.

“Mẹ ơi! Mẹ có thấy trái tim của con không? Nó đã đẹp đẽ và vui tươi trở lại rồi đấy ạ.”

Đằng sau bức ảnh hoa cẩm chương là lời từ biệt không chuẩn bị trước

Khi đang lướt mạng xã hội xem tình hình người thân bạn bè như thế nào, ánh mắt tôi bất chợt dừng lại ở một bức ảnh cùng dòng trạng thái đăng kèm khiến trái tim tôi buốt nhói.

“Hôm nay mình nhớ mẹ, muốn gặp mẹ quá. Hôm nay mình thấy rất đau lòng.”

Mẹ của bạn tôi đã mất cách đây mười năm. Mỗi lần tới “Ngày của cha mẹ”^[*], cô ấy đều xót xa nhớ tới người mẹ đã khuất của mình. Bạn tôi từng kể rằng từ lúc mẹ nằm viện, cô ấy cũng bắt đầu chuẩn bị tinh thần cho ngày họ phải chia xa. Cô ấy những tưởng bản thân đã sẵn sàng buông tay ở điểm cuối cuộc đời mẹ, nhưng thật ra đó không phải là chuẩn bị cho phút giây ly biệt, cô ấy chỉ đang để mặc cho tâm trí thả trôi vô định thôi. Sau khi mẹ mất, bạn tôi luôn cảm thấy khoảng trống mẹ mình để lại thật rộng lớn và lạnh lẽo biết bao, không thể lấp đầy được.

Tôi từng gặp mẹ cô ấy một lần từ rất lâu trước đây. Trong trí nhớ của tôi, bác gái là người có vẻ ngoài khá xuề xòa, nhưng nội tâm bên trong lại vô cùng sâu sắc. Mặc dù đêm đã khuya, cô con gái út còn dẫn bạn về nhà nhưng bác ấy không hề cau mày khó chịu, còn bưng ngay CƠM CANH NÓNG HỔI ra tiếp đón tôi. Hồi đó tôi thường bị mất ngủ, nhiều đêm còn chẳng thể chợp mắt, nhưng sau khi ăn hết CƠM NÓNG bác gái đưa, tôi lại ngủ rất ngon. Cảm giác như thể ngày hôm ấy tôi đã nhận được món quà mình mong ước

bấy lâu nay, chính là một giấc ngủ sâu vậy.

Có những ngày tôi bị ném vào “biển đời” nghiệt ngã, phải chịu vùi dập bởi hết con sóng này tới con sóng khác. Chúng khiến nhiệt huyết trong tôi dần nguội lạnh và gần như đánh mất đi tất cả hơi ấm của bản thân. Mỗi lần như thế, tôi lại thức trắng đêm và nhớ về ngày tôi đến nhà mẹ của bạn mình chơi. Đối với tôi, đâu đó chỉ là một buổi tối ngắn ngủi thôi nhưng cũng đủ để tôi khắc sâu vào trí nhớ, cảm động cả một đời. Còn bạn tôi thì sao? Có lẽ cô ấy sẽ sống một cuộc đời đầy thương nhớ, nhìn đâu cũng thấy bóng dáng ấm áp của mẹ mình chẳng?

Cái đêm nhìn thấy bức ảnh hoa cẩm chướng cô ấy đăng lên, tôi bất giác nghĩ một ngày nào đó mẹ cũng sẽ rời xa mình, rời xa thế gian này mãi mãi. Và thế là tôi òa khóc trong nỗi đau xé nát tim gan không thể nói thành lời. Vậy đấy, chỉ mới nghĩ thôi mà tôi đã cảm thấy đau đớn lắm rồi. Nếu mẹ không còn trên đời nữa, nếu tôi chẳng còn được cất tiếng gọi mẹ, nếu tôi không thể tìm thấy hình bóng mẹ ở bất cứ đâu... thì làm sao tôi có thể đối diện được với nỗi buồn đó đây. Tôi ngược nhìn vầng trăng sáng rõ trên bầu trời và thức trắng đêm chờ đợi cho nỗi đau trong tâm trí dần phai nhạt. Đêm hôm ấy, giây phút vầng trăng len lỏi vào từng góc ngách trái tim, tôi chợt nhớ tới lời mẹ đã từng nói: “Khi còn có mẹ thì con hãy liệu mà đối xử với mẹ cho tốt vào, đừng để sau này phải hối hận nhé! Lúc ấy dù có khóc lóc bao nhiêu cũng chẳng thể cứu vãn được nữa đâu!” Khoảnh khắc ấy, tôi thấy vẻ mặt của mẹ thoáng chút muộn phiền, nhưng đến tận bây giờ tôi mới hiểu được vì sao mẹ lại bị thương như vậy. Chắc hẳn mẹ đã nghĩ tới lắm

tưởng của tôi rằng mẹ sẽ mãi ở bên cạnh, cũng có thể là mẹ nghĩ về những tháng ngày sau này, trong lòng tôi sẽ tồn tại một khoảng trống vĩnh viễn không thể nào lấp đầy.

Mỗi năm qua đi, chiều cao của mẹ lại giảm và những nếp nhăn cũng dày thêm nơi khóe mắt. Mới ngày nào ôm mẹ tôi còn cảm thấy thân hình mẹ đầy đặn trong vòng tay của mình, vậy mà giờ đây mẹ lại lọt thỏm trong cái ôm của tôi. Cảm giác mẹ đang dần bé lại, và rồi một ngày nào đó sẽ hóa thành cát bụi chảy qua kẽ tay mình khiến lòng tôi đau thắt. Nếu bóng hình mẹ cứ nhạt phai tới khi không thể nhìn thấy nữa thì tôi phải làm sao đây? Thực sự tôi không nỡ buông tay để mẹ ra đi. Nếu chuyện đó xảy ra vào lúc tôi không hề hay biết... thì tôi phải làm thế nào đây?

Để không trải qua cảm giác hụt hẫng như thế bản thân bất thành linh bị ném vào khoảng không giữa vũ trụ, tôi cần phải chuẩn bị thật chu đáo.

Để có thể nói lời tạm biệt với mẹ,

Để lưu giữ những kỷ niệm đẹp đẽ,

Để mình không phải hối hận,

Để từ đó đến tận lúc rời xa cõi đời, tôi vẫn có thể nhắc đến mẹ mà không cảm thấy bị dằn vặt bởi nỗi cô đơn hay buồn bã,

Để tôi biết ơn mẹ trọn vẹn cả cuộc đời,

Để tôi luôn cảm thấy ấm áp mỗi khi nhớ về mẹ.

Mỗi năm qua đi, chiều cao của mẹ lại giảm và những nếp nhăn cũng dần thêm vào khóe mắt. Một ngày nào đó mẹ, tôi thấy thân hình mẹ dần dần trong vòng tay của mình, vậy mà giờ đây mẹ lại lọt thỏm trong cái ôm của tôi. Cảm giác mẹ đang dần bé lại, và rồi một ngày nào đó mẹ sẽ hóa thành cát bụi chảy qua kẽ tay mình khiến lòng tôi đau thắt. Nếu bóng hình mẹ cứ nhạt phai tới khi không thể nhìn thấy nữa thì tôi phải làm sao đây? Thực sự tôi không nỡ buông tay để mẹ ra đi.

Love letter

Bắt đầu từ hồi học lớp Năm, hễ tới “Ngày của cha mẹ” là tôi lại gấp hoa cẩm chướng và nắn nót viết một bức thư tay gửi cho mẹ. Song thói quen viết thư ấy đã dừng lại từ khi tôi bước vào tuổi dậy thì. Hồi đó điện thoại di động bắt đầu được sử dụng phổ biến nên thay vì viết thư tay, mọi người chuộng gửi tin nhắn hơn. Những lá thư tay, những lời nhắn ghi âm bằng điện thoại bàn mà chúng ta từng tỉ mỉ lựa chọn câu từ sao cho thể hiện được hết cảm xúc của mình dần trôi vào quên lãng. Chúng ta không còn niềm háo hức khi nhận được lá thư đựng trong phong bì dán tem bưu chính, cũng chẳng còn cảm nhận được sự chân thành của đối phương qua giọng nói vang lên từ lời ghi âm, và càng không nhận ra rằng bản thân đang dần trở nên vội vã hơn trong việc bộc lộ cảm xúc. Ngay cả tôi cũng không phải ngoại lệ.

Xã hội càng hiện đại và phát triển, cuộc sống của con người càng có nhiều tiện nghi thoải mái, nhưng cũng vì lẽ ấy mà đôi khi chúng ta quên đi cách truyền đạt tâm tư tình cảm của mình, cứ giữ khư khư những cảm xúc bị dồn nén trong lòng bấy lâu nay. Bởi vậy, nhìn lá thư dài đôi ba trang giấy, chúng ta có thể cảm nhận được sự chân thành của người viết khi họ phải đắn đo viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần. Cũng có lúc chúng ta cảm nhận được sự chân thành của ai đó xuất phát từ dũng khí mở lời bộc lộ tâm tư trong lòng, dấu bản thân vẫn còn e dè, ngần ngại.

Có một thời gian dài tôi không nói chuyện với mẹ mình. Bởi vì

lúc ấy tôi rất khó chấp nhận tình cảnh chia xa của hai mẹ con tôi, không thể nào hiểu được và còn cảm thấy điều đó thật quá đáng. Tôi như một chú mèo hoang bị bỏ rơi, buồn bã, tủi thân và lo sợ nỗi cô đơn này sẽ kéo dài mãi mãi. Thực ra tôi có thể tới thăm mẹ bất cứ lúc nào, nhưng tôi lại e ngại bởi suy nghĩ “Lỡ như mẹ vẫn đang giận mình rồi đuổi mình đi thì sao?”. Đương nhiên tôi biết mẹ sẽ chẳng bao giờ làm thế, song ý nghĩ này vẫn vô tình dựng lên bức tường ngăn cách giữa hai chúng tôi. “Rốt cuộc mình phải làm sao đây?” Sau khi trăn trở mấy ngày liền, tôi chợt nảy ra sáng kiến là mình sẽ viết thư cho mẹ.

Thế là tôi bèn lục lọi tủ sách và lôi ra xấp giấy viết thư cùng phong bì đã bị cất vào một xó từ thuở nào, trải giấy ra bàn rồi cầm bút lên. Tuy nhiên, khi đối diện với trang giấy trắng, tôi chợt bối rối không biết nên bắt đầu thế nào. Liệu tôi có nên xin lỗi mẹ vì những chuyện mình đã làm hay không? Hay tôi nên bắt đầu bằng việc tự gọi mình là một đứa con bất hiếu? Hoặc bằng những câu làm nũng mà xưa nay tôi chưa từng nói ra? Quả thực tôi không ngờ rằng việc viết thư lại khó khăn đến thế.

Sau khoảng ba mươi phút nhìn chằm chằm tưởng chừng sắp “xuyên thủng” tờ giấy viết thư đến nơi, tôi gấp giấy lại như cất đi tâm sự của mình. Trước đó tôi nghĩ chỉ cần thành thật viết ra những cảm xúc của mình, không giấu giếm hay “làm màu” trước mặt mẹ là được... nhưng hóa ra điều ấy chẳng hề dễ dàng. Nếu nó là một bức thư tình tôi còn thấy đơn giản hơn, bởi chỉ cần viết ra những lời yêu thương bay bướm là xong. Vấn đề ở đây là viết thư cho mẹ hoàn toàn khác với việc viết thư gửi người yêu. Tới tận

mấy hôm sau, bức thư của tôi vẫn hoàn toàn trống trơn. Thời gian cứ thế trôi qua mà vẫn chẳng viết được gì, tôi bắt đầu thấy bức bối với chính mình “Rốt cuộc thì vướng mắc của mình nằm ở đâu? Hà cớ gì mà một bức thư mình cũng không viết được thế này?”. Đáp án thực ra rất đơn giản, chính là vì tôi vẫn không hiểu và chưa từng cố gắng để hiểu cho hoàn cảnh của mẹ ở thời điểm ấy. Thế nên tôi đã cố gắng tĩnh tâm, “xoay bánh xe thời gian” trở về miền ký ức xa xôi trước khi mình mất liên lạc với mẹ. Tôi mừng tượng ra từ rất lâu về trước, mẹ đã từng có suy nghĩ rằng “Mẹ mệt mỏi lắm rồi, mấy đứa làm ơn hãy nhận ra điều đó có được không? Mẹ cũng đã phải chịu đựng các con rất nhiều đấy!”. Bỗng nhiên tôi nhận ra trái tim đầy thương tổn của mẹ, nghe thấy tiếng thở than của mẹ và cảm nhận được nỗi đau của mẹ. Thế mà tôi đã lầm tưởng chỉ có bản thân là người khổ sở, uất ức, cô đơn và mệt mỏi. Mẹ ơi, con sai rồi, thì ra mẹ của con cũng đang rất đau lòng, lẻ loi và muộn phiền. Hóa ra những gì con nghĩ cũng giống như những gì mẹ nghĩ.

Thế rồi ngay đêm hôm ấy, tôi đã mở lại lá thư mà mình gấp cất đi và nghĩ rằng có lẽ hôm nay tôi sẽ viết xong lá thư tình yêu này để trao gửi tới mẹ. Mẹ ơi, từ giờ chúng ta hãy bắt đầu lại nhé! Chắc chắn mẹ con mình sẽ ổn thôi mà.

Bỗng nhiên tôi nhận ra trái tim đầy thương tổn của
mẹ.

Nghe thấy tiếng thở than của mẹ.

Cảm nhận được nỗi đau của mẹ.

Thế mà tôi đã lầm tưởng chỉ có bản thân là người
khổ sở, uất ức, cô đơn và mệt mỏi.

Nhưng hóa ra mẹ

Cũng đang rất đau lòng, lẻ loi và muôn phần.

Hóa ra những gì con nghĩ cũng giống như những
gì mẹ nghĩ.

Mẹ vẫn luôn là một “người hùng”

Người nhện, Người sắt, Người dơi, Siêu nhân... Những “người hùng” của chúng ta hôm nay cũng đang bận rộn bảo vệ Trái đất. Trong vô số những vị siêu anh hùng ấy, có một “người hùng” mà tôi luôn đặt ở vị trí số một trong lòng mình, đó chính là mẹ tôi. Tôi còn nhớ mãi ngày hôm ấy, khi mẹ tìm tới chỗ bố ruột tôi, bà đã đồng dục nói rằng: “Ông đã cướp đi các con của tôi, ông phải trả chúng lại cho tôi.”

Trước đó, hai chị em tôi vẫn thường trùm chần mỗi đêm và lẩm bẩm gọi mẹ trong niềm mong mỏi tha thiết: “Mẹ ơi, chúng con đang mong chờ mẹ đấy. Hay mẹ đã quên chúng con rồi? Mẹ ơi, bao giờ mẹ mới chịu tới vậy? Mẹ ơi, mẹ hãy mang chúng con theo với. Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi...”. Có lẽ khao khát tha thiết của những đứa trẻ kiếm tìm mẹ đã cảm động trời xanh, để rồi một ngày nọ mẹ thực sự đã xuất hiện trước mặt chúng tôi giống như một giấc mơ. Dù từng bị cấm gặp mặt các con, đến nỗi mỗi ngày với mẹ chẳng khác nào địa ngục, nhưng mẹ tôi không chấp nhận bị áp bức, lại càng không chịu đựng được nỗi tuyệt vọng khi đánh mất những đứa con mình dứt ruột sinh ra. Và rồi hôm ấy, tôi đã nghe thấy mẹ hét lên với người chồng cũ bằng hết sức bình sinh rằng: “Tôi tuyệt đối không nhường các con cho ông đâu, dù có phải chết đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ ở bên cạnh chúng!” Khoảnh khắc đó, mẹ đã trở thành ánh sáng chiếu rọi sinh mệnh của tôi, và cho tới tận bây giờ đối với tôi sự tồn tại của mẹ vẫn luôn rực rỡ như vậy.

Nhưng thời gian trôi đi, mẹ tôi cũng dần thay đổi. Mỗi ngày nào còn can đảm đánh cược mạng sống của bản thân để giành lấy quyền nuôi nấng các con, vậy mà giờ mẹ lại trở nên e dè, sợ phật ý con cái. Nhiều khi chỉ một câu nói của chúng tôi thôi cũng có thể khiến mẹ bật khóc. Điều gì đã khiến mẹ thay đổi nhiều đến thế? Có phải là do những đứa con này khi được sống cùng mẹ đã quên đi quãng thời gian khó khăn trong quá khứ, niềm biết ơn ban đầu dần biến thành sự oán trách, và rồi những oán trách đó tích tụ lại trở thành “lưỡi dao” rạch sâu xuống trái tim mẹ không? Phải chăng chính chúng tôi đã khiến tình yêu thương của mẹ trở nên nguội lạnh? Có lẽ vào những ngày bị con cái làm tổn thương, mẹ cũng có cách xoa dịu nỗi đau của riêng mình. Chắc hẳn mẹ sẽ tự nhủ với bản thân “Dẫu mình chưa phải người mẹ tốt, nhưng các con của mình vẫn lớn lên thành người, không bị sa ngã hay lạc lối, đó đã là một chuyện đáng để biết ơn rồi. Đừng mong cầu điều gì ở các con cả, bởi mình có làm được gì cho chúng đâu. Mình chỉ cần ở bên cạnh các con, ủng hộ ước mơ của chúng là đủ rồi. Mình chính là một người mẹ hạnh phúc...”

Một lần nọ, tôi bỗng nổi giận và chất vấn mẹ rằng:

“Tại sao mẹ không mảy may quan tâm, lo lắng cho con thế? Nếu mẹ không muốn để tâm tới con thì ngay từ đầu mẹ đừng đón con về ở với mẹ có phải tốt hơn không?”

Ngày hôm đó mẹ đã nhìn tôi và kết thúc câu chuyện bằng lời xin lỗi tha thiết, lặp đi lặp lại không ngừng: “Con gái ơi, mẹ xin lỗi. Mẹ thực sự có lỗi với con rất nhiều.”

Trước lời bộc bạch của mẹ, tôi chỉ biết lặng im, cảm thấy trái

tim mình đau đớn và mệt mỏi rồi, nhưng miệng lại chẳng thể cất lên thành lời.

“Mẹ thực sự xin lỗi con... Bởi vì mẹ tưởng con gái của mẹ bản tính vốn lạnh lùng... hơn nữa con đã lớn lên thành một người giỏi giang đến thế, nên mẹ không ngờ rằng con lại có nhiều tâm sự, nỗi buồn tủi như vậy...”

Màn đêm dần buông xuống, song ngay trước hiên nhà, mẹ vẫn ngồi đó, cố gắng kìm nén trái tim vụn vỡ của mình trong nước mắt. Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, đêm đã về khuya mà tôi vẫn nghe thấy tiếng khóc rấm rứt của mẹ.

Thế nhưng tất cả những gì tôi có thể nói để an ủi mẹ lúc này chỉ là:

“Mẹ... mẹ có biết không?”

“(Mẹ vừa khóc vừa trả lời) Biết gì cơ?”

“Mẹ là người hùng của con đấy.”

“Người hùng ấy hả?”

“Vâng, người hùng ấy. Trong lòng con, mẹ mãi mãi là một người hùng.”

Tôi nói vậy bởi vì mẹ đã từ bỏ tất cả mọi thứ để bảo vệ cuộc đời tôi, mẹ đã vượt qua nỗi sợ để đem ánh sáng chiếu rọi quãng thời gian tăm tối của tôi, và cho đến tận bây giờ mẹ vẫn tiếp tục dõi theo, mong tôi luôn được sống trong ánh sáng rực rỡ ấy. Giống như cái ngày mẹ lớn tiếng với bố để đón hai chị em tôi về, mẹ luôn sẵn sàng “gây chiến” với bất cứ ai dám làm tổn thương các con của mình. Nếu thấy con gái mất ngủ, mẹ sẽ tìm cách này cách kia

để cải thiện giấc ngủ cho con, trần trọc cầu mong hôm nay con có được một đêm an giấc. Dù không thể ngăn con “lang thang” giữa những muộn phiền, nhưng đôi bàn tay mẹ luôn sẵn sàng đỡ lấy khi con “rơi”.

Trên phim ảnh, chúng ta thường thấy vai trò của những siêu anh hùng là giải cứu con người khỏi cái ác, mỗi ngày họ đều dùng thời gian của mình để bảo vệ Trái đất. Và ngày hôm nay, mẹ cũng đang dành trọn thời gian của mình để bảo vệ tôi, với ước mong tôi không phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Gửi mẹ Hee Jung của con năm mẹ ba mươi tuổi

Tôi thực sự rất vui khi nghe tin tác phẩm đầu tay của tôi sẽ được phát hành dưới phiên bản mới tên là *Mong mẹ hãy yêu lấy chính mình - Love mom edition* nhân dịp kỷ niệm một năm ra mắt, và còn được bổ sung thêm phần phụ lục hỏi đáp nữa. Khi mở bản thảo phần hỏi đáp với độc giả, tôi lập tức bị ấn tượng sâu sắc bởi một câu hỏi:

“Nếu có thể gặp mẹ mình tại thời điểm mẹ bằng tuổi bạn bây giờ, bạn sẽ nói gì với mẹ?”

Nếu điều đó xảy ra, chắc tôi sẽ cảm động đến mức nghẹn ngào mất, tôi nên nói gì với mẹ nhỉ?

Nhắm mắt lại và tưởng tượng ra dáng vẻ của mẹ năm ba mươi tuổi, chắc mẹ sẽ trông rất giống tôi lúc này, nhưng tôi biết thời đó và thời của tôi khác nhau một trời một vực. Năm ba mươi tuổi, mẹ sẽ không theo đuổi những ước mơ hay cố gắng hiện thực hóa lý tưởng của mình. Năm ba mươi tuổi, mẹ không có đường lui, chỉ có thể gồng mình gánh chịu thử thách của cuộc đời, vì mẹ tin rằng như vậy con người tên Lee Hee Jung mới có thể tồn tại. Sau tất cả, tôi biết tuổi ba mươi của mẹ chính là quãng thời gian ghi dấu nhiều nỗi đau. Hồi ấy, mỗi ngày mẹ đều phải sống trong sợ hãi, bởi thế giới này chẳng có ai đứng ra bảo vệ mẹ. Đối với mẹ lúc đó, hiện tại chỉ toàn đau khổ, còn tương lai tươi sáng thì quá đổi xa vời, khiến mẹ muốn phủ định tất cả mọi thứ, đầu với tư cách

là một con người bình thường hay một người mẹ đi nữa. Tôi thực sự tò mò khi phải sống những tháng ngày tuổi ba mươi với bao gian nan vất vả ấy, mẹ đã nghĩ những gì trong từng ngày, từng giờ, từng khoảnh khắc? Mẹ đã mong cầu điều gì trong cuộc sống của mình? Một ngày nào đó, khi những hồi hận về quá khứ cùng lúc ủa tới như cơn thủy triều, liệu mẹ có cảm thấy day dứt hay không? Trong những đêm dài cô đơn nằm thu mình một góc, liệu mẹ có khóc mãi không thôi? Nghĩ đến đó, tôi tha thiết muốn được ôm mẹ vào lòng rồi yên lặng vỗ về, an ủi trái tim mẹ.

Thực lòng, tôi luôn mong rằng mình có thể giúp mẹ đặt xuống dù chỉ là một phần gánh nặng trên vai, vậy nên nếu được gặp mẹ của ngày ba mươi tuổi, tôi sẽ nói với mẹ rằng:

“Bạn Hee Jung ba mươi tuổi ơi! Chắc bạn không biết chuyện này đâu nhỉ? Bạn đã sống rất tốt đấy! Bạn hỏi vì sao mình biết à? Cái này là bí mật mình sẽ nói riêng cho bạn biết thôi nha! Thực ra mình là người từ tương lai tới đây. Ở tương lai mình sống, bạn sáu mươi tuổi rồi, và mình là cô con gái duy nhất của bạn đó. Lý do mình quyết định vượt thời gian xa xôi đến tìm bạn là vì có điều mình nhất định phải nói với bạn, nếu bây giờ không nói ra thì có lẽ cả đời này mình cũng sẽ chẳng bao giờ làm được.

Bạn Hee Jung ơi! Cuộc sống hiện tại của bạn đang nhiều khổ đau quá phải không? Bạn cảm thấy bản thân sắp gục ngã phải không? Nhưng dẫu bị bủa vây bởi những khổ đau, bạn cũng chưa từng một lần bỏ cuộc, vẫn miệt mài bước từng bước tiến về phía trước. Giống như nhân vật chính trong một bộ phim, bạn sẽ không bao giờ chịu khuất phục trước tất cả khó khăn. Tuy nhiên,

chẳng có thứ sức mạnh nào mãi mãi chiến thắng được nghịch cảnh, cũng sẽ có lúc bạn cảm thấy mệt mỏi và cần nghỉ ngơi, muốn uống một chén rượu để quên đi nỗi cô đơn dai dẳng đeo bám. Không sao đâu, chúng ta đều là những con người bình thường như bao người khác thôi. Dù cuộc đời lắm quanh co gập ghềnh đi chẳng nữa, đôi chân của bạn vẫn đang vững chắc đặt trên mặt đất.

Bạn hỏi cuộc đời như vậy có phải quá bất công hay không à? Không đâu, không hề. Bạn hỏi cuộc sống như vậy có phải quá tăm tối hay không à? Thực sự là không. Mình muốn được ngắm nhìn bạn thật lâu, thật dịu dàng để biết vì sao với thân hình nhỏ bé nhường ấy, bạn lại có thể mang trong mình sức mạnh lớn lao đến thế. Chắc hẳn lúc này đây bạn đang phải đương đầu với thật nhiều gian nan, vất vả, nhưng ngày mai sẽ tốt hơn ngày hôm nay. Mình tin bạn sẽ làm được mà, chỉ là hơi chậm chút xíu thôi, song mình biết mỗi bước chân của bạn sẽ đưa bạn đến gần hơn với những tháng ngày tươi đẹp. Mình, cũng chính là con gái của bạn, xin hứa những gì mình nói sẽ trở thành sự thật.”

Vậy nên mẹ phải tiếp tục sống thật tốt đấy nhé!

Và rồi sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau,

Trong một tương lai xa.

Ngày gặp lại, chúng ta sẽ nhìn nhau mỉm cười thật rạng rỡ.

Ngày hôm đó hẳn sẽ là một ngày đẹp trời.

Chúng ta sẽ lại ngồi trước hiên nhà, dưới ánh nắng xuân ấm áp chan hòa mà mẹ thích.

Con sẽ chờ, mẹ Hee Jung của con!

Con sẽ luôn chờ mẹ.

LỜI KẾT

Những câu chuyện được cất giữ sâu trong “ngăn kéo”

Khi viết ra những tâm sự gửi gắm trong cuốn sách này, lần đầu tiên tôi cảm nhận được rằng có vô số điều bản thân rất muốn thổ lộ, nhưng vẫn chưa thể nói với mẹ. Giờ đây, tôi muốn kể hết cho mẹ nghe những bí mật, giải bày hết những quãng thời gian lặng thinh, và muốn “giải phóng” tất cả những gì mình cất giữ trong lòng bấy lâu nay. Thế nhưng tôi lại có quá nhiều chuyện muốn kể tới nỗi chúng khiến tâm tư của tôi chột trở nên rối bời.

Mở máy tính lên và nhìn chăm chăm vào con trỏ chuột màu đen đang nhấp nháy trên trang soạn thảo văn bản trắng tinh, chẳng hiểu sao tôi cứ chần chừ mãi, không gõ nổi chữ nào. Thế rồi tôi gập máy tính lại, nhắm mắt lặng yên suy ngẫm về quãng thời gian đã qua... Trong dòng suy ngẫm đó, tôi đã nhìn thấy vô số hình ảnh của chính mình trên con đường trải dài xuyên suốt quá khứ, hiện tại và tương lai. Những “tôi” buồn rầu, đau khổ chẳng hiểu sao lại nhiều hơn những “tôi” vui vẻ, nhưng tất cả cảm xúc dù vui hay buồn cuối cùng đều được tôi dùng toàn bộ sự nhẫn nại của bản thân để chôn giấu thật kỹ vào trái tim nhỏ bé. Bởi tôi biết rõ rằng cuộc đời đâu chỉ có những lúc êm ả, những phút giây đẹp đẽ hay những khoảnh khắc tỏa sáng lấp lánh.

Và tôi cũng tò mò rằng liệu “Cuộc đời tôi sẽ hiện lên ra sao

trong đôi mắt của mẹ?” hay “Mẹ sẽ dùng thái độ như thế nào để nhìn nhận cuộc đời của tôi?”. Vì quan điểm sống của chúng tôi rất khác nhau, có những điều chạm được tới trái tim của mẹ nhưng chưa chắc đã chạm được tới trái tim của tôi và ngược lại, thế nên sẽ thật khó để mẹ có thể thấu hiểu hay chấp nhận cách sống của tôi. Do đó, tôi đã ngồi xuống đây, cố gắng tĩnh tâm viết ra những câu chuyện về bản thân mà bấy lâu nay vẫn luôn muốn kể cho mẹ nghe.

“Mẹ ơi, những lúc con đặt bút viết về cuộc đời mình cũng chính là khi con muốn tới gần hơn để chạm được vào mẹ. Từng câu từng chữ con viết ra đều chất chứa mong muốn thể hiện cho mẹ thấy con gái của mẹ là người như thế nào.”

Nếu mẹ đọc được những dòng này, hẳn là tôi sẽ cảm thấy có chút lạ lẫm và tò mò, rằng “Không biết cuộc sống của mình qua cái nhìn của mẹ trông như thế nào nhỉ?”. Qua những câu chuyện được viết, tôi muốn tạo ra “cuộc gặp gỡ” giữa mẹ và nội tâm ẩn sâu bên trong con người tôi, giống như một cách để tôi tự giới thiệu bản thân mình với mẹ. “Đọc xong những gì tôi viết, không biết mẹ sẽ có biểu cảm gì? Tâm trạng của mẹ trước những điều mẹ chưa từng biết về cuộc sống của con gái mình sẽ ra sao nhỉ?”. Tôi vừa chờ mong vừa có phần hơi lo lắng như vậy đấy.

Mẹ thân yêu của con.

Nhờ mẹ mà con mới học được cách nhìn nhận đúng đắn về cuộc đời.

Nhờ mẹ mà con biết yêu thương những tháng ngày đã qua.

Nhờ mẹ mà con có thể đối xử dịu dàng và tử tế với thời gian của chính mình.

Vậy nên...

Thật may mắn làm sao, khi con gặp được mẹ trên cuộc đời này.

Mẹ ơi, con ấu mà... chắc con sẽ không thể là một cô con gái thoát cái trở mình thay đổi một cách lớn lao, cũng sẽ không thể nào lập tức trở nên giỏi giang và giúp đỡ được mẹ trong tất cả mọi chuyện. Nhưng chắc chắn con sẽ luôn là cô con gái mỗi ngày lại càng yêu thương mẹ nhiều hơn. Con vô cùng tự tin về điều đó.

Vậy nên, mẹ ơi...

Chúng ta hãy ở bên nhau tới trăm năm!

Cùng nhau ăn ngon và sống thật tốt!

Và hãy cùng nhau hạnh phúc nhé!

Mẹ của con.

Chú Thích

[*]Trước khi thịnh hành dùng thẻ ngân hàng như hiện nay, người Hàn Quốc dùng sổ ngân hàng (tương tự sổ tiết kiệm) khi giao dịch ở ngân hàng.

[*]Người làm nghề môi giới nhà đất bên Hàn phải học lấy bằng chứng nhận để có tư cách pháp lý giới thiệu, liên kết người mua với người bán khi mua và bán đất đai hay nhà ở.

[*]Ngày mừng Tám tháng Năm ở Hàn Quốc là ngày lễ tôn vinh tình yêu thương và công lao dưỡng dục sinh thành của cha mẹ. Vào ngày này, những người con sẽ cài hoa cẩm chướng màu đỏ lên áo cha mẹ mình để bày tỏ lòng biết ơn.